

ABD IŞİD'e savaş mı ilan etti?

Emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadeleye!

IŞİD kapitalist emperyalizmin görünümünden biri olurken, kapitalist emperyalizm de, IŞİD şahsında nasıl da barbarlaştığını gösteriyor. Dolayısıyla bölge halkları, IŞİD barbarlığına karşı mücadele ederken, bu belayı bölgeye musallat eden emperyalizmi de hedef almalı. **s.2**

alınımızda kömür karası
dilimizde direniş ezgisi
30-31 AĞUSTOS
TEKMEZAR HACI BEKTAŞ-I VELİ PARKI
CANER GÜLSÜM BURHAN MEREVAN AKŞAHİN
GRUP REDRO ÖZGÜR BAYRAM ŞÖREŞ
MİKE MÜZİK TOPLULUĞU TİYATROJ
TULUM-GİTAR KARADENİZ EZGİLERİ
PSAKD ANKARA ŞUBE 2 TEMMUZ SANAT
TOPLULUĞU SEMAH EKİBİ
23-29 AĞUSTOS TARİHLERİ ARASINDA FESTİVAL
ALANINDA BELGESEL FİLM GÖSTERİMLERİ,
MÜZİK DİNLETİLERİ, FORUM VE SÖYLEŞİLER
GERÇEKLEŞTİRİLECEKTİR.
İşçi Kültür Evi
Tıp Fakültesi Cd. 586. Sk. 2/A
0 312 364 06 90
mamak.iscikulturevi@gmail.com
facebook.com/mamak.kultursanatfestivali

**Alnımızda kömür karası,
dilimizde direniş ezgisi...**

**11. Mamak Kültür-Sanat
Festivali'nde buluşuyoruz!**

Mamak'ta direnişin bir mevzisi olan Mamak Kültür Sanat Festivali 11. yılında. Her yıl ilmek ilmek örgütlenen Kültür Sanat Festivali, bu yıl da işçi, emekçi ve gençlerin sesi soluğu olmak için çalışmalarına başladı. **s.26**

İŞÇİLERİ
KATMALAR
Metal TİS süreci ve öncü metal işçilerinin görevleri! **s.12**

ABD emperyalizmi İŞİD'e savaş mı ilan etti?

ABD uçaklarının geçen günlerde İŞİD mevzilerine bomba atması, öyle bir şekilde yansıtıldı ki, sanki Barack Obama dört yıldır beslediği bu vahşi çetelere savaş ilan etmiş. Oysa Obama yönetimi ne İŞİD'e karşı ne de onunla savaşmak niyetinde. Örneğin İŞİD çeteleri Irak'ın ikinci büyük kenti Musul'u istila ettiğinde, Obama da onun emperyalist yönetimi de olaya tepkisiz kaldılar. Ortaçağ'ı hortlatmak isteyen vahşi çetelerin başlattığı saldırı, ABD tarafından "olağan" bir gelişme kabul edildi.

2003'teki emperyalist işgalden beri Irak'ın hava sahasını kontrol eden ABD, İŞİD çetelerinin hareketlerini uydularla izlemesine rağmen, Bağdat'taki hükümete bilgi vermekten uzak durdu. Musul istila edildiğinde ise, Obama, ABD'nin Irak'ta yeni bir savaşa girişmeyeceğini ilan ederek, İŞİD'e yeşil ışık yaktı. Obama yönetiminin sergilediği tutum, emperyalist Amerikan rejimi ile bu vahşi çetelerin anlaşmaya vardığı kanısını iyice güçlendirdi.

korkakça terk edip kaçması üzerine Ezidiler'in yaşadığı bölgeleri istila eden İŞİD çeteleri, vahşeti doruk noktasına ulaştırdılar. Ezidileri toplu kıyıma maruz bırakan, kadınları satan, çocukları ve gençleri diri diri toprağa gömen, toplu katliamlar gerçekleştiren bu vahşi çeteler ve onların destekçileri, emperyalistler tarafından herhangi bir yaptırımla karşı karşıya kalmadılar.

Emperyalist Obama yönetimi, İŞİD'in namınları Güney Kürdistan'a çevirmesi ve başkent Erbil'i istila edeceği tehdidini savurmasından sonra harekete geçti. ABD uçaklarının İŞİD mevzilerini bombalaması bu esnada gerçekleşti. Yani Obama yönetimi ne azınlıkları korumak ne Ezidileri kurtarmak için harekete geçti. Erbil'deki Amerikancı Barzani yönetiminin tehdit edilmesi, ABD'nin harekete geçme sebebi oldu.

İŞİD mevzilerini bombalayan Obama yönetimi, birden azınlıkların korunması ve insani yardım söylemine sarıldı. Namınları Erbil'e çevrilen kadar kılını kıpırdatmayanlar, soykırımı uğratılan azınlıkları birden hatırlayıverdiler. Bir kez daha görüldü ki, Güney Kürdistan'a 130 asker gönderen Obama için, Amerikan emperyalizminin rezil çıkarlarından başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

İŞİD-ABD ortaklığı bozuldu mu?

Irak'ta yeniden savaşa girişmeyeceğini tekrarlayıp duran Obama, bu söylemle İŞİD şeflerine de mesaj veriyordu. Bu da ABD ile İŞİD arasında doğrudan veya işbirlikçiler aracılığıyla kotarılan bir anlaşma olduğuna işaret ediyor. Görünen o ki, Obama yönetimi İŞİD'in namınları Güney Kürdistan'a çevirmesini beklemiyordu. Rovaja'daki Kürt halkına saldırı İŞİD'e en büyük destek ABD uşağı AKP iktidarı ve Körfez şeyhleri tarafından sağlanıyordu. Yani Obama yönetiminin onayına dayalıydı.

İŞİD saldırganlığı geniş bir alana yayılmışken, savaşa katılmayacağını vaaz eden Washington'daki savaş baronlarının Erbil tehdit edilince sürece dahil olmaları, Obama yönetiminin beklemediği bir gelişmeyle karşı karşıya kaldığını gözler önüne serdi. Belli ki, İŞİD'in Güney Kürdistan'a saldırması, anlaşmaya dahil değildi.

Bu da, belli bir güce ulaşan İŞİD'in anlaşmayı ihlal ettiği için Obama'nın hışımına uğradığına işaret ediyor.

Erbil'e doğru ilerleyen İŞİD güçlerinin mevzilerini bombalayan Obama yönetimi, halen savaşa dahil olmayacağını söylüyor. Yani İŞİD çeteleri Güney Kürdistan'a saldırmaktan vazgeçerse, ABD için yine bir sorun yok. ABD'nin bu sınırlardaki müdahalesi, İŞİD'de propaganda malzemesi sağlamaya da müsaittir.

Son olaylarla ABD-İŞİD ilişkileri kısmen zedelense de, ortaklığın bozulduğu, Obama yönetiminin İŞİD'e savaş ilan ettiği değerlendirmeleri temelden yoksundur. İŞİD hem Suriye hem Irak'ta ele geçirdiği alanlarda özgürce etnik temizlik yapabilir. Obama yönetiminin buna bir tirazı yok, tersine, yıllardır bu vahşete destek veriyor. Görüldüğü kadarıyla İŞİD, ABD ile vardığı doğrudan veya zımnı anlaşmaya uygun hareket ettiği sürece, Obama tarafından rahatsız edilmeyecek. Nitekim İŞİD vahşeti devam ederken Obama ve suç ortakları, Bağdat'ta hükümet darbesi yapmakla meşguller. Yani gündemlerindeki öncelik İŞİD barbarlığına karşı mücadele değil, Bağdat'ta hükümet darbesi yapmaktır.

Halklar emperyalizme ve gericiğe karşı mücadele etmeli

Taliban, Usame Bin Ladin, El Kaide, El Nusra gibi, İŞİD de batılı emperyalistlerin, özel şekilde ABD'nin imalatıdır. Bu vahşi çeteleri bölgesel politikalarını hayata geçirmek için tetikçi olarak kullanan emperyalistler, Ortaçağ'dan hortlayan bu barbarlığın baş sorumlularıdır.

İŞİD barbarlığı, kapitalist barbarlığın en iğrenç görünüşlerinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla bu barbarlığa karşı mücadele, emperyalistleri ve işbirlikçilerini hedef alacak şekilde örülmelidir. İŞİD kapitalist emperyalizmin görünüşlerinden biri olurken, kapitalist emperyalizm de, İŞİD şahsında nasıl da barbarlaştığını gösteriyor. Dolayısıyla bölge halkları, İŞİD barbarlığına karşı mücadele ederken, bu belayı bölgeye musallat eden emperyalizmi de hedef almalı.

Emperyalistler etnik temizliğe karşı mı?

El Kaide uzantıları olan İŞİD, El Nusra ve türevleri, kontrol altına aldıkları her bölgede, etnik, dinsel veya mezhepsel aidiyetlerinden dolayı insanları katletti/katlediyor. Aleviler, Hıristiyanlar, Şiiiler ve diğer küçük azınlıklar, 2011'den beri bu vahşete maruz kalıyorlar. Suriye'de başlayan, oradan Irak'a taşınan bu vahşi icraatları yapanlar bölgede Türkiye, Suudi Arabistan, Katar üçlüsü tarafından desteklenirken, ABD ile diğer batılı emperyalistler de, bu çetelerin finansmanı, silahlandırılması, eğitilmesi ve lojistik destek sağlanmasına katkıda bulundular/bulunuyorlar.

Suriye'de etnik temizlik yaparken İŞİD ve El Nusra'yı, ilk dönemde "özgürlük savaşçısı" ilan ettiler. Ancak vahşi katliamları bizzat failer tarafından yayınlanınca, bu çeteleri "terör örgütü" ilan ettiler. Bu biçimsel isimlendirmeden öte bir şey değildi. Zira 80 ülkeden devşirilen bu katil sürüleri, halen aynı güçler tarafından destekleniyor.

Musul istilası sonrasında Irak'ta da yaygınlaşan etnik temizlik, emperyalist güçlerden kayda değer bir tepki görmedi. Ele geçirdikleri bölgelerde Ortaçağ barbarlığı anlamına gelen şeriatı uygulamaya başlayan İŞİD, kısa sürede binlerce kişiyi katletti, yüz binlerce kişiyi de yerinden yurdundan etti. Şiiiler, Ezidiler, Hıristiyanlar, Türkmenler ve diğer azınlıklar etnik temizliğe uğratıldılar bu çeteler tarafından.

Hal böyleyken kılını kıpırdatmayan emperyalistlerin azınlıkları korumaktan söz etmeleri, iğrenç bir riyakarlıktan, kıyıma uğrayan halklarla alay etmekten başka bir anlam taşımıyor. İslamcı katilleri Suriye'ye taşıyan, onları finanse eden, eğiten/donatan, silahlandırılan güçler, en az İŞİD kadar etnik temizlikten sorumludurlar.

Ezidiler emperyalistlerin umurunda mı?

Barzani'ye bağlı peşmergelerin mevzilerini

Cumhurbaşkanlığı seçim sonuçları üzerine

Cumhurbaşkanı seçimleri sonucunda Tayyip Erdoğan kullanılan oyların yaklaşık yüzde 51'ini alarak cumhurbaşkanı seçildi. Ortaya çıkan bu sonuç şaşırtıcı olmadı. Çünkü bu sonucun alınması için devlet imkanları seferber edildi. Bu da dikkate alındığında bu ancak kıl payı kazanılmış bir zaferdir.

Dahası dikkat çekici biçimde seçimlere katılım oranı oldukça düşük çıktı. Yüzde 30 oranında bir seçmen kitlesi sandığa gitmedi. Bu tablo hesaba katıldığında Tayyip Erdoğan'ın aldığı oy oranı yaklaşık olarak yüzde 38 çıkmaktadır. Dolayısıyla AKP önemli bir mevzideki konumunu koruyamayı başarmakla birlikte geleceği açısından pek de rahat edemeyeceği açıktır.

Öte yandan AKP karşıtı burjuva muhalefetin temsilcisi olarak aday gösterilen Ekmeleddin İhsanoğlu'nun aldığı oy oranı sandığa gitmeyenler hesaba katılmadığında ancak yüzde 38,6 oldu. Bu oran kumaşı Tayyip Erdoğan'dan farksız aday üzerine kurulmuş bir burjuva seçeneğin itibar görmediğini gösterdi. Alınan sonuç, İhsanoğlu'nun adaylığında birleşen burjuva partilerin 30 Mart'ta aldıkları oy oranları ve sayılarının toplamının oldukça altındadır. Bu durum, düzenin muhalefet partilerinin emekçilere umut vermediğini, burjuva siyasetinde yaşanan "muhalefet krizi"nin devam ettiğini gösteriyor.

Seçimlerde aldığı oy bakımından önceki seçimlere göre mesafe alan tek aday Selahattin Demirtaş ve partisi HDP oldu. CHP'nin MHP ile ortaklaşa İslamcı bir adayla karar kılması bu sonucun çıkmasında bir etken oldu. Diğer bir etken ise HDP'nin, CHP'nin oy aritmetiğine dayalı umut vermeyen pragmatist seçim stratejisinin karşısında doğan boşluğu tutarlı bir sosyal-demokrat söylemle doldurmuş olmasıdır. Böylelikle az da olsa Kürt hareketinin kemik tabanının dışına çıkılmıştır.

HDP'nin seçim başarısı kuşkusuz parlamenterizm cereyanına yeni bir hız kazandıracak, sandık hayallerini körükleyecektir. Bu haliyle dünün devrimcilerinin giderek bu sosyal-demokrat politik platforma demir atmalarında önemli bir işlev görecektir. Öyle ki alınan bu sonuç yıllardır seçim barajlarını aşmanın hayalini kuran reformizmin yelkenlerini şişirecek, bataklığa daha büyük bir özgüvenle yol almalarını kolaylaştırıcaktır. Bu haliyle de devrimci güçler üzerindeki tasfiyecilik baskı artacaktır. Tam da bu nedenle parlamenterizm batağına gömülmüş bulunan liberal-reformist sola karşı etkili bir ideolojik-politik mücadele yürütmek önümüzdeki dönem açısından çok daha büyük önem kazanmaktadır.

Devrimci perspektifle seçim sandığına baktığımızda ise, reformizmden farklı olarak devrimin imkanlarını görüyoruz. HDP'nin aldığı oy oranındaki sıçrama bir başka açıdan bu imkanların varlığına bir işaret. Bu, düzen partilerinden uzaklaşmış fakat henüz devrimci bir mecraya da ulaşamamış önemli bir kitlenin varlığını göstermektedir. Öte yandan ise sandık başına gitmeyen ya da gidip de geçersiz oy kullanan milyonlarca insanın varlığı düzenden ve partilerinden umudunu kesmiş büyük bir kitlenin olduğunu göstermektedir.

Fakat devrimciler açısından asıl önemlisi sandığın dışında, sınıf mücadelesi alanındaki gelişmelerdir. Öyle ki bu alanda, bugünkü sandık sonuçlarının anlamsız kılacak çapta güçlü mücadele dinamikleri bulunmaktadır. Özellikle işçi sınıfı cephesinden yaşanan büyük hareketlenme gelecek açısından umut vermektedir. Bunun için sınıf devrimcileri dün olduğu gibi bundan sonra da, bu umudu büyütme için emek vermeye devam edeceklerdir.

TÜSiAD, yeni Cumhurbaşkanı'nı selamladı

Sermaye örgütü TÜSiAD, yaptığı yazılı bir açıklama ile sermaye devletinin yeni Cumhurbaşkanı olan Tayyip Erdoğan'ı selamladı. TÜSiAD, yapılan seçimlerin ardından sermaye devletini ilk elden temsil etme yetkisini alan Tayyip Erdoğan'dan beklentilerini de açık bir dille ifade etti.

Kısa seçim övgüsü ile başlayan ve Tayyip Erdoğan'a başarılar dileği ile devam eden açıklamada şu mesajlara yer veriliyor: "İş dünyası olarak yeni Cumhurbaşkanımızdan öncelikli beklentimiz, demokratikleşmenin ve kalkınmanın önünü kesme noktasına ulaşmış olan ağır kutuplaşmanın ve ayrışmanın bertaraf edilmesidir. Yeni Cumhurbaşkanımızın, Anayasa'dan aldığı yetki ve sorumluluklarıyla devlet kurumları arasında azalan ahenğin yeniden tesis edilmesi, siyasi partiler arasında nitelikli diyalogun başlatılabilmesi konularında yol gösterici ve uzlaştırıcı bir rol oynamasını ümit ediyoruz."

Açıkça görüldüğü üzere mesajın temel vurgusu, sermayenin çıkarları doğrultusunda devletin "ahenk" içerisinde çalışmalarını sürdürmesine yöneliktir. Yeni Cumhurbaşkanı'ndan öncelikle bu beklenmektedir. Zira hali hazırda yeni operasyonlarla devam eden rejim krizinin ve kurumlar arası çatışmanın sermayenin genel çıkarlarını tehdit etmeden sürdürülebilmesi, sermaye çevreleri açısından kritik bir yerde durmaktadır. Yaşanan siyasi krizlerin derinleşmesi ve bunu tamamlayacak olan iktisadi ve sosyal sorunlar, sermaye çevrelerini fazlasıyla tedirgin etmektedir. Tam da bu nedenle TÜSiAD açıklamasındaki temel vurgu, esasen sermayenin ihtiyaç duyduğu bir düzenin sağlanmasına, devletin bu konuda tam bir uyum içerisinde hareket etmesine yöneliktir. Aynı şekilde kalkınmaya düşük tanımlamalara ise sermayenin ihtiyaç duyduğu düzenlemelerin yapılmasına yönelik beklentileri özetlemektedir.

ABD'den seçim üzerine ilk değerlendirme

Türkiye'deki cumhurbaşkanlığı seçimleri ile ilgili değerlendirilen yapan ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcü Yardımcısı Marie Harf, başkent Washington D.C.'de düzenlediği günlük basın toplantısında, Türkiye'de yapılan cumhurbaşkanlığı seçimine ilişkin soruları yanıtladı. "Seçim koşullarını nasıl buluyorsunuz?" sorusuna karşı Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) raporunu hatırlattı ve seçimlerde adaylar arasındaki rekabetin eşit koşullarda geçmediğini söyledi.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü, AGİT'in cumhurbaşkanlığı seçimlerine hazırlık üzerine yayınladığı raporun kendilerine de ulaştığını belirtti. Seçimde eşit koşullarda rekabet olmadığını söyleyen Marie Harf, "Raporda Erdoğan'ın başbakanlık resmi makamını kullanmasının ve yanlış medya ilgisinin kendisine diğer adaylar üzerinde ciddi bir avantaj sağladığına dikkat çekiliyor" dedi.

Acıların eskimediği Türkiye’de Erdoğan ‘unutun’ diyor!

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından Türkiye Cumhuriyeti'nin 12. Cumhurbaşkanı olan Erdoğan 'yeni Türkiye'nin kuruluşunu ilan etti. Erdoğan kendisine oy vermeyenlerin de kazandığını ifade ederken, sadece kendisine oy verenlerin değil, 77 milyonun cumhurbaşkanı olacağını söylüyor.

Efendileri tarafından keşfedildiğinden beri ne kadar iyi bir siyaset cambazı olduğunu çokça örnek üzerinden göstermiş olan Erdoğan, tüm yaşananları unutturabileceğini sanmaktadır. "Yeni bir toplumsal uzlaşma sürecini hep birlikte kuralım. Eski tartışmaları eski Türkiye’de bırakalım. Gerilimleri, çatışma kültürünü eski Türkiye’de bırakalım istiyorum. Bugün küslükleri unutma günü. Zihnimizdeki bariyerlerden sıyrılma, öğretilmiş korkulardan kurtulma günüdür" diyen Erdoğan acılarla yoğrulmuş toplumsal hafızayı silebileceğini düşünümektedir. Sözlerinin sihri kendini inandırdığı anlaşılır Erdoğan işçi ve emekçilerde, Kürtlerde, Alevilerde, kadınlarda, gençlerde de yaptığı sihrin etkisi görebileceğini düşünümektedir. Yaptığı 'hokus pokus' ile yeni Türkiye'yi başlattığını söyleyen Erdoğan, yaşanan derin acıların tarifsiz izlerinin silinmeyeceğini elbette bilmektedir.

Kürt halkına "kadında olsa, çocukta olsa" diyen, Haziran Direnişi'nde gencecik insanları katleden, sakat bırakan polislere "emri ben verdim" diyen Erdoğan, bunların unutulmasını istiyor.

Alevilere, Kürtlere her fırsatta hakaret eden, "Gürcü dediler, daha çirkini söylediler, Ermeni dediler" diyerek ezilen uluslara nasıl bir kin beslediğini açığa vurmaktan çekinmeyen Erdoğan, bu sözlerinin de unutulmasını istiyor.

Kadın düşmanlığı fitratında olan, onlara kaç çocuk yapacağını, kimlerle ve nasıl evlenebileceğini, nasıl yaşaması gerektiğini dikte eden Erdoğan, kadın düşmanlığının da unutulabileceğini düşünüyor. Çiftçiye "anani da al git", gençlere "çapulcu" diyen

Erdoğan, sıfırlayabildiği ve sıfırlayamadığı çaldıklarının da unutulmasını istiyor.

Sermaye sınıfının işçi ve emekçiler üzerindeki sömürsünü daha kolay gerçekleştirebilmesi için torba torba yasalar çıkararak, işçilerin güvencesiz çalışma koşulları ile Soma Katliamı'nda olduğu gibi iş cinayetlerinde öldüğü yaşanmışlıklar içinde Erdoğan, kendisinin Berkin için söylediği gibi "ölmüştür geçmiştir" denilmesini istiyor. Erdoğan cumhurbaşkanlığı sarayından da işçileri "ayak takımı" olarak görmeye devam etmektedir.

Erdoğan, emperyalizmin çıkarı için kan gölüne dönen Ortadoğu'da yaşananların, İŞİD canilerinin elinde salladıkları insan başlarının birer 'hatıra fotoğrafı' olarak algılanır, tüm bunların sorumlusu olarak kendisinin görülmeceğini düşünüyor.

Tüm bunlar "eski Türkiye’de" kalsın istiyor Erdoğan. Oysa Erdoğan gibilerinin doğrudan sorumlusu olduğu kaç "eski Türkiye" geçti bugüne kadar.

İstiklal mahkemeleri, Kürt isyanları, Dersim Katliamı, Ermeni Soykırımı, 6-7 Eylül olayları, faşist darbeler, idamlar, devrimci önderlerin katli, '77 1 Mayıs Katliamı, Maraş-Çorum-Sivas-Gazi katliamları, kaçırılıp kaybedilen binlerce insan, asit kuyuları, toplu mezarlar, yargısız infazlar, işkenceler, hapishane katliamları, ölüm oruçları-süresiz açlık grevleri... Ve daha bir çoğu... Erdoğan gibi tüm bu yaşananların sorumlularının en çok istediği şeydir, insanlık suçlarının hep yaşandığı dönemde kalması, kimsenin hatırlamaması ve hesabını sormaması.

Ancak "eski Türkiye" diye tarihe kilitlenmek istenen yaşanmış tüm bu tarifsiz acılar, bu topraklarda yaşayanların canını yaktırmaya devam etmekte ve üzerine her fırsatta yeni acılar eklenmektedir. Bu düzenin sorumluları olanları hiçbir makam hesap vermekten kurtarmayacaktır.

GOP İşçi Birliği'nden Şengal ve Gazze için eylem

Gaziosmanpaşa (GOP) İşçi Birliği üyesi işçiler İŞİD'in Rojava ve Şengal'e, İsrail'in ise Filistin'e yönelik saldırılarını protesto etmek için GOP Meydanı'nda 9 Ağustos'ta eylem yaptı.

"Seninle Filistin, seninle Şengal. Emperyalizm-siyonizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!" ozaliti açan işçiler, sık sık sloganlar attı. Eylemde, ajitasyon konuşmaları yapılarak, emperyalist-siyonist güçler ile gerici çeteler yok edilmediği ve işçilerin birliği, halkların kardeşliği büyütülmediği müddetçe katliamların devam edeceği belirtildi.

Konuşmanın ardından Gaziosmanpaşa Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında şunlar ifade edildi: "Ortadoğu'da Sünni-Şii ve Arap-Kürt çatışması örgütleyerek bölgesel hakimiyetlerini arttırmaya çalışıyorlar. Türk sermaye devleti ve hükümeti de bu planların en ileriden destekçiliğini yapıyor. Halkların birbirlerini boğazladığı koşullarda servetlerine servet katmanın planlarını yapıyorlar. Bütün milliyetlerden ve mezheplerden işçi ve emekçiler emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bu oyunlarına karşı birleşerek sermaye iktidarlarını tarihin çöplüğüne atmalıdır. Onun için işçilerin birliği halkların kardeşliği şıarı ile herkesi mücadeleye davet ediyoruz."

Basın metninin okunmasından sonra işçiler GOP'ta trafiğe kapalı caddede üzerinde yürüyüş gerçekleştirerek, eylemlerine son verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Filistin ve Şengal'e destek eylemleri

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun (ITUC) çağrısı ile İŞİD ve İsrail'in gerçekleştirdiği katliamlar 7 Ağustos' günü İstanbul, Ankara, İzmir, Kayseri ve Bursa'da yapılan eylemlerle protesto edildi.

İstanbul'da DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un çağrısı ile Tünel'de bir araya gelen kitle Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Basın açıklamasını okuyan DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Türk devletinin Ortadoğu'da yaşanan katliamlara karşı olan suç ortaklığına değindi.

Diğer illerde yapılan basın açıklamalarında da AKP hükümetinin İŞİD ve İsrail'le olan işbirliğine dikkat çekildi.

Taksim'de Şengal ile dayanışma eylemi

HDP, HDK ve çeşitli Kürt dernekleri, İŞİD çetesinin Rojava ve Şengal'de gerçekleştirdiği katliamı kınamak için 9 Ağustos'ta Taksim'de yürüyüş gerçekleştirdi.

Tünel'den Galatasaray Lisesi önüne yürüyen yüzlerce kişi basın açıklaması öncesinde saygı duruşunda bulundu. Eylemde yapılan açıklamada son birkaç yıldır Türk sermaye devletinin bu çetelere destek verdiğine dikkat çekilerek, son günlerde yaşanan katliamlar hakkında Tayyip Erdoğan'ın hiçbir söz söylemediğine dikkat çekildi.

HDP Milletvekili Sabahat Tuncel de eylemde konuşma yaptı.

Çorlu'da ise Heykel Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı.

Gelin canlar bir olalım, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütelim!

BDSP çıkardığı bildiri ile Hacı Bektaş-ı Veli Anma Törenleri'ne katılan emekçilere sesleniyor...

51. Ulusal, 25. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri için Serçeşme'de buluştuk. Şenliklerden kısa bir süre önce Cumhurbaşkanlığı seçimi gerçekleştirildi.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin gösterdikleri...

Seçimi AKP'nin şefi kazandı. Devlet imkanlarının pervasızca kullanıldığı koşullarda AKP şefi yüzde 50 barajını kıl payı aşabilmiştir.

Cumhurbaşkanlığı seçiminde emekçiler düzene duydukları tepkiyi de ortaya koymuş, seçmenlerin yüzde 30'u sandığa gitmemiştir. Bu nedenle Türkiye tarihinin en düşük katılımlı seçimi yaşanmıştır. Yerel seçimlerde başlayan dinci partinin oy düşüşü devam etmektedir.

Burjuva muhalefetin temsilcisi olarak aday gösterilen Ekmeleddin İhsanoğlu'nun aldığı oy oranı ise sandığa gitmeyenler hesaba katıldığında ancak yüzde 26,6'ya ulaşmaktadır. Bu oran kumaşı Tayyip Erdoğan'la aynı olan Ekmeleddin İhsanoğlu'na da emekçilerin itibar etmediğini gösterdi.

Cumhurbaşkanlığı seçiminde HDP adayı Selahattin Demirtaş'ın başarısı ise, çözüm yolu olarak parlamentoyu gösteren reformistlerin hayallerini daha da büyüttü kuşkusuz. Parlamentarizmde karar kılmış olan reformist sol daha şimdiden yüzde 10 Türkiye seçim barajını aşarak ana muhalefet partisi olma hayallerini kurmaya başlamıştır.

HDP'nin aldığı oy düzen partilerinden uzaklaşmış, fakat henüz devrimci bir mecraya da ulaşamamış önemli bir kitlenin varlığının kanıtıdır. Öte yandan, sandık başına gitmeyen ya da gidip de geçersiz oy kullanan milyonlarca insanın varlığı, düzenlen ve partilerinden umudunu kesmiş büyük bir kitlenin olduğunu açıkça göstermektedir. Günün sorumluluğu düzenden kopan kitleleri devrim davasına kazanmaktır.

Sermaye korunuyor, emeğin toplumsal kesimlerine yönelik çok yönlü saldırılar sürüyor!

Son bir yıl içinde kapitalizmin egemen olduğu dünya ve Türkiye'de acılarımız, açlık ve sefaletimiz büyüdü. Güvencesiz çalışma ayyuka çıktı. Demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğumuz sürdü. Kirli savaşlarda on binlerce emekçi yaşamını yitirdi. Yüz binlerce emekçi sakat kaldı. Kapitalizmin bir şiddet, savaş ve yıkım düzeni olduğu tüm çıplaklığı ile gözler önüne serildi.

AKP iktidarı, Suriye'ye karşı kaba saldırganlığını sürdürüyor. AKP iktidarı Beşar Esad'ın devrilmesi için Özgür Suriye Ordusu çeteleri ile cihatçı katilleri destekliyor, silahlandırıyor, eğitiyor ve himaye ediyor. IŞİD adlı gerici katiller sürüsüne örtülü destek veriyor. Sermaye devletinin bu politikası on binlerce Suriyeli emekçinin canına mal oldu.

Sermaye devletinin tarihi, Alevi işçi ve emekçilere yönelik kanlı katliamlarla doludur. Bu ülkede binlerce gizli operasyon yapıldı. Çorum, Maraş, Sivas, Gazi, 19 Aralık cezaevleri katliamlarında yüzlerce emekçi ve devrimci hayatını kaybetti. Alevi-Sünni ayrımını yapay olarak kıskırtan sermaye iktidarı, bunu ilerici, devrimci güçlere gözdağı vermenin bir imkanı olarak kullandı. Böylece sermaye devleti, kendi varlık temellerine yönelmekte olan tehlikeyi savuşturmayı hedefledi.

Dünün Hızır Paşalarına sırtını dayayarak Maraş, Çorum, Sivas başta olmak üzere Alevilere yönelik saldırı ve katliamlar gerçekleştirilenler, bugün yine dinci-Amerikancı AKP iktidarından güç alarak katliam provalarına girişiyorlar. Alevilere yönelik katliam provaları ve Cemevlerine yönelik kundaklama girişimleri, AKP ile devlet yetkililerinin verdiği talimatların bir sonucudur. Dün de bu aynı politikalar CHP eliyle yürütülüyordu. Bu nedenle Dersim, Maraş, Sivas ve bir çok katliamda rol almış olan düzen solunun temsilcisi olan CHP'den çözüme dair adımlar atmasını beklemek, ölüden gözyaşı beklemele eş değerdir.

Öte yandan, "açılım" adı altında süren aldatmaca, Kürt halkının derdine derman olmuyor, olamaz da. Tarih, emperyalistlerin ve sömürgeci devletlerin Kürt sorununu çözmeyi değil, Kürt halkının mücadelesini boğmayı amaçladıklarını defalarca göstermiştir. Sermaye iktidarı varlığı, halkların eşitliği ve gönüllü birliğinin sağlanamamasının temel nedenidir. Bu düzenin bütün partileri gibi AKP'de halklar karşısında zorbalığı, inkarcılığı, şovenizmi savunmaktadır.

Yârin yanağından gayrı her şeyin paylaşıldığı sosyalizmi kurmak için ileri!

Bu topraklarda gerçek bağımsızlık bayrağı, artık işçi

sınıfının ellerindedir. Emperyalist haydutların savaş programlarına karşı tek gerçek alternatif, işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesidir. Sorunlarımızı ancak kendi gücümüz ve mücadelemizle çözebilir, insanca yaşanılır bir geleceği ancak kendi ellerimizle kurabiliriz. Bunun için kenetlenip sömürücü asalakların saltanatına son vermekten başka bir seçeneğimiz yoktur.

Bir tarafta açık sınırında ücretlerle çalıştırılan, işsiz, eğitimsiz ve geleceksiz bırakılan milyonlar, diğer tarafta her şeye el koyan bir avuç sömürücü asalak! Vampirlerin egemen olduğu sermaye düzeninin demokrasisi işte budur!..

Çözümün yolunu Haziran Direnişi göstermiştir. Çözüm Haziran Direnişi'nin ruhunu kuşanan Greif işçilerinin yoludur. Çözüm Greif işçilerinin "İşgal, grev, direniş" ruhunu kuşanarak yeni Greifler yaratmaktadır. Çözüm, Hızır Paşaların sahte demokrasisine, sömürüye ve soyguna, işsizliğe ve yoksulluğa, baskı ve zorbalığa kölece boyun eğme dayatmalarına karşı direnmektir. Şimdi birleşmenin, örgütlülüğü pekiştirmenin, mücadeleyi yükseltmenin, birliğimizi güçlendirmenin, yârin yanağından gayrı her şeyin paylaşıldığı sosyalizmi kurmak için kararlılıkla mücadele etmenin zamanıdır.

Alevi emekçiler, bugün sorunların gerçek çözüm yolunu gösteren, Pir Sultanların, Baba İshakların isyan geleneğini kuşanmış, bu mirası en iyi şekilde temsil eden komünistlere ve devrimcilere yüzlerini dönmelidirler.

**Diyanet İşleri Başkanlığı lağvedilsin!
Zorunlu din dersleri yasaklansın!
Katliamların hesabını emekçiler soracak!
Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!
Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**

KCK'nin ulusal birlik çağrısı ve gerçekler!

Kürt halkına yönelik saldırıların kaynağı, IŞİD terörünün nedeni olan emperyalizm ve sömürgeci devletler tarihin çöplüğüne gömülmedikleri sürece, dar ulusal birlikçi söylem ve politikalarla, bu sorunlar çözülemez.

IŞİD'in işgal ettiği Telaar'dan kaçan Türkmenler ile Şiiler Şengal Dağı'na sığındılar. Ezidi Kürtler Şengal Dağı'nı mesken edinmek zorunda kaldılar. PYD/PKK'li savaşçılar kendilerine ulaşına dek aç, susuz ölümü beklediler. Yoğun çatışmaların yaşandığı Sincar kırsalında binlerce kişinin dağa çıktığı biliniyor.

IŞİD'li katiller sürüsünün Kürdistan'a sefer düzenlemesinde, kentleri, kasabaları ele geçirmesinde, ABD'ye yaslanarak güç gösterisi yapan Mesut Barzani ve partisi KDP ile, Talabani'nin önderlik ettiği YNK'nin tutumu belirleyici rol oynadı. Tüm güvenliğini ABD ve Türk sermaye devletinin insafına bırakan Irak Kürdistan Parlamentosu da ortaya çıkan tablonun sorumluları içinde yerini aldı.

KCK defalarca ulusal birlik, ulusal ordu temelinde çağrılarda bulundu. Kürdistan'ın kazanımlarının hep beraber korunmasını önerdi. Ancak KCK'nin çağrılarını Barzani ve Talabani ikilisi dikkate almadı. Aynı ikiliye bağlı güçler Musul'u bir tek mermi sıkmadan IŞİD'e teslim ettiler. Şengal'de halkın göz yaşları arasında 'bize silah verin' sözlerini kulak arkası edip, geriye bakmadan kaçtılar.

Kürdistan'ın sınıfsal farklılıkları birliğin engeldir

Görüldüğü kadarıyla hemen hemen bütün Kürt kurumları bu konferansta Kürtler'in ulusal birliğinin sağlanabileceği umudunu taşıyorlar. Kimi Kürt aydını, 21. yüzyılın 'Kürt Yüzyılı' olacağını söylüyor. Ancak, bu söylemin bütün Kürt halkının farklı toplumsal kesimleri açısından farklı bir anlam taşıdığı aşikardır. Bu durum da son derece normaldir. Çünkü emekçi Kürtlerle, burjuva-feodal Kürtler'in kafasında şekillenen 'Kürt yüzyılı' birbirlerinden tamamen farklıdır.

Güney Kürdistan'daki egemen burjuva-feodal sınıf açısından enerji kaynaklarının üzerindeki ekonomik hegemonyalarının sürmesi hayattır. Milyonlarca Kürt işçi ve emekçinin sefaleti pahasına olsa da, Kürt burjuva-feodal önderlik açısından yaşamsaldır. Güney Kürdistan'a egemen olan burjuva-feodal sınıfın önceliği ulusal birlik değil, ABD emperyalizminin ali menfaatlerinin, kendi sınıfsal çıkarlarının zarar görmemesidir. Bu temel hassasiyetlerin yön verdiği koşullarda Güney Kürdistan'ın bağımsız bir devlete dönüşmesi de sorun değildir.

Rojava Kürtleri kendi geleceklelerini şekillendirmek, iç savaş koşullarında halkı korumak ve elde edilen özgürlükleri güvence altına almak için demokratik özerkliklerini ilan ettiler. Güney Kürdistan'ın bağımsızlaşması planlarına hayır demeyen Türk sermaye devleti ve ABD, tek bir ağızdan Rojava'da böyleleri bir yapıyı kabul etmeyeceklerini açıkladılar. Böylece Barzani ve Talabani, Türk sermaye devleti ve ABD emperyalizmi ile aynı noktada buluştu.

Rojava'da demokratik özerklik Kürt halkının mücadelesiyle elde edildi. Bu süreçte sadece ve sadece PKK destek verdi. Güney Kürdistan yönetimi Rojava'daki demokratik özerkliğe karşı düşmanca bir

tutum sergiledi. Nitekim insanî yardımlar için bile Güney Kürdistan yönetimi kapılarını açmadı.

Rojava'yı tamamen farklı değerlendiren Kürt hareketlerinin ulusal birliği kurtmaları mümkün değildir. Rojava'yı kendi planları için engel olarak gören Güney Kürdistan yönetimi ile Öcalan'ın demokratik konfederalizm konseptini savunan Kürt hareketinin aynı birliğin içinde yer alması eşyanın tabiatına aykırıdır.

Ulusal birlik söylemi kapitalizmi aşmayan çözüm arayışının ifadesidir

Ulusal birlik vb. söylemler kapitalizmi aşmayan ulusal sorunun çözümünü içeren bir hattın ifadesidir. Oysa kapitalizm ulusal sorunu döne döne yeniden üretir. Filistin deneyimi bu açıdan son derece öğreticidir. Siyonist İsrail ve ABD emperyalizmi güya Filistin barışını ve devletleşmesini önünü açtılar. Tam da bu açımdan sonra Filistin halkının durumu daha da beter hale geldi. Hala da Filistin halkına yönelik katliamlar hız kesmeden sürüyor.

Bugün hala da bir İrlanda sorunu var. Ulusal çitlerle çevrili bir çözüm konusunda bile somut bir adım atılmıyor. Zira sorunların temeli yerli yerinde duruyor. O temel, yüzeysel bazı değişiklikleri sağlasa bile zamanla ulusal özgürlüğü engelleyecek, ulusal sorunu yeniden, yeniden üretecek olan kapitalizmin egemenliği sürüyor.

Ulusal birliğin kendi sınırları içinde savunulması, bu sınırlar içinde bir mücadele yürütülmesi tümüyle meşru bir haktır. Ancak ulusal birlik söyleminin ete-

kemiğe bürünmesi Kürdistan toplumsal kesimlerinin sınıfsal ve sosyal farklılıkları ve siyasal tercihleri düşünüldüğünde mümkün değildir. Zira Kürt halkı iki temel sınıf ve ara sınıflara bölünmüştür. Egemen sınıfların Kürtler'den oluşan kesimlerinin çıkarları, tercihi ve iradesi tüm gelişmelerde ortalığa saçılıyor.

Hiçbir toplumsal ya da siyasal sorun tecrit edilerek kendi içinde ele alınamaz. Toplumsal-siyasal sorunlar aynı kurulu düzenin, aynı toplumsal temel, aynı sınıf egemenliği sisteminin ürettiği sorunlardır. Siyasal özgürlük sorunu, ulusal özgürlük sorunu, kadın özgürlüğü sorunu, din ve vicdan özgürlüğü sorunu, bütün bu sorunlar bir bütündür. Temelde bunlar demokrasi sorunlarıdır. Ama kapitalist düzende demokrasi mücadelesi, burjuva düzenin temellerini hedef almadan köklü ve kalıcı bir başarıya taşınamaz. Bunun için gerekli olan bir toplumsal devrim programıdır.

Kapitalizmde ulusal sorunu kalıcı olarak çözmez, olsa olsa süründürür. Ulusal sorunu geçici olarak hafifletir, ama sorunun esası çözülmeden kalır. Zira kapitalizm dengesiz, ikide bir bunalımlara, sorunlara, çatışmalara yol açar. Döne döne yeniden üretir.

Burjuva toplumda farklı uluslar ve ulusal topluluklar yer alır. Burjuva sınıf egemenliği koşullarında, ulusal eşitsizlik, önyargılar, düşmanlık, boğazlaşmalar artarak sürer. Kapitalizm ulusal sorunu çözmez, yalnızca bir süreliğine yatıştırıp denetim altına alır. Kürt halkına yönelik saldırıların kaynağı, IŞİD terörünün nedeni olan emperyalizm ve sömürgeci devletler tarihin çöplüğüne gömülmedikleri sürece, dar ulusal birlikçi söylem ve politikalarla, bu sorunlar çözülemez.

Meslek lisesi “sömürü” meselesi

Patronlar için bulunmaz bir nimet olan meslek liseleri bugün de yarın da emekçi çocukları için sömürü ve ölüm demektir.

Meslek liseleri 1940'lı yıllarda, gelişen Türkiye kapitalizmine kalifiye eleman yetiştirmek amacıyla kurulmuş, 1950'lerde ise meslek yüksek okulları açılmıştır. Sermayenin teknik eleman ihtiyacını karşılayan ve müfredatları patronların istekleri gözetilerek hazırlanan bu liselere özellikle işçi ve emekçi çocukları yönlendirilmiştir. Meslek liseleri o günden bu yana, sermaye sınıfı açısından muazzam bir sömürü alanı haline gelmiştir. Bırakalım bu okullardan mezun olup kalifiye işçi statüsüne erişmeyi, öğrenciler daha okul sıralarındayken 'staj' adı altında uygulanan emek sömürüsüyle, her türlü haktan yoksun olarak çalıştırılmaktadırlar. İşte bu liseleri 'memleket meselesi' haline getiren de budur. Bunun için patronlar 'iplerin' kendi ellerinde olmasını, böylece kamunun sınırlı denetiminin de ortadan kalkmasını istemektedirler.

Meslek lisesi öğrencilerinin stajyerlik adı altında sermayeye ucuz işgücü olarak peşkeş çekilmesi sistem tarafından zaten güvenceye alınmıştır. Üstelik öğrencilerin diploma alabilmeleri için bu sömürü çarkından geçmeleri zorunlu kılınmıştır. Nitekim öğrencilerin geleceği patron veya müdürlerin staj dosyasına yazacakları değerlendirmelere göre belirlenmektedir. Bu değerlendirmelerin hangi kriterler üzerinden gerçekleştirildiği ise tartışmasıdır. Sömürü koşullarına, baskı ve dayatmalara kim daha çok biat ederse onun puanı yüksek tutulmaktadır. Böylece staj süresi boyunca bir öğrenci "normal işçi" gibi çalıştırılmakta ve tüm aynaya işler ona yüklenmektedir. Buna itiraz eden öğrencinin ise stajının 'yanma' ihtimali hep saklıdır. Ama anlaşılın o ki sömürünün bu yoğun hali bile patronları tatmin etmemektedir.

Sürekli gelişen ve teknolojik açıdan donanan kapitalizmin ihtiyaçları her geçen gün artmakta ve farklılaşmaktadır. Bu açıdan meslek liselerinin dönüşümü de gündeme gelmektedir. Özellikle büyük

sermaye gruplarının meslek liselerine daha çok müdahale etme, hatta doğrudan onları yönetme isteğiyle yanıp tutuştukları da bilinmektedir. Sermaye devleti geleceğin bu genç işçi kuşağı üzerinde sıkı bir denetim kurmanın taşıdığı önemin bilincindedir. Zira emek sömürüsü var olduğu sürece, sınıf mücadelesinin de var olacağı ve sınıfın bu genç kuşağının da bu mücadelenin bir parçası haline gelebileceğini en iyi sermaye sınıfı bilmektedir. Bunun için dizginleri sıkı tutmanın peşindedir. Hatta, güncel bir örnek vererek devam edecek olursak, sermayedarların bu konuyla ilgili adımların atılması için devleti sürekli 'sıkıştırdıkları' somut olarak görülecektir. Geçtiğimiz günlerde TOBB'a bağlı 365 sermaye temsilcisinin, 7. Ticaret ve Sanayi Şurası toplantısında yeni Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'a taleplerini arz ettikleri ve seçimlerin ardından gerçekleşmesini temenni ettikleri dilekler bu yöndedir.

Ölüm ne yana, şölen ne yana düşer usta?

Ne acı bir tesadüftür ki Gebze'de kurulu bulunan Filli Boya Fabrikası'nda "staj" yaptığı esnada elektrik akımına kapılan meslek lisesi öğrencisi Oğuzhan Çalışkan'ın ölümünden iki gün sonra Tayyip Erdoğan'ın başkanlığında yapılan o toplantıda, Oğuzhan gibi milyonlarca meslek lisesiyi ilgilendiren önemli meseleler konuşuluyor, aynı zamanda bu kez tesadüf olmadığına emin olduğumuz bir 'sıkıntı' dile getiriliyordu. İş mahkemelerinin patronların aleyhine karar vermesini eleştiren katilimciler devlet erkanından yeni düzenlemeler yapılmasını istiyorlardı. Yani işten atmalarda, hak gasplarında, iş kazalarında konulmak için. Meslek liselerinin bugünkü konumundan tatmin olmayan ve o liselerdeki milyonlarca genç işçiye gözünü diken bir patron, mesleki eğitimin iş dünyasının denetimine bırakılmasını istiyordu. Sonra bir başkası ağzından

salyalar akıtarak yine meslek liselerinin 'memleket meselesi' olduğundan dem vuruyordu. Onun ardından konuşan, sanayi-eğitim işbirliğinin önemini altını çiziyor ve diğerleri de ona alkış tutuyordu. Bu olaydan iki gün önce Gebze'de Oğuzhan ölüm-kalım mücadelesi verirken hastane kapısında bekleyen ailesi de, onun katillerinin lüks ve klimalı salonlarda bu istişareyi yapacağından habersiz 'azraile' kızıyorlardı. "Bu kadar erken olur mu?" diye. 'Kaderlerinden' yakınıyorlardı, dizlerini dövüyorlardı.

Bu iki karşıt dünyada olup bitenlerden bir diğerinin haberi yoktu elbet. Nasıl oldu? Biri Gebze'de yaşayan emekçi bir ailenin evini tutaştıran yangını ve yalnızca düştüğü yeri yakıyordu. Diğeri ise o lüks salonu dolduran yüzlerce patronun daha fazla nasıl kazanırım hesabıydı. Nasıl anlasın bu bambaşka dünyalardakiler, birbirlerinin derdini? Ama birinin sevinci diğerinin kederiydi işte. Eğitiminin bir parçası olarak 'staj' yaptığı fabrikada emeği sömürülen Oğuzhan dünyamızdan yitip gideli iki gün olurken, patronların toplantısı da sona eriyordu. Ve her biri mutlu mesut ayrılıyordu oradan. Oğuzhan gibi binlerce 'çirağın' kanının buluştuğu ellerini ovuşturarak...

Meslek liselerinin "geleceği"?

Bahsettiğimiz Sanayi ve Ticaret Şurası Cumhurbaşkanlığı seçiminin hemen öncesinde yapıldı. Seçim öncesinde hükümete dert yapan patronlar desteklerini karşılığını elbette istediler. Nitekim seçim süreci sona erdi. Tayyip Erdoğan Cumhurbaşkanlığı seçiminden 'zaferle' çıktı. Şimdi sıra sermayenin ihtiyaçlarını bir bir karşılamamın vaktidir. Şura'da söz verdiği gibi, patronların lehine yasal düzenlemeleri onaylamak boynunun borcudur onun. Çünkü bu sistemin "fıtratında" vardır patronların ricalarını talimat bilmek. Peki, meslek liseleri özelleştirilirse ne olur? Bu sorunun yanıtı bir önceki paragrafta, Oğuzhan'ın hikayesinde. Ama biz yine de bir düşünelim ne olacağını. Şimdi staj adı altında sermayeye ucuz işgücü olarak sunulan milyonlarca meslek lisesi bu çek doğrudan ücretli köleler ordusunun bir parçası haline gelir. Hatta belki de öğrenciler 'eğitimi' sona erene dek ücretsiz olarak çalıştırılıp kölelik yeniden diriltilir. Ancak bizim bugün de bildiğimiz bir şey var. O da patronlar için bulunmaz bir nimet olan meslek liseleri bugün de yarın da emekçi çocukları için sömürü ve ölüm demektir.

Meslek liselerinin "geleceğinden" bahsediyoruz ya, gençlik iki sınıf açısından da "gelecek" anlamına geliyor. Oğuzhan gibi liseliler, kapitalizmin insan öğüten çarklarında can vermesin, patronlar yüz binlerce öğrencinin emeğini sömürerek semirmesin diye genç işçi çalışmamızı güçlendirmeye ve bu alanda mesafe alma sorumluluğu bizleri bekliyor. Meslek liselerine yönelik özelleştirme saldırılarını püskürtmenin yolu liselerde, atölyelerde, fabrikalarda daha çok genç işçiyle buluşmaktan geçiyor.

Çöllolar'da iş bırakma kazanımla bitirildi!

Grev hakkı Bakanlar Kurulu kararıyla gasp edilen Afşın-Elbistan B Termik Santral'ine bağlı Çöllolar Kömür İşletmesi'nde çalışan işçiler, TİS'in imzalanmamasını bahane eden patrona karşı ücret artışı talebiyle fiili eyleme başlamıştı.

6 gün boyunca işbaşı yapmayan işçiler baskı altına alınarak işletmeden çıkışlarına izin verilmemişti. Patron ikinci bir hamle olarak eylemdeki 120 işçiyi işten çıkarttığını açıklamıştı. İşçilerse yılmadan eyleme devam etmiş, aileleri de şirket önünde destek eylemi

düzenlemişti.

İş bırakma eyleminin 6. gününde (13 Ağustos), işçilerin taleplerine karşılık veren şirketin anlaşmayı kabul etmesiyle eylem sonlandırıldı.

Türkiye Maden İşçileri Sendikası'nın yetkili olduğu işletmede sendika temsilcisi olan Basri Koca ve Fevzi Kılılı dışında tüm işçilerin geri alınması ve ücret artışı talebi kabul edildi. Temsilcilerin işten atılmasının sendika bürokratları tarafından onaylandığı, işçilerin de bunu kabul ettiği ifade ediliyor.

Şener Furuncu açlık grevinde

Ağaç-İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Yıldız Entegre Fabrikası'nda sendika genel merkezinin şubeden habersiz toplu sözleşmeyi imzalaması ve yine sendikanın örgütlü bulunduğu Yıldız Sunta Fabrikası'nda 47 işçinin işten çıkarılması üzerine direnişe geçen Ağaç-İş Sendikası'na üye işçiler gündürlendir fabrika önünde eylem yapıyor. Sendika

yönetimi şimdi de açlık grevi yapma kararı aldı.

Alınan karar gereği Ağaç-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Şener Furuncu, fabrika yönetiminden kendilerine muhatap bulana kadar ve kent yöneticileri yaşananları duyana kadar açlık grevi yapacağını söyledi. Şimdilik sadece kendisinin açlık grevi yapacağını belirten Şener Furuncu, "Biz fabrika yönetiminden bir muhatap bulmak ve kent yöneticilerinin bizlerin sesini duymasını ve bizleri fabrika yönetimiyle biraraya getirmesini istiyoruz. Bir sonuç alana kadar açlık grevim devam edecek" dedi.

Caner Aktan / Kocaeli

Etibor işçileri eylemde

Bandırma'da kurulu bulunan Eti Maden İşletmeleri Bandırma Bor ve Asit Fabrikaları'nda çalışan Petrol-İş Sendikası üyesi 200 işçi, çalışma şartlarının düzeltilmesi için fabrika sahası içerisinde yürüyüş düzenledi. Kötü yemeklere ve günlük servislere isyan eden işçiler, idari bina önüne yürüyerek sloganlarla taleplerini dile getirdi. İşçiler daha sonra fabrika önüne yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdi.

Petrol-İş Sendikası Bandırma Şube Başkanı İsmail Kayhan, "Ekmeğimiz ile oynayanların ekmeği ile

oynarız. Sözleşme masasında 4 çeşit yemek istedik. Biri çorba olacak dediler, kabul ettik. Ama biz nereden bilelim işçilerin çorbasıyla, asıyla oynadıklarını. Bizler davranış biçimlerinin değiştirilmesini, idari izinlerin düzenlenmesini istiyoruz. En önemlisi insanca muamele istiyoruz" ifadelerini kullandı. Kayhan, çalışma koşulları düzeltilene dek eylemlerinin süreceğini, servis şartlarında düzelmeye olmadıkça takdire ve yürüyerek gideceklerini kaydetti.

Kent Gıda'da sendikaya tepki sürüyor

Tek Gıda-İş Genel Merkez yöneticileri, Gebze Şube yöneticileri ve temsilcileri 7 Ağustos'ta işçilere hiçbir açıklama yapmadan patronla görüşmeye gitti ve işçilere danışmadan sözleşmeyi imzaladı.

İşçilere sözleşmenin imzalandığına dair bilgi gelmesinin ardından işçiler tepkilerini ortaya koydular. Genel merkez yöneticilerinin gelmesini talep eden ve gelene kadar içeri girmeyeceklerini ifade eden işçilere, herhangi birinin gelmeyeceği, boşuna beklememeleri söylendi. Bunun üzerine tepkileri artan işçiler "Sendika istifa!" sloganı attılar.

İşçilerin tepkisi dindirilmeye çalışıldı ve evlerine dağıtıldı. 8 Ağustos sabah vardiyası ile de işçiler çalışmaya başladılar. Birçok işçi sendikanın işçilerin referandum ile ortaya koydukları iradeyi tanımamasına ve işçilere sözleşme imzalanmadan önce danışmalarına tepkili.

Kızıl Bayrak / Gebze

Deva işçilerinden uyarı eylemi

Deva İlaç'ta işçiler direnişlerinin 40. gününü geride bıraktılar. Çerçekköy OSB Deva İlaç Fabrikası'nın önünde direnişlerini sürdüren işçiler 13 Ağustos'ta yaptıkları eylemle seslerini İstanbul'da merkezi bulunan Deva Holding önüne taşıdılar.

Sendikal faaliyet yürüttükleri nedeniyle işten çıkarılan işçi sayısı 12 olurken, işten atma saldırısı karşısında direnişlerini sürdüreceklerini söyleyen işçiler, Deva patronunun Petrol-İş Sendikası'nı muhatap almak zorunda olduğunu belirttiler.

Basın açıklaması yapan Petrol-İş Genel Sekreteri Ali Ufuk Yaşar sendikali işçilere yönelik baskı ve işten atmaların sürdürdüğünü, işyerinde baskıların ve işten atma saldırısının son bulması için yaptıkları bu eylemin bir uyarı niteliği taşıdığını ifade etti. Yaşar, "bizleri muhatap almadığınız takdirde iş durdurmasını biliniz" diye konuştu. Açıklama atılan sloganlar son buldu.

Kızıl Bayrak / Trakya

İncirlik Üssü'nde coşkulu işçi eylemi

İncirlik Üssü işçileri toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasının ardından uyarı eylemi gerçekleştirdi.

Türk Harb-İş Sendikası'nın Adana İncirlik, Ankara ve İzmir Amerikan Askeri işyerlerinde (39. Hava Üs Kanat Komutanlığı, Vinnel Brown and Root PHQ ve AAFES-EUR-Türkiye Satış Bölgesi) Amerikan şirketleri ile yaptığı toplu sözleşmede tıkanma yaşandı.

18 Haziran'da başlayan ve 2014 -2016 yıllarını kapsayacak olan 24. Dönem Toplu İş Sözleşmeleri'nin tıkanması üzerine Adana İncirlik'te bulunan 10. Hava Üs Komutanlığı önünde toplanan işçiler, eylem yaptı. "Amerika şaşırma, sabrımızı taşırma!", "Direne direne kazanacağız!" ve "İş, ekme yoksa barış da yok!" sloganlarını haykırdı. Polis, Amerikan tekelini korumak amacıyla işçileri adeta abluka altına aldı.

Türk Harb-İş Sendikası Genel Başkanı Bayram Bozal, 25 Temmuz'a kadar yapılan 12 oturumda 20 maddede anlaşmaya vardıklarını söyledi.

Mevcut özlük ve ekonomik hakların korunması için taleplerde bulduklarına dikkat çeken Bozal şunları söyledi: "Ancak işveren tarafı müzakere teamüllerini zorlayan bir yaklaşımla taleplerimize karşılık vermemiştir. (Patron) Amerika'nın yaşadığı ekonomik

zorluklardan bahsederek, işçilere ABD'deki Hava Kuvvetleri işçilerine verilen yüzde 1'lik zammın üzerine çıkmayacaklarını, ayrıca en önemli toplu sözleşme kazanımlarımızdan olan 400'er dolarlık 4 adet refah payının ödenemeyeceğini, aksi halde işçi tensikati yapacakları gibi tehditlerle müzakere sürecini tıkamıştır."

İşçi sayısı 1731'den 911'e düştü

Bozal, konuşmasının devamında şunları söyledi: "Maliyetleri düşürme adına yıllarca tensikat yaptınız. İncirlik'te 1731 olan işçi sayımız bugün 911'e düşürülmüştür. Haksız feshlerle bugüne kadar sayısız insanımızın rızına mani olunuzdur. İş akdi feshi nedeniyle ne yazık ki intihar eden arkadaşlarımız olmuştur. Bu yaşananlara yenilerinin eklenmesine, yeni acılar yaşanmasına, yeni haksızlıkların yaşanmasına müsaade etmeyeceğiz." Basın açıklamasının ardından bir süre coşkulu sloganlarına devam eden işçiler, eylemi sona erdirdi.

Soda Kromsan'da anlaşma

Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu İşşecam iştiraki olan Soda Kromsan fabrikasında 8 Temmuz'da grev kararı alınmıştı. Toplu sözleşme görüşmeleri grev başlamadan anlaşma ile sonuçlandı.

Anlaşmaya göre, ücretlere 245 TL ile 250 TL arasında zam yapıldı. Gece vardiyası zammı olarak 90 kuruş artış sağlandığı bildirildi.

İşşecam Kimyasallar Grubu'na bağlı Soda Sanayi A.Ş., Soda Kromsan Brom Bileşikleri Fabrikası ve Soda Sanayi A.Ş. Tuz İşletmesi'ndeki 530 işçi, iki yıl önceki toplu sözleşme sürecinde de greve çıkmıştı. 18 Mayıs 2012'de grev başlamış, grevin 48. günü olan 4 Temmuz'da toplu iş sözleşmesi imzalanmıştı.

Mersin Liman işçisine saldırı!

Mersin Limanı'nda geçen yıl yaptıkları eylem nedeniyle işten atılan ve geçtiğimiz günlerde Yargıtay kararı ile işe iade davalarını kazanan işçilerden Hamdin Ermiş ve Harun Özkan 11 Temmuz'da Liman-İş'ten çıktıktan sonra 2 kişi tarafından darp edildiler.

İşçilerden Harun Özkan'ın aldığı darbelerden dolayı çeşitli yerlerinde morluklar oluştu. Mağazalar Karakolu'na şikayette bulunan işçilere destek amaçlı Mersin Liman işçileri de karakola gelerek dayanışmalarını gösterdiler.

Saldırı hakkında bilgi aldığımız Harun Özkan saldırganların "Hala davanızdan vazgeçmeyecek misiniz? Sizi öldürmemiz mi lazım!" sözleriyle tehdit ettiklerini söyledi.

Mersin Limanı'nda direnişe öncülük eden, gerek sendikal bürokrasiye gerekse patronlara karşı mücadelede öne çıkan işçilerin özellikle Yargıtay tarafından işlerine geri iade kararından sonra saldırıya uğraması ise oldukça dikkat çekerken, işçiler mücadele kararlılıklarından vazgeçmeyeceklerini ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / Mersin

Sütaş işçilerine yine jandarma saldırı!

Bursa'nın Karacabey İlçesi'ndeki Sütaş fabrikası önünde yaklaşık üç aydır eylemlerini sürdüren Sütaş işçilerine 12 Ağustos sabahı jandarma bir kez daha saldırı.

Fabrika önünde oturma eylemi yapan işçiler Bursa İl Jandarma Komutanlığı'na bağlı ekipler tarafından önce ablukaya alındı. Pankartın kaldırılması dayatmasına boyun eğmeyen işçiler, jandarmanın kendisinin kaldırmaya çalışmasına da izin vermedi.

İşçilerin tutumu üzerine saldırıya geçen jandarma pankartı aldı ve işçilere ceza tebli. Fabrika önünden uzaklaştırılan işçiler şikayette bulunmak üzere Karacabey Kaymakamlığı'na gitti.

Tek Gıda-İş Sendikası, jandarma saldırısına ilişkin yazılı açıklama yaparak şunları ifade etti: "Jandarma gücünü yöneten yetkilileri uyarıyoruz! Siz sermayenin bekçisi değilsiniz. Siz Anayasal hakların bekçisi ve koruyucusunuz. Patronun her aklına estiğinde mntka temizliği yapar gibi direnişçi işçileri yerinden söküp atamazsınız. Anayasal suç işliyorsunuz. Kanunları istediğiniz gibi eği, büküp, istediğiniz gibi rafa kaldıramazsınız. Hukuk devletinde kurallar dağ başında da aynı, düzlükte de aynı işlemek zorundasınız. Sizler de hukuka uygun davranmak zorundasınız."

11 Ağustos'ta da Akaray'daki Sütaş fabrikası önünde direnişlerini sürdüren işçilere jandarma saldırı.

Göçüğün yaşandığı ocak kaçakmış!

Zonguldak'ta göçüğün yaşandığı madenin kaçak çalıştırıldığı ve işçilerin güvenlikten yoksun olarak çalıştığı ortaya çıktı.

Soma Katliamı'nın ardından gözler bir kez daha maden ocaklarına çevrilmişken son haber Zonguldak'tan geldi. Zonguldak'ın Dilaver Mahallesi'ndeki Erol Civelek'in sahibi olduğu Erci Madencilik Şirketi'ne ait kömür ocağında göçük meydana gelmişti. 9 işçi 12 saat sonra göçük altından çıkarıldı.

İşçilerin şans eseri hayatta kaldığı bu göçüğün ardından işin dikkat çeken tarafı, ocağa çalışan işçilerin de ocağın kaçak olduğunu bilmemeleriydi. Ayrıca ocak sahipleri bilinçli olarak göçüğü saatlerce sakladılar. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yapılan yazılı açıklamada şunlar söylendi:

Bakanlık ocağı 2013'te kapatmış!

"Zonguldak'ta göçük meydana gelen özel maden ocağı Bakanlığımızca 2013 Kasım ayında yapılan teftişler sonucu üretim faaliyetleri durdurulan bir iş yeridir. Müfettişler bu tarihte yaptıkları inceleme ve teftişlerde; Havalandırma, merkezi izleme ve taşınabilir gaz ölçüm cihazlarına ilişkin eksiklikler tespit ederek üretimi durdurmuşlardır. İşletmeye de 14 bin lira idari para cezası uygulanmıştır. Bakanlık Müfettişleri, durdurmaya esas tespit edilen bu eksikliklerin tamamlanması için işletmeye Mayıs 2014 tarihine kadar süre vermişlerdir. Bu süre içinde Bakanlık Müfettişleri, Mart 2014 tarihinde ilgili ocağa kontrol amaçlı tekrar incelemelerde bulunmuş ve işverenin durdurma kararına uymayarak üretime devam ettiği tespit edilmiş ve yine 11 bin lira idari para cezası uygulanmıştır.

İlgili ocak üretimi halen durdurulmuş bir ocaktır. Öte yandan, 9 işçinin halen mahsur kaldığı göçüğün gece yarısı meydana geldiği ancak işletme yetkililerinin kurtarma ekiplerine haber vermediği de tespit edilmiştir. Müfettişlerimiz göçükle ilgili incelemelerini de sürdürmektedir."

9 işçi göçük altında mahsur kalırken, 10 saat

boyunca bilinçli olarak bu durum saklandı. Türkiye'nin maden kazalarındaki en uzman tahliye ekibinin, göçüğün yaşandığı ocağa sadece 10 kilometre uzaklıkta olduğu düşünülürse bu sorumsuzluk sermayenin önceliğini göstermektedir. İşçilerin hayatta kalmasından daha önemli olan, ocak sahiplerinin kaçak ocak çalıştırdığının açığa çıkması olmaktadır. Diğer taraftan sigortası düzenli yatırılan işçilerin sendikası çalıştıkları ocağın kaçak olduğundan haberleri yok. İşçiler bu koşullarda 1200 TL gibi düşük bir ücretle ölümlerle burun buruna çalıştırılmışlar. Mühürlenmiş küçük bir dükkanın zabitalarının denetiminden kaçmadığı bilinmektedir. Bu nedenle bu kaçak ocağın da devletin denetiminden kaçtığını söylemek mantıklı bir açıklama değildir.

Bu koşullarda maden işçilerinin hayatta kalması mucize

Ayrıca işçilerin ayaklarındaki çizmelerin standart madenci çizmesi değil bildiğimiz normal tarla çizmesi olduğu, işçilerin üzerindeki kıyafetlerin yanmaya, yaralanmaya karşı uygun madenci kıyafetleri olmayıp günlük kıyafetler olduğu, karbonmonoksit ya da oksijen maskeleri ise olmadığı ortaya çıktı. İşçilerin yakınları, madencilerin zaman zaman kasksız dahi çalıştıklarını söylediler.

Yine madenin hava sirkülasyonunu da sağlayacak, ana yolda bir göçme olması halinde alternatif çıkış olarak kullanılacak ikinci bir giriş olmaması, metal olması gereken her şeyin ahşap ve çürük olması da ayrı bir sorun.

Kaçak ocakların işçiler için ne kadar tehlikeli olduğu Şırnak'ta yaşanan kaçak ocaklardaki iş cinayetleriyle de gündeme gelmişti. Ancak hala denetimi yapılmayan ne kadar çok kaçak ocağın olduğu ve buralarda kaç maden işçisinin ilkel şartlarda çalıştırıldığının tam sayısı bilinmemektedir.

'Soma kazası' değil Soma Katliamı!

TMMOB Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, Soma Katliamı'nın 3. ayında iş "kazalarına" dikkat çekmek için 13 Ağustos'ta TMMOB Beyoğlu Şubesi'nde basın toplantısı yaptı.

Türkiye'de çalışmak savaş kadar tehlikeli!

Basın metnini TMMOB Makina Mühendisleri Odası adına Zafer Güney okudu. Yakın zamandaki en büyük iş cinayetinin üzerinden 3 ay geçtiğini ve Zonguldak'ta yaşanan göçüğün yükleri ağza getirdiğini vurgulayan Güney, iki ayda bir Soma Katliamı'nda kaybedilen kadar insanın iş cinayetlerinde öldüğünü belirtti. Mayıs ayında 113, Haziran ayında 141 ve Temmuz ayında 123 kişinin iş cinayetine kurban gittiğini, İLO verilerine göre iş cinayetlerinin 5-6 katı işçinin meslek hastalıkları sebebiyle öldüğünü ifade eden Güney, Türkiye'de çalışmanın savaş kadar tehlikeli olduğunu vurguladı. Yaşanan süreci özetleyen Güney, savcının ortaya attığı "taksir" iddiasının doğru olmadığı davanın "olası kast" suçundan açılması gerektiğini vurguladı.

Güney ayrıca maden ocaklarında ve diğer sektörlerde iş cinayetlerinin sona erdirilmesi için taşeronluk sistemine son verilmesi, iş teftiş sisteminin aktifleştirilmesi, iş güvenliği uzmanlarının, teknik nezaretçilerin, işyeri hekimlerinin patronlardan bağımsız olmasını sağlayacak düzenlemelerin yapılması, tüm madenlerde kurtarma görevi yapacak donanımlı ve tecrübeli ekiplerin bulunması, meslek hastalıklarının tespit edilebilmesi için öndeki bürokratik engellerin kaldırılması, madenlerin kamu eliyle, işçilerin ve bölge halkının aktif katılımı ve denetimiyle işletilmesi, sendikal yasaların değiştirilmesi gerektiğini vurguladı.

Basın metninin okunmasının ardından soru-cevap bölümüyle toplantı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

MİB MYK Ağustos ayı toplantısı sonuçları

Ağustos ayı toplantısını gerçekleştiren Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu'nun açıklamasını sunuyoruz...

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Ağustos ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıda MESS Grup toplu sözleşme süreci başta olmak üzere işkolundaki gelişmeler, bülten ve siyasal gündem ele alındı. Yapılan değerlendirmelerin sonuçlarını özetleyelim.

MESS Grup TİS süreci değerlendirildi

Türk Metal'in açıkladığı taslak açıklama biçiminden de anlaşıldığı üzere bir satış taslağıdır. Bayram arifesinde ve fabrikaların tatile girdiği günün hemen öncesinde açıklanan taslak başta ücretler olmak üzere kesinlikle metal işçilerinin beklentilerini karşılamıyor. Yüzde 14 bir zam talebi "dilene dilene kazanmak" anlayışının bir ifadesidir ki bu, her dönem olduğu gibi metal işçisinin sefaletini perçinleyecek enflasyon oranında zamlarla satışın tamamlanmasından başka bir sonuç vermez. Dahası Türk Metal'in taslağında iş cinayetlerinde sorumluluğu işçiyi yıkan ve işçiyi iş "kazalarını" saklamaya teşvik eden "kazasızlık ödülü" gibi skandal maddeler de içermektedir. Bu madde de bir kez daha Türk Metal yöneticilerinin işçi sınıfına ne kadar yabancı olduklarını teyit etmektedir. Toplantıda tüm bu gerçeklerin altı bir kez daha çizilmiştir.

Öte yandan bu satış taslağına yönelik olarak fabrikalardan gelen bilgiler paylaşılmıştır. Görüldüğü kadarıyla metal işçisi genel olarak bu taslağın bir satış taslağı olduğu konusunda nettir. Aynı zamanda Türk Metal yönetimine karşı öfke içerisindedirler. Fakat özellikle büyük fabrikaların tatilde olması nedeniyle bu tepkinin yoğunluğu ve açığa çıkma ihtimali konusunda net şeyler söylemek mümkün değildir. Ancak Türk Metal ve MESS olası tepkilerden korktukları için satışın yolunu düzlemek amacıyla bir dizi tedbir almaktadırlar. Öncü olabilecek işçilerin işten atılması bunların başında gelmektedir. Öte yandan ise her zamankinden daha erken bir tarihte (25 Ağustos) sözleşme görüşmelerine başlanacak olması da gösteriyor ki metal işçisi bir oldu bittiyle yüz yüze bırakılmak istenmektedir. Anlaşılın o ki, bir bayram arifesinde satış taslağına açıklayanlar bir sonraki bayram arifesinde de satışa imza atmaya planlamaktadırlar.

Türk Metal cephesinden bunlar olurken Birleşik Metal-İş cephesinden ise süreç geriden ve edilgen biçimde takip edilmektedir. Ortada işbirliği toplu sözleşme düzenini yıkmayı hedefleyen bir iddia ve motivasyondan eser yoktur. Önceki dönemde ortaya çıkan sonuç ve Bosch'daki mücadelenin büyük ölçüde kaybedilmiş olması, bu cephedeki iddiaları törpülemiştir. Bu halde de sürecin ana aktörü olmak duygusu ve iddiasıyla değil, baskı kuran ama çıkacak sonuca da razı olan bir duruş ortaya konulmuştur. Bunun için henüz Birleşik Metal sözleşme taslağına açıklamamıştır. Ama açıklasa dahi ve bu taslağın içeriği Türk Metal'in satış taslağından ne kadar farklı olursa

olsun, bu taslağı geçirebilecek bir mücadele iddiası ve motivasyonu olmadığı için sonuç işbirlikçi sendikal düzene boyun eğiş olacaktır.

MYK tüm bu bakımlardan mevcut tabloyu değerlendirdikten sonra, kendi üzerine düşen sorumluluk ve görevler üzerinde durmuştur. Metal işçilerinin bu gerçekler ışığında aydınlatılması, ihanet ve işbirlikçiliğe karşı öfkenin büyütülmesi ve açığa çıkarılması, satış oyunu ve bu oyuna boyun eğenler karşısında devrimci bir sınıf inisiyatifinin örgütlenmesi gerektiği belirtilmiştir. Bu bakımdan bir kez daha Greif'in "İşgal, grev, direniş!" ruhunu metal işçisine taşıyacak bir tokluk ve kararlılıkla davranılması gerektiği belirtilmiştir. Bu çerçevede metal işçisinin öfkelerini fiilli-meşru mücadele çizgisinden örgütlemek ve öncü olmanın sorumluluğuna uygun olarak her bakımdan hazırlanmak ihtiyacına işaret edilmiştir.

MYK ayrıca bu görevler çerçevesinde önceki toplantıda başlayarak tanımlanan araç ve yöntemler üzerinde durmuş, yeni somut bir planlama çıkarmıştır.

Mücadele eden işçiler ve ezilen halklarla dayanışmaya çağrı

MYK MESS Grup TİS süreci ana başlığının ardından işkolundaki gelişmeleri değerlendirmiştir. Genel olarak işçi sınıfı cephesindeki hareketlilikte yaşanan gözle görülür ivmeye dikkat çekilmiş, bunun metal işkolunda da benzer bir dinamikle örtüştüğü tespit edilmiştir. Kendi cephezinden bu hareketliliğe, hareketlilik içerisinde olan sınıf bölüklerine mücadelelerinde yardım etmek, yol göstermek ve devrimci bir temelde geliştirmek görevlerine işaret edilmiştir.

MYK ayrıca grev ve direnişlerini sürdüren sınıf bölüklerini selamladığını duyurmaktadır.

MYK, emperyalist, siyonist ve gerici güçlerin savaş ve saldırılarıyla tehdit edilen halklarla dayanışmanın önemini de altını çizmiştir. Bu çerçevede Ortadoğu'da hedef haline getirilen halklarla dayanışmayı yükseltmek, yapılan eylem ve etkinliklere etkin bir katılımı örgütlemek görevlerine vurgu yapmıştır.

Bülten planlandı

Toplantıda son olarak bülten değerlendirilmiş, Eylül sayısı planlanmıştır. Yapılan planlamaya göre her türlü katkının 26 Ağustos tarihine kadar iletilmesi gerekmektedir.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu
8 Ağustos 2014

Birleşik Metal-İş Sendikası TİS taslağına açıkladı

Birleşik Metal-İş Sendikası, 2014-16 MESS Grup TİS süreci için hazırladığı taslağı 13 Ağustos'ta Gebze'de yaptığı bir toplantıyla açıkladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube önünde bir araya gelen yaklaşık 400 işçi toplantının yapılacağı salona kadar sloganlarla bir yürüyüş gerçekleştirdi. Toplantıda ilk olarak Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın açılış konuşması gerçekleştirdi. Türkiye'de hak arama eylemlerinin güçlendiğine vurgu yaptı. Açılış konuşmasının ardından, TİS taslağına açıklamak üzere Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu kürsüye çıktı. Genel olarak işçi sınıfının yaşadığı sorunlara, hak gasplarına değindi.

Ardından taslağın ücret bölümünden başlayarak gerekçeleriyle taslak maddelerini açıkladı. Ücretlerin ücret makasını daraltmak amacı ile hazırladığı dile getirildi. Talep ise şöyle: Saat ücreti 5,58 TL'nin altında olan işçiler için saat ücretinin 5,58 TL'ye tamamlanması ve 40 kuruş iyileştirme, tamamlama işlemi gerçekleştirildikten sonra '%5 + 105 kuruş' ücret zammı talebi taslakta yer alacak. Buna göre, 898 TL net ücret alanların toplam net zammı -ikramiye hariç- 282 TL olacak. Açıklamada, bu bölümde yer alan zam oranının toplamda işçilerin %75'ini ilgilendirdiği söylendi.

Net 1374 TL civarında ücreti olanlar için 305 lira zam talebi taslağa konulacak. 1374 TL'nin üzerinde alanlar için zam oranları kademeli olarak düşecek. Mesela 2000 TL ücret alanlar için 270 TL zam talebi taslakta yer alacak.

2., 3. ve 4. altı ay için de 'enflasyon + %2' zam talebi taslakta yer alacak. Taslakta ayrıca; vergi dilim artışlarının patronlar tarafından karşılanması, bayram, izin, yakacak gibi sosyal ödemelere %30 zam, yasalara atıf yapan maddelere sınırlılık ve sözleşme maddelerinin esas alınmasına ilişkin hüküm, 37,5 saatlik haftalık çalışma, yıllık izin sürelerinin artırılması, günlük 30 dakika çalışma saatinden sayılacak mola hakkı talepleri de yer alıyor. Ücret makası üzerinde uzunca durularak yapılan taslak açıklamasında Türk Metal'in taslağına da değinilerek %14'lük zammın 70 kuruşa denk geldiği, yeni giren işçilere ise 45 kuruş zam önerdiklerini ve bunun ucuz işçiliğe Türk Metal'in nasıl destek olduğunu kanıtı olduğu, Türk Metal'in taslağının metal işçilerinin taleplerinden uzak olduğu söylendi.

Sınıf devrimcileri, toplantıda Metal İşçileri Birliği'nin TİS broşürünü ve Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısını dağıttı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Metal TİS süreci ve öncü metal işçilerinin görevleri!

Öncü/devrimci işçiler üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirebilirlerse, olası bir öfke patlaması yalnız işkolunda değil, sınıfın tamamında sarsıcı bir etki yaratmanın olanağına kavuşacaktır.

Metal işkolunda 2014-16 toplu sözleşme tasarıları açıklandı. Metal işçileri geçmiş TİS dönemlerinin bir benzerini daha yaşıyorlar. Türk Metal alelacele satışa hazırlanıyor, Birleşik Metal-İş ise bu işbirlikçi-ihanetçi sözleşme düzenini bozacak bir irade ve cüreti ortaya koyamıyor. Eğer “olağan” seyir izlenirse, sürecin belirleyeni Türk Metal ve MESS arasında yapılan görüşmeler olacak. Ancak bu “olağanlığı” bozacak bir etken var: Öncü/devrimci metal işçilerinin sürece müdahalesi!

Biriken öfke ve mücadele olanakları

Metal işçileri, karşılarına çıkarılan tasarıların kendilerini kurtarmayacağını farkında. Zira kölelik koşulları her geçen gün koyulaşırken ve mahkum edildikleri sefalet koşulları derinleşirken tasarlarda formüle edilen talepler metal işçileri için kayda değer iyileştirmeleri bile ifade etmiyor. Üstelik metal işçileri, bu taleplerle masaya oturanların bunun çok daha altına imza atmaktan çekinmeyeceğinden kuşku duymuyor. Geçmiş TİS dönemlerinin deneyimi bu açıdan onlar için yeterince öğretici. Hazırlanma sürecinde metal işçilerinin doğrudan söz sahibi olmadığı tasarıların başka türlü olması da beklenmezdi.

Fabrikalardan yansıyanlar, bu durum karşısında metal işçilerinde öfke birikimi yaşadığını gösteriyor. İşçiler önlerine konan taslağın açık bir satış taslağı olduğunu iyi biliyorlar. Ancak şimdiki kadar öfkelerini örgütlü bir tepkiye dönüştürmüş de değiller.

Oysa 2014-16 TİS süreci sınıf hareketi cephesinden fazlasıyla öğretici bir sürecin üzerine denk geliyor. Bir önceki TİS döneminde Türk Metal’i bile alanlara çıkararak MESS’e “tehditler savurmak” zorunda bırakan (ancak bu sayede öfkeyi dizginleyebilir ve satış sözleşmesini imzalayabilirdi) metal işçileri, hem geçmiş deneyimleri, hem de son dönemde sınıf hareketinde yaşanan gelişmeler sayesinde mücadele potansiyelini daha da güçlendirdi.

Yatağan işçilerinin özelleştirmeye karşı başlattıkları direniş, Seyitömer ve daha bir dizi yerde ortaya çıkan militan işçi eylemleri, cam işçilerinin ülke gündemine giren ve yasakla karşılanan grevi, hepsinden önemlisi de sınıf hareketinde ‘yeninin temsilcisi’ Greif direnişi, ortaya çıkardıkları deneyimler sayesinde metal işçilerine güç katmaktadır. Elbette bu deneyimlerden öğrenebildikleri, direnişlerin gücünü kuşanabildikleri oranda...

Ayrıca, Haziran Direnişi ile birlikte toplumsal mücadelede açılan yeni dönemin metal işçilerini de etkilemesi kaçınılmazdır. Direnişe sınıfsal kimliği ve örgütlü yapıyla katılmayan işçiler, şu ya da bu düzeyde de olsa direnişin atmosferinden etkilenmişlerdir. Taşeron köleliğine ve sendikal bürokrasiye karşı kavga bayrağını yükselten Greif işçilerinin daha ilk günden Haziran Direnişi’ni selamlamaları, direnişin işçi sınıfı saflarında da bir etki

yarattığını göstermektedir. Metal işçileri de bu etkiden muaf değildir.

Öncü/devrimci işçilerin kritik rolü

Tüm bu öfke ve deneyimler birleştiğinde, metal işçilerinin MESS ve uşaklarını ezmelerinin önünde yalnızca tek bir engel olduğu görülmektedir. O da metal işçilerinin taban örgütlenmelerine yaslanan militan çıkışın eksikliğidir!

Tam da burada öncü/devrimci metal işçilerine fazlasıyla kritik bir rol düşmektedir. Metal işçilerinde biriken öfkenin patlamasını sağlayabilmenin, onu örgütlü bir temel üzerinde şekillendirebilmenin yolu öncü/devrimci metal işçilerinin sürece müdahalesi olacaktır.

Öncü/devrimci işçiler bu sürece anlamlı bir müdahalede bulunamazsa, metal işçilerinde biriken öfke gerçek bir patlamaya, sınıf hareketinde biriken deneyim metal işçileri için silaha dönüşmeyecektir. Öyle ya, metal işçileri Türk Metal çetesinin ihanetine karşı eylemli tepkiye geçse bile, öncü/devrimci işçiler müdahale etmediği sürece, bu tepki kendisine bir yol açamayacaktır. İşçiler Türk Metal kamburundan kurtulmak isteyeceklerdir ancak karşılarında bu iradelerini kucaklayacak bir güç bulamayacaklardır. Bu kendiliğinden çıkış, kendiliğinden sönmüleşme mahkum olacaktır. Öncü/devrimci işçiler üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirebilirlerse, olası bir öfke patlaması yalnız işkolunda değil, sınıfın tamamında sarsıcı bir etki yaratmanın olanağına kavuşacaktır. Öncü/devrimci işçilerin sürece müdahalesi ve bu müdahaleyi taban örgütlülüklerinde somutlayabilmeleri bu nedenle oldukça büyük önem taşımaktadır. Öncü/devrimci metal işçileri, Greif’in ruhunu metal işçileri ile buluşturmalı ve taban örgütlülüklerine dayalı fiili-meşru mücadeleyi

örgütleme için seferber olmalıdır.

Satış taslağı mücadeleye yırtılmalıdır!

Metal işçileri 2014-16 MESS Grup TİS sürecinde karşılarına çıkarılan ve kendi iradelerine yaslanmayan tasarıları çöpe atmalıdır. Karşısına çıkarılacak “temsilcilerinizle görüştük”, “dünyaya örnek toplantılar yaptık” vb. söylemlere de prim vermeyelimiz. İşçi iradesine yaslanarak sözleşme hazırlama ve karar alma konusunda son derece anlamlı bir örneğe sahipler: Greif direnişi! İşçi demokrasisinin gerçek anlamının yaşama somutlandığı bu örneğin gerisinde kalan hiçbir tarz ve söylemi meşru kabul etmemeli, bugünkü tasarıların geçersizliğini ilan ederek, her kelimesinde kendi iradelerini yansıtan bir taslak hazırlanması için kolları sıvamalıdır.

Bunun yanında, sendika bürokratlarının önlerine koyacağı pasif eylemleri kabul etmemeli, kitlesel ve militan eylemleri yükseltmelidirler. Sakal bırakma, kokart takma, sıradan/rutin basın açıklamaları gibi pasif eylemler işçilerin dinamizmini bastırmak, sürecin sonunda da sendika bürokratlarının “biz eylemlerimizi yaptık” yalanlarına dayanak olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır.

Başta öncü/devrimci işçiler olmak üzere, metal işçileri bu süre boyunca diğer fabrikalardaki sınıf kardeşleriyle sürekli iletişim halinde olmalı, deneyim ve görüşlerini paylaşmalı, dayanışmayı ve bağlarını kuvvetlendirmelidir. Bir fabrikada çakacak kıvılcıma diğer fabrikalardan da yanıt verebilmeli, MESS ve uşaklarını bu kavganın ateşiyle yakmalıdır.

Metal işçileri kendisine karşı kurulan ihanet çemberini parlayacak güce fazlasıyla sahiptir. Tek yapması gereken bu ortaoyununa son vermek, masaya yumruğunu vurmaktır.

Birleşik Metal'in toplu sözleşme taslağına ilişkin görüşlerimiz...

Taslak yetersiz, işbirlikçi sendikal düzeni yıkma iddiası sıfır!

Birleşik Metal-İş Sendikası 2014-16 dönemi MESS grup toplu iş sözleşme sürecine ilişkin taslağı kamuoyuna açıkladı. Yapılan açıklamaya göre Birleşik Metal'in taslağında metal işçisinin özel bir dikkat gösterdiği ücret ve sosyal haklar konusunda şu talepler yer alıyor:

- Ücret makasını kapatmak hedefiyle iyileştirme zammı ile birlikte aylık net ücreti 898 TL olan bir metal işçisine ilk 6 ayda net 282 lira, 1374 lira civarında ücreti olan bir metal işçisine net 305 lira, 2 bin lira net ücret alan bir işçiye ise yaklaşık 270 lira net ücret artışı
- Enflasyona endeksli zam uygulamasına karşı olunduğu bildirilerek diğer altı aylık dönemlerde enflasyon+2 puan ücret zammı

- İşçi sirkülasyonu ile toplu sözleşmeyle elde edilen kazanımların sıfırlanmasına dayanak yapılan işe giriş ücretininin 1179 TL'ye yükseltilmesi

- Sosyal ödemelere yüzde 30'a yakın bir zam
- Taslakta yer alan ve Birleşik Metal-İş yönetiminin özellikle altını çizdiği diğer maddeler ise şunlar:

- Vergi dilim artışlarının yükünün işverenler tarafından karşılanması

- İş yasalarında kıdem tazminatına atf yapan maddelerin ayıklanması, bu konuyla ilgili durumun sözleşmeye açık biçimde yazılması.

- Haftalık çalışma süresinin 37,5 saate düşürülmesi

Metal İşçileri Birliği'nin Birleşik Metal-İş'in bu taslağıyla ilgili görüşleri şöyledir:

1. Ücretler bakımından bu talepler kuşkusuz Türk Metal'in yüzde 14'lük zam talebiyle karşılaştırıldığında daha ileri durmaktadır. Ancak bu haliyle metal işçisinin beklentilerini karşılamaya yetmemektedir.

Çünkü ücret ve sosyal haklar bakımından alınması gereken ölçü, yoksulluk sınırı olarak da bilinen insanca yaşamaya yeterli ücret düzeyidir. Bu ise yaklaşık 3700 TL civarındadır.

Kuşkusuz bugünkü mücadelenin gerçekleri düşünüldüğünde ücretleri bir anda 3700 TL düzeyine yükseltmek "imkansız" gibi görünmektedir. Ancak sınıfın önünü açmak isteyenlerin ve işbirlikçi sendikacıların farklı olarak sınıf sendikacılığı yaptıklarını iddia edenlerin de farkını buradan koymaları gerekir. Bunun için ille de bir anda ücretleri 3700 TL'ye yükseltecek bir oran değil ama metal işçisinin yoksulluğunu bir parça hafifletecek, yüreğini ayağa kaldıracak bir zam oranı talep etmelidir.

Birleşik Metal-İş'in zam talebi ise, elde edilse dahi metal işçisinin yoksulluğunu azaltmaya bile yetmeyecek, etkisi geçici bir merhemden başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Anlaşıyor ki Birleşik Metal-İş yönetimi, bütün metal işçilerinin sahip olabileceği toklukta bir taslakla ortaya çıkmaktan, sorumluluk üstlenmekten uzak durmaya devam etmektedir.

2. Birleşik Metal-İş yönetimi adına taslağın maddelerini gerçekleştiren yapılan vurgular ile ortaya çıkan sonuç karşılaştırıldığında, yönetimin sorunu doğru tespit etmekle beraber tok bir çözüm iradesi ortaya koymadığı görülmektedir. Şöyle ki ücretlerin düşüklüğüne vurgu yapılmakta ama talep edilen ücret düzeyi oldukça düşük kalmaktadır. Ücret makasının kapatılması önceliğimiz denilmekte ama ortaya konulan talep bu makası kapatmamakta sadece geçici bir süreliğine ve oldukça az miktarda daraltılmaktadır.

Genel Başkan Serdaroğlu'nun taslağı açıklarken kullandığı "Gerçekçi ol, imkansız iste" sözünün bir karşılığı yoktur.

3. Vergi, kıdem tazminatı ve çalışma süreleri ile ilgili talepler yerinde ve ücretler konusundaki yetersizliğin dahi üzerini örtebilecek nitelikte taleplerdir. Ancak bu taleplerin biraz da süs olsun diye taslaklara konulduğu açıktır. Çünkü önceki dönemin taslağında da yer alan bu talepler konusunda hemen hiçbir şey yapılmamış, sadece taslağa konulmakla yetinilmişlerdir. Bu kez de bundan farklı olacağına dair en küçük bir işaret dahi yoktur. Oysa bu talepler sermayeyi savaşa davet etmekle eş değerdir. Ama bu talepleri ortaya koyanların buna ilişkin herhangi bir niyeti, iddiası ve

planı yoktur. Bu nedenle bu talepleri taslağa koymak sonra da uğruna hiçbir şey yapmamak ciddiyetsizlik gösterir, inandırıcılığı zora sokar.

4. Bu taslak Birleşik Metal-İş'in 2010-12 yılında yüksek sesle dilendirdiği "işbirlikçi toplu sözleşme düzenini yıkmak" iddiasından fazlasıyla uzaklaştığını göstermektedir. Çünkü açıklanan bu taslak Türk Metal taslağının karşısında metal işçisi tarafından bir bayrak gibi yükseltilebilecek yeterlilikte bir taslak olmadığı gibi, genel olarak mücadele hazırlığı ve iddiası bakımından ortadaki tablo hiç iç açıcı değildir. Ne taslak hazırlık sürecinde ne de bugün Birleşik Metal-İş saflarında bu yönde bir iddia ve motivasyondan söz etmek mümkündür. Bu haliyle de aşağıdan ve özellikle Türk Metal tabanından olağanüstü çıkışlar görülmezse, bu dönemin de yenilgi ve işbirlikçi sendikal düzene boyun eğişle sonuçlanması kaçınılmazdır.

5. İşbirlikçi toplu sözleşme düzeni karşısındaki bu boyun eğiş, Birleşik Metal-İş'in taslağını bir bakıma önemsizleştirmektedir. Çünkü işbirlikçi sendikal düzene meydan okuma cüret ve cesareti gösteremeyen, bu uğurda saflarını toparlayacak bir önderlik kapasitesi-sorumluluğu ortaya koyamayanların kopya sözleşmelere imza atmaları kaçınılmazdır.

Sonuç olarak

Türk Metal'in taslağına ihanet taslağı olarak değerlendirilen Metal İşçileri Birliği, Birleşik Metal-İş'in taslağına işçilerinin beklentileri ve ihtiyaçlarıyla karşılaştırıldığında oldukça yetersiz bulunmaktadır. Dahası ve en önemlisi ise Birleşik Metal-İş yönetimi cephesinden bu taslağa eşlik eden mücadele iddia ve hazırlığı, bu kadarını dahi elde edemeyeceğini, yani taslağın lafta kalacağını şimdiden göstermektedir. Bu haliyle Birleşik Metal-İş'in, MESS ve Türk Metal'in birlikte yazıp oynayacakları oyuna ve ihanete boyun eğmesi kaçınılmazdır.

Bu düşüncelerle metal işçilerin, öncelikle bu iddiasızlığı ve boyun eğmişlik ruh halini yenmek üzere seferber olmaya, inisiyatif almaya beraberinde işe gerçek talepleri içeren bir taslağı hazırlamaya çağırıyoruz.

Çorlu'da MİB faaliyeti

Metal İşçileri Birliği Bülteni'nin Ağustos sayısı Çorlu'da ağırlıklı olarak metal işçilerine ulaştırıldı. Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu fabrikalar olan HEMA, Trakya Döküm, BSH, EGO işçileri sendikal çete tarafından tehdit edildikleri için metal bültenini sınırlı sayıda aldı. Ancak bülten dağıtımına diğer metal fabrikalarının işçilerinin ilgisi yoğun oldu.

Metal İşçileri Birliği'nin faaliyetlerinden oldukça

rahatsızlık duyan Türk Metal çetesi, MİB imzalı A-3 afişlerinin üzerine sprey sıkarak ve stickerları kazıyarak hummalı bir çalışma içerisinde girdiler.

MİB çalışanları, Metal İşçileri Birliği'nin metal TİS'leri ile ilgili olarak çıkardığı stickerları Çorlu ve Çerkezköy'de yaygın olarak kullanıyorlar. Ayrıca MİB imzalı duvar gazetesi kullanıldı ve yazılmaları yapıldı.

Metal İşçileri Birliği / Trakya

İzmir'de MİB faaliyetleri

Metal İşçileri Birliği (MİB) MESS Grup TİS görüşmelerinde mücadeleyi büyütmek için faaliyetlerine devam ediyor.

Türk Metal'in satış sözleşmesini açıklamasıyla birlikte mücadele çağrıları 11 Ağustos'ta Çiğli AOSB ve bölgedeki demir çelik işçilerine ulaştırıldı.

İlk olarak demir çelik fabrikalarında çalışan işçilerin **Balatçık** ve **Asarlık** servis duraklarında dağıtım yapıldı. 08.00/16.00 vardiyası işçilerine "MESS Grup TİS sürecini kazanmak için" şiarıyla çıkan taslak ve talepler broşürü verildi.

Aynı zamanda Çiğli AOSB'de bulunan MESS Grup TİS kapsamındaki Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu **Schneider** fabrikasında 07.00/15.00-15.00/23.00 vardiyası işçilerine dağıtım yapıldı.

Yine bir diğer örgütlü fabrika olan **ZF Lemförder** ve **İzmir Senkromeç** fabrikalarına da MESS'e ve sendikal bürokrasiye karşı ortak mücadele çağrıları ulaştırıldı. MESS Grup TİS broşürü ile Türk-Metal çetesinin açıklanmış olduğu satış taslağının teşhirinin yapıldığı bildiriler dağıtıldı.

Senkromeç dağıtımında fabrika temsilciliği yapan bir kaç işçinin engelleme girişimine rağmen işçilerin broşürleri ilgiyle aldığı gözlemlendi.

Dağıtımlarla Metal İşçileri Birliği'nin alternatif talepleri Türk Metal ve Birleşik Metal-İş üyesi işçilere ulaştırıldı.

Cevher Döküm işçilerine mücadele çağrısı

Türk Metal'in işçi sınıfına ihanetinin devamı olan yeni sözleşme taslağı üzerine hafta boyunca

yürüten Metal İşçileri Birliği bildirimlerini Türk Metal üyesi işçilere ulaştırmaya devam ediyor.

Çiğli AOSB'de bulunan MESS Grup TİS kapsamındaki ve Türk Metal'in örgütlü olduğu Cevher Döküm fabrikasında 12 Temmuz'da 07.00/15.00 ve 15.00/23.00 vardiyası işçilerine dağıtımlar yapıldı.

MESS Grup TİS broşürü ile Türk Metal çetesinin açıklanmış olduğu satış taslağının teşhirinin yapıldığı bildirilerin dağıtımına işçiler ilgiyle karşılık verdi. Dağıtım sırasında Türk Metal fabrika baştemsilcisine ve çevrede biriken işçilere taslak üzerine MİB'in yaklaşımı ve değerlendirmeleri aktarıldı.

Bu bağlamda Türk Metal taslağının kabul edilemeyeceği ve henüz müdahale etmek için geç kalınmadığı belirtildi. Baştemsilci işçilerle TİS toplantıları yapıldığı ve seçilen temsilcileri Ankara'ya gönderdiklerini, taleplerini de sendika merkezine ilettiklerini söyleyerek sözleşmeyi savundu. Bunun üzerine MİB olarak durumdan haberdar olunduğu ve Ankara'daki toplantılardan işçilerin sunduğu hiçbir maddenin onaylanmadığı, tam tersi genel merkez yönetiminin hazırladığı sözleşmenin onaylandığı bununla birlikte işçilere 'sadece itaat' koşulunun dayatıldığı vurgulandı. Dağıtım sırasında işçilerin MİB faaliyetçilerinin konuşmalarını desteklediği gözlemlendi.

MİB faaliyeti kapsamında ayrıca Buca Üç Kuyular, Kozağaç ve Gediz hattı boyunca sabah saatlerinde de işçi servis duraklarında bülten dağıtımları yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Küçükçekmece'de işçi toplantısı

İşçilerin Birliği Derneği, 8 Ağustos'ta gerçekleştirdiği işçi toplantısında işçi sağlığı ve iş güvenliği gündemini tartıştı.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nden Murat Çakır'ın katılımı ile gerçekleşen toplantı canlı bir atmosferde geçti. Çakır'ın işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili genel bir aktarım yapmasının ardından toplantı sohbet şeklinde ilerledi. DLB'li meslek lisesi öğrencilerinin de katıldığı toplantıda staj yaptığı Filli Boya fabrikasında iş cinayetine kurban giden meslek lisesi öğrencisi Oğuzhan Çalışkan da anıldı.

Konuşmalarda kapitalizm içerisinde işçi sağlığı ve iş güvenliğinin nasıl patronların kâr hırsına kurban edildiği üzerinde duruldu. Yakın zamanda yaşanan Soma Katliamı üzerinden de yaşanan işçi katliamları tartışıldı. Katılımcıların kendi fabrikalarında yaşadıkları üzerine örnekler vermesi ile ilerleyen toplantıda işçi sağlığı ve iş güvenliği hakkının kazanılmasının tek yolunun mücadele etmekten ve örgütlenmekten geçtiği vurgulandı. Ayrıca kapitalist sistem içerisinde hiçbir zaman işçi cinayetlerinin ve işçileri sakat bırakan göz göre göre gerçekleşen kazaların gerçek anlamıyla son bulamayacağı, bunun ancak sosyalizmle gerçekleşeceği söylendi.

Toplantı, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda İşçilerin Birliği Derneği'nin işçilerin başvurduğu bir merkez haline gelmesi için nelerin yapılabileceğinin tartışılmasının ardından sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Batıkent ve Ostim'de devrimci faaliyet

Ostim-Batıkent İşçi Birliği'nin işçi güvenliği ve sağlığı önlemlerinin alınması, taşeronun kaldırılması ve esnek çalışmanın yasaklanması talebiyle yürüttüğü çalışmanın bir parçası olarak Ostim Metrosu çıkışında açılan stand ile Ostim'li işçiler imza atmaya ve gelecekleri için mücadeleye çağrıldı. Standdaki İvedik ve Soma katliamlarıyla ilgili fotoğraf sergisi emekçiler tarafından oldukça ilgi gördü.

Kızıl Bayrak / Ankara

Bosch ve Vestel'e uyarı mektubu

Kalıp-San işçisi Cafer Kalağ geçtiğimiz günlerde sebepsiz yere işten çıkartılmıştı. İşçilerin Birliği Derneği ile birlikte Kalıp-San önünde basın açıklaması yapan Cafer Kalağ, Kalıp-San'daki kölece çalışma koşullarını ve hukuksuzlukları teşhir etmeye devam ediyor.

İşçilerin Birliği Derneği, Kalıp-San fabrikasının üretim yaptığı Bosch ve Vestel fabrikalarına posta ve mail yoluyla mektup yollayarak Kalıp-San'ın hukuksuzluklarını ve kötü çalışma koşullarını aktardı.

Mektupta şunlar ifade edildi:

'Hak alma mücadelemizin 1. derece muhataplarısınız!'

Vestel Ticaret A.Ş. İstanbul Şubesi'ne...

Firmanıza fason üretim yapan Kalıp-San Kalıp, Pres ve Madeni Eşya Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.'de keyfi ve yasadışı çalışma koşulları uygulanmaktadır.

- Çalışanların fazla mesaisleri sigortaya bildirilmemektedir.

- Asgari ücretin üstünde maaş alan çalışanların sigorta primi asgari ücret üzerinden yatırılmaktadır.

- Gece vardiyasında çalışan işçiler için Gece Çalışması Yönetmeliği uygulanmamaktadır.

- Ağır İşler Yönetmeliği kapsamına giren fabrika

olmasına rağmen ilgili yönetmelik uygulanmamaktadır.

- İşçi sağlığı ve işçi güvenliği önlemleri

alınmamakta, sıkça iş kazaları gerçekleşmektedir.

- Kurumsal firma olmakla ve Vestel'e, Bosch'a üretim yapmakla övünen Kalıp-San firması işçi hakları konusunda merdiven altı atölye koşullarını uygulamaktadır.

Bunlar gibi çok fazla sorun Kalıp-San'da yaşanmaktadır.

Derneğimiz üyesi Cafer Kalağ bu sorunların giderilmesini ve insanca yaşamaya yeten ücret artışı istediği için keyfi biçimde bütün hakları gasp edilerek işten çıkarılmıştır.

Kalıp-San firması size üretim yaptığı için burada yaşanan bütün sorunlarda sizin de sorumluluğunuz vardır. Bunun içindir ki Kalıp-San'da yaşanan sorunların giderilmesi için üzerine düşen görev ve sorumluluklarınızı yerinize getirmez gerekmektedir.

Derneğimiz üyesi Cafer Kalağ'ın hak ihlallerinin Kalıp-San'daki yasadışı-keyfi çalışma koşullarının giderilmesini istiyoruz.

Aksi halde hak alma mücadelemizin 1. dereceden muhataplarından olduğunuz için hukuki ve fiili mücadelemizi size karşı da sürdüreceğimizi bilmenizi isteriz.

İşçilerin Birliği Derneği

Kemalpaşa Mah. Erkin Sok. No: 34/1

Küçükçekmece / İST

Tel: (0212) 697 71 53

İşçilerin Birliği Derneği Hukuk Danışmanı

Av. Ümüs Seçmen

Tel: 0532 701 96 77

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kalıp-San'da haklı talepleri yüzünden, keyfi bir şekilde işten çıkarılan ve bu haksızlık karşısında direnişe geçen sınıf kardeşimiz Cafer Kalağ'ı Vestel işçileri olarak selamlıyoruz. Haklı mücadelesi uğruna, sermayenin karşısında boyun eğmeyen sınıf kardeşimiz Cafer Kalağ, Kalıp-San'daki kural dışı çalışma, uzun çalışma saatleri, düşük ücretler ve her türlü baskıya ve kölelik koşullarına karşı direniştedir.

Cafer Kalağ'ın bu onurlu mücadelesi salt başına onun sorunu değildir. Yaşanan bu zulüm Türkiye işçi sınıfının bütünün sırtındaki kamburdur. Onun talepleri bizim de yani bütün işçi sınıfının talepleridir. Öte taraftan Kalıp-San patronu meğer Vestel'e çalışmaktaymış. Bizim burada Manisa'da yaşadığımız zulmü Cafer ve birçok sınıf kardeşimiz de yaşamakta Zorlu'nun zoruyla boğuşmaktaymış. Biz Vestel işçileri olarak Cafer Kalağ'ın bu direnişini her şeyden önce kendi direnişimiz olarak görüyoruz.

Bu direniş Manisa Vestel fabrikasında çalışan 16 bin işçinin ve bildiğimiz kadarıyla Vestel'in yan sanayisinde çalışan 40 bin işçinin ortak sorunudur. Cafer Kalağ, Kalıp-San'da bu sorunlarla boğuşurken bizler de burada Vestel'in kendi fabrikasında aynı sorunlarla boğuşuyoruz.

Bir kez daha Cafer Kalağ'ın direnişini buradan Manisa'dan selamlarken tüm taleplerin karşılanması ve Cafer Kalağ'ın işe geri iade edilmesi için biz de tüm işçi sınıfını dayanışmaya çağırıyoruz. Zorlular'ı işçi sınıfının zoru yıkacaktır.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Yaşasın Kalıp-San direnişimiz!

Cafer Kalağ işe geri alınsın

Manisa Vestel işçileri

Metal İşçileri Birliği Ege toplantısı

Ege Metal İşçileri Birliği (MİB) 9 Ağustos Cumartesi günü 4. toplantısını yaptı. İlk olarak gündem belirlendi ve açılış siyasi değerlendirmeler yapılarak başladı. Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve Ortadoğu'daki savaşlar ve krizler üzerine tartışıldı.

Ardından MİB MYK Eylül ayı toplantısında alınan kararlar değerlendirildi. Ardından Ege MİB genel planlaması doğrultusunda; TİS süreci üzerine yoğunlaşma sorunu ile sektör ve sendikalarından yansıyanlar, son olarak çalışma tarzımız üzerine sendikali, TİS kapsamlı fabrikaların analizi, ortak mücadele ve deneyimlerin birleştirilmesi gündemleri

sıralanarak tartışmalara geçildi.

Ege MİB, alanında bulunduğu fabrikalar üzerinden metal işçilerinin genel sorunlarını (örgütsüzlük, taşeronlaşma, işçi sağlığı ve güvenliği vb. konularda) TİS süreçlerini daha detaylı ve işçilerin sözleşme sürelerinde uğrayabilecekleri ihanetlere karşı metal işçilerinin MESS ile sözleşme tarihini, mücadelelerini, deneyimlerini aktarmak amacıyla önümüzdeki aylarda MİB Meclisi toplantısına karar verildi.

Sürmekte olan MESS Grup TİS süreci üzerine fabrikalara müdahale tarzında ne gibi araçlar ve bu araçların nasıl kullanıldığında etkili olabileceği üzerine

uzun uzun tartışıldı. Bununla ilgili yapılabileceklerin listesi hazırlandı. İlk olarak Türk-Metal taslağı geniş biçimde tartışılarak açıklanan maddeler üzerine hafta başından itibaren bildiri çıkarılarak MİB broşürleriyle birlikte dağıtılması kararlaştırıldı.

Ardından işçilerin de yoğun olarak kullandıkları sosyal medya üzerinden güncelliği devamlı aktifleştirilecek bir Ege MİB sayfası açılmasına karar verildi.

Son olarak devam eden MESS TİS sürecinde Eylül ayı *Metal İşçileri Bülteni* için MESS kapsamında çalışan işçilerle röportaj yapılması planlandı. Genel olarak alınan kararlar üzerine görev dağılımı yapıldı.

EGE MİB

10 Ağustos 2014

Politik gençlik h

(Gençlik hareketi ve örgütlenmesi üzerine Haziran 2014'te yapılmış parti içi bir tartışmanın kayıtlarının yayınlanabilir bölümleridir...)

'70'li yılların halkçılığı büyük ölçüde gençlik hareketine dayanıyordu. Bu nedenle biz başından itibaren çubuğu belirgin bir biçimde sınıf sorununa ve dolayısıyla yönelimine büküktük. Bu tümüyle doğru bir tutumdur ve saflarımızda proleter sınıf bakış açısının bu denli kökleşmiş olmasını buna borçluyuz. Ama biz halkçı bakış ve kimliğe en kapsamlı eleştirilerimizi yönelttiğimiz o aynı dönemde bile, gençlik sorununu ve dolayısıyla çalışmasını ne küçümsedik, ne de ihmal ettik. Ekim'in daha 6. sayısından itibaren yayınlanan üç bölümlük gençlik hareketi değerlendirmesi bile bu önemsenmiş bir göstergesidir.

Öte yandan biz, çok sınırlı güç ve olanaklarımızı daha başından itibaren hemen tümüyle sınıf çalışmasına yönelttiğimiz halde, çıkışımızın yarattığı etki ile gençlik içerisinde de her zaman belli güçlere sahip olabildik. Bu güçlerle ilgilendik, kendi içinde çeki düzen vermeye ve onlarla gençlik içerisinde etkimizi arttırmaya çalıştık. Bu sayededir ki gençlik hareketi içerisinde hep bir sürekliliğimiz oldu. Gençlik yayınının halen kısırlığına hareketi içerisinde en eski ve sürekli yayınlardan biri, belki de birincisi olması, bu konuda bir şey anlatılmaktadır.

Geride kalmakta olan otuz küsur yıllık tarihsel dönem, dünyada ve Türkiye'de genel bir gericilik ve sosyal durgunluk dönemi idi. Bu çerçevede Türkiye'de toplumsal mücadelenin sınırlarını ve dolayısıyla uzun yılları bulan kısırlığını biliyoruz. Ama tam da bir dönemin aşılma noktasında olduğu bir geçiş evresinin de içerisindeyiz. Tam da bu aşamada gençlik alanında farklı bir çıkış bize önemli imkanlar yaratılabiliyor. Bu sınıf çalışmamızı zayıflatmaz, tersine ona her zamanki gibi ek imkanlar da yaratır. Kendi gelişme sürecimize baktığımızda, gençlik çalışmamızın toplamında sınıf çalışmamızı hiçbir zaman zayıflatmadığını görüyoruz. Tersine, sonradan sınıf çalışması içerisinde değerlendirebilmek olanağını bulduğumuz birçok kadroyu biz tam da gençlik çalışması içerisinde kazandık. Gençlik güçlerimizden sınıf çalışmasına destek güçler olarak ayrıca yararlandık.

Parti olarak temel önemde bazı üstünlüklerimiz var; ideolojik açıklık ve sağlamlık, devrimci kimlik, sınıf yönelimi, ihtilalci örgüt, bütün bunların ifadesi olarak tasfiyeci solun bozulan ve çürüyen tablosu karşısında tümüyle farklı bir konum, vb. Bunlar gençlik alanındaki yeni adımlarımızı da besleyecek ve güçlendirecek üstünlüklerdir. Ayrıca bizler geçmiş gençlik hareketinin içinden geliyoruz, dolayısıyla birikimlerini ve deneyimlerini de en dolaysız bir biçimde temsil ediyoruz. Gençlik hareketinin sorunlarını ele alırken

bu sorunlarını fazlasıyla gördük bugüne kadar, bundan böyle de göreceğiz.

Gençlik her toplumda önemli bir dinamik kesimdir. Bir sınıf ya da kendi içinde homojen bir sosyal katman değil, tersine farklı sınıfları dikey olarak kesen bir toplum kategorisidir. Sınıfsal bakımdan heterojen bir toplum kesimi olması gerçeği, beraberinde gençlik içinde her türden ideoloji ve politika akımının varlığını getirmektedir. Bizi doğal olarak alt sınıflar gençliği, bu kapsamdaki işçi, emekçi ve öğrenci gençlik ilgilendirmektedir. Alt sınıflardan gelen gençlik, özellikle de öğrenci gençlik, bu ülkede toplumsal-siyasal sorunlara büyük ilgi göstermiş, toplumsal muhalefet içinde etkin bir biçimde yer almıştır.

Gerçekte öğrenci gençliğin toplumsal sorunlara bu ilgisi, hiç de modern sınıf mücadeleleri ile belirlenen '60'lar sonrası yeni dönem Türkiye'si ile de sınırlı değildir. Daha ondokuzuncu yüzyılın ikinci yarısından itibaren, Osmanlı'nın hızlanan çöküş sürecine de bağlı olarak, dönemin öğrenci gençliği toplumsal sorunlara ilgi duymuş, bu temelde hızla politize olmuştur. Dönemin Tıbbiye ve Harbiye öğrencileri, çözülmekte olan imparatorluk sorununa ilgi gösteriyorlar ve bu durumdan çıkış ve çözümler için yollar arıyorlar, böylece hızla politize oluyor, gizli örgütler kuruyorlardı. Daha henüz öğrenci iken, daha henüz toplumsal yaşam içerisinde çok dolaysız olarak yer almadıkları bir evrede, bunu yapıyorlardı. Nihayetinde uluslararası siyasi literatüre "Jön Türk" kavramını katmış bir toplumsal-siyasal kültürden söz ediyoruz. Bu ülke gençliğinin güçlü bir politikleşme geleneği var demek istiyorum. Her toplumda bu vardır ama bizde belirgin biçimde güçlü bir damardır demek istiyorum.

Cumhuriyet'ten sonra gençliğin kurulu düzen tarafından denetim altına alındığını ve bunun '60'lı yıllara kadar da böyle sürdüğünü görüyoruz. 1940'larda iktidar tarafından güdümlenen gerici bir gençlik hareketi var, Tan Matbaası'nın yakılması örneğinde olduğu gibi gerektiğinde sol muhalefetin üzerine sürülebilir. Ama bu bile gençliğin toplumsal sorunlara ilgisinden gerici bir biçimde yararlanmanın getirdiği bir durumdur. Menderes'e karşı en etkin toplumsal muhalefet öğrenci gençlikten geldi. Menderes'in düşüşünü hızlandıran eylemlilikler de büyük ölçüde gençlik eylemlilikleridir. Ünlü "555K" eylemi de bunun bir örneğidir ve yalnızca üç hafta sonra Menderes'in düşüşü ile sonuçlanmıştır.

'60'lı yıllar Türkiye'de modern sınıflaşmanın görünür hale geldiği ve giderek sınıf mücadeleleri halinde kendini somutladığı bir evredir. Aynı dönemde hemen tüm dünyada büyük toplumsal çalkantılar ve devrimci kaynaşmalar, bunun da her topluma şu veya bu biçimde bir etkisi var, dolayısıyla Türkiye toplumuna da. '60'lı yıllar boyunca, Türkiye'de gündün güne

güçlenip yayılan bir sosyal uyanış ve sola kitlesel bir akış var. Bu ilerici toplumsal gelişmede gençliğin de etkin bir yer tuttuğunu biliyoruz. Bu yeni dönemin gençlik hareketi bakımından en belirgin özelliği, mücadelecilik gençliğin hızla düzenin denetimi dışına çıkması, devrime ve sosyalizme yönelmesidir. Bu nedenledir ki '70'li yılların öne çıkan Türkiye'li ve Kürdistanlı hemen tüm devrimci örgütleri daha baştan gençlik hareketi içinden filizlendiler. Hemen tümünün önder kadroları gençlik hareketi içinden geldiler. Deniz Gezmiş bir bakıma bu dönemin gençlik hareketinin bütün bir özeti ve idamının ardından geçmiş kırk yılı rağmen bugüne efsaneleşerek kalmış simgesidir.

Bütün bu tarihsel çizgiden çıkan ortak bir sonuç var. Gençliği, özellikle de öğrenci gençliği politize eden ve eyleme çeken her zaman genel toplumsal-siyasal sorunlar olmuştur. Dar akademik-demokratik sorunların bunda esasa ilişkin bir rolü yoktur. Öğrenci gençlik bu dar alanda politize olamadığı gibi bir bakıma kurulu düzene de bağlanıyor. Gençliğin akademik sorunları onu bir parça hareketlendirebilir; ama bu, bu sınırlarda kalırsa, böylece onu gerisin geri kurulu düzene de bağlar. Mesleki gelecek ve kariyer kaygısı ön plana geçer. Gençliğin politik kitle hareketleri, tam da onun ülke ve dünya sorunlarına gösterdiği ilgiden kaynaklanmıştır. Başlangıçta şu veya bu özel sorundan başlamış olsa bile, gençlik toplum sorunlarına ilgi gösteremediği ölçüde politize olmuş, kitlesel gençlik hareketleri de bunun ürünü olmuştur. Dünya ve Türkiye deneyimleri buna açıklıkla tanıklık etmektedir.

Bakınız, son yirmi küsur senedir dar sorunlar üzerinden gençliği hareketlendirmeye yönelik çokça çabalar oldu. Akademik sorunlar, demokratik sorunlar, öğrenci dernekleri, öğrenci sendikası vb., birçok yol denendi, ama bütün bunlar ciddi hiçbir sonuç yaratmadı. Gençlik hareketindeki darlık ve kısırlık bir türlü kırılmadı. Oysa Haziran Direnişi gençliğin geniş kitleler halinde politize oluşuna sahne oldu. Bunun gerisinde ise bir kez daha gençliğin toplumsal-siyasal sorunlara gösterdiği geniş çaplı duyarlılık vardı. Nitekim o zamandan beri de bu aynı politizasyon kendini değişik vesilelerle dışa vuruyor. Gençlik Berkin Elvan'ın ölümü üzerine kitlesel eylemlere girişiyor. Gençlik ve işleri gençlik Soma madenci katliamına karşı aynı hareketliliği yaşıyor. Bunlar tümüyle politik olaylardır, etki ve yankıları toplum düzeyindedir. Ve gençlik kitlesel olarak tam da böyle olaylara etkin tepkiler veriyor.

Sınıfın iktisadi sorunları ve mücadelesine ilişkin bakışı mekanik bir şekilde gençliğin akademik sorunlarına aktarmaktan özellikle kaçınmak gerekir. Biz '70'li yılların büyük gençlik hareketliliğini içinden yaşadık. Hiç de akademik-demokratik sorunlar

areketi geleneği

H. Fırat

üzerinden değil fakat tümüyle politik sorunlar üzerinden hareketlenen bir gençlik sözkonusuydu o günün Türkiye'sinde. Tam da toplumsal-siyasal sorunlar gençliği hareketlendiriyor, binlerce-onbinlercesini döne döne sokak gösterilerine sürükliyordu. Dönemin ilk büyük gençlik eylemleri, 1974 yılı sonunda Şahin Aydın ile Kerim Yaman'ın birer ay arayla katledilmeleri üzerine patlak vermiştir. Bu iki faşist cinayet onbinlerce genci eyleme, forumlara, üniversite işgaline ve nihayet işçilerin de geniş biçimde katıldığı onbinlerce kişilik cenaze törenlerine çekmiştir. Böylece bir anda tümüyle politik bir mecrada gençlik hareketinin önü açılmıştır. Dönemin akademik gibi görünen en önemli istemlerinden biri özel okulların devletleştirilmesiydi. Fakat bu bile hiç de dar akademik değil tümüyle politik bir istemdi.

'60'lı yılların FKf'si gerçekte politik bir çıkıştır. Onu izleyen Dev-Genç, sol hareketin o günkü özgün durumunun da bir sonucu olarak, bir tür gençlik partisiydi. Toplumsal sorunlara ilgisi, yönelimi bu kadar güçlü ve yoğunundur demek istiyorum. Özetle dönemin gençlik hareketi, çıkışında da, vardığı noktada da politik nitelikte bir hareketidir. Çıkışı FKf, vardığı yer Dev-Genç'tir. Her iki durumda da sözkonusu olan açık politik kimlikli gençlik örgütleridir.

1960'lı yılların hemen başında işçi hareketindeki canlanma, TİP'in kuruluşu ve sonraki gelişmesi, Yön dergisinin aydın kesimler üzerindeki etkisi, yaygınlaşan toplumsal hareketliliklerin yarattığı genel atmosfer, sol uyanış ve sola kitlesel kayış, bu arada dünyadaki büyük olayların, sürmekte olan genel devrimci dalganın kaçınılmaz etkisi, bütün bunlar gençlik üzerinde de yansısını buldu. 1966'dan itibaren Fikir Kulüpleri oluştu ve hızla TİP'in etkisi altına girdi. Daha doğrusu bu örgütler daha baştan TİP'li gençlerin inisiyatifli ile kuruldu. Ama başlangıçta FKf hala da dar bir elit yapıdır, henüz tabandan gelen kitlesel bir gençlik hareketine dayanmamaktadır.

Bunu yoldaşlardan birinin sorusunu yanıtlamak için de söylemiş oluyoruz. Bazı genç yoldaşlar, Dev-Genç, gençliğin kitle mücadelesinin içinden çıkan bir öz örgütlenme idi, diyorlarmış. Oysa durum gerçekte hiç de böyle değildir. Dev-Genç FKf'nin sonraki gelişimi ile ortaya çıktı. FKf ise başlangıçta dar bir elit örgütle ve '68'deki kitlesel patlamaya kadarki durumu budur. Çeşitli üniversitelerde politik kimlikli gençlerin kurduğu Fikir Kulüpleri'nin sonradan ülke çapında federasyonlaşmasıdır FKf. Ama bu gençler Vietnam savaşı ile dayanışma örgütüyorlar, bildirimlerinde de böyle yazıyorlar. Dev-Genç FKf'nin sonraki gelişimi ile ortaya çıktı. FKf ise başlangıçta dar bir elit örgütle ve '68'deki kitlesel patlamaya kadarki durumu budur. Çeşitli üniversitelerde politik kimlikli gençlerin kurduğu Fikir Kulüpleri'nin sonradan ülke çapında federasyonlaşmasıdır FKf. Ama bu gençler Vietnam savaşı ile dayanışma örgütüyorlar, bildirimlerinde de böyle yazıyorlar. Dev-Genç FKf'nin sonraki gelişimi ile ortaya çıktı. FKf ise başlangıçta dar bir elit örgütle ve '68'deki kitlesel patlamaya kadarki durumu budur. Çeşitli üniversitelerde politik kimlikli gençlerin kurduğu Fikir Kulüpleri'nin sonradan ülke çapında federasyonlaşmasıdır FKf. Ama bu gençler Vietnam savaşı ile dayanışma örgütüyorlar, bildirimlerinde de böyle yazıyorlar.

FKf'nin kitleselleşmesi '68 patlaması ile birlikte. Dünyadaki '68 olaylarının Türkiye'de de gençlik

kitlelerine yansımaları, büyük üniversite işgalleri ile birliktedir. Ama FKf burada örgütlü, bilinçli politik bir güç olarak hazır, bu noktaya özellikle dikkat etmek gerekir. Patlak veren işgal hareketlerini hızla kendi denetimi altına alması ve buradan giderek kitleselleşmesi tam da bu sayededir. Yani Dev-Genç'in kitleselleşmesi, Haziran 1968 olaylarının sonrasındır. Ve bundan sonra artık Dev-Genç şahsında politik kitlesel bir gençlik hareketi sözkonusudur.

Dolayısıyla Dev-Genç, daha baştan gençlik hareketinin kitlesel dinamizminden çıktığı bir gençlik örgütü değildir. Başlangıçta politize olmuş aydın gençlik gruplarının oluşturduğu dar bir yapıdır sözkonusu olan. Kitlesel bir hareketlenme olmadığı sürece bu yapının sınırları bellidir. Bir ideolojik tutumu vardır, bir politik mesajı vardır, ama bir kitle hareketinin ürünü, temsilcisi ve dolayısıyla taşıyıcısı değildir henüz. Kitle hareketlerinin taşıyıcısı olması '68 olayları ile birliktedir. Bu tür bir patlamayı hem bizzat örgütleyenler arasında, hem de böyle bir patlamayı toparlayıp, kendi yönetimine alıp bir yere götürme başarısını gösterebilen bir örgüttür.

'70'li yılları ise zaten içinden yaşadık. Başlangıçta yine devrimci bir öncü gruptuk ve çok dar görünüyorduk. '71 Devrimci Hareketi'nin etkisi altında şekillenen çeşitli gençlik gruplarının sınırlı sayıda sempaticyanlarıydık. 1974 öğrenim yılı başında durum hala da kabaca böyledir. Ama çok geçmeden kendimizi kitlesel bir gençlik hareketinin önünde bulduk. Başlangıçta, örneğin Şahin Aydın'ın öldürülmesini protesto olayında, bir forum çağrısı yaparken bile ne kadar insanı katacağımızdan emin değildik. Ama İTÜ'de

çağrısı yaptığımızda, sınıfların kitlesel olarak boşaldığını biraz da şaşırarak gördük. Forum sonrasında bir grup devrimci olarak belediye otobüsüyle İstanbul Üniversitesi işgaline gidecektik. Ama forumdan çıkan binlerce öğrencinin kendiliğinden bizi takip ettiğini yine şaşırarak gördük ve bir anda binlerce kişilik bir yürüyüş kortejine döndük. Ve Dolmabahçe üzerinden Karaköy'e akan... Öylesine güçlü bir hareketi ki sözkonusu olan, 15-16 Haziran'dan sonra devlet bir kez daha köprüleri açmak, boğaz köprüsü ve vapur trafiğini durdurmak zorunda kalmıştı. Zira benzer protestolar başta Yıldız Teknik ve İstanbul Üniversitesi olmak üzere öteki okullarda da aynı kitlesellikte yaşanmıştı.

'70'li yılların gençlik hareketi çıkışından itibaren tümüyle politik bir gençlik hareketiydi. Akademik-demokratik sorunların burada sözü edilebilir bir rolü yoktu. Hızla politize olan bir toplumsal ortam sözkonusuydu ve işçilerin yanı sıra ilk hareketlenenler öğrenciler olmuştu. Aynı yoğun politizasyon karşı-devrim cephesi için de geçerliydi. MHP güdümündeki faşist Ülkü Ocakları, MSP güdümündeki dinci Akıncılar Derneği, bunun örnekleridir. İkisi de kendince kitlesel ve ikisi de karşı devrimin hizmetinde tepeden trnmağa politik gençlik örgütleriydi. Nede bu politik gençlik örgütlerinin motivasyon kaynağı? Gerici faşist ya da dinci ideoloji üzerinden gene toplumsal-siyasal sorunlar!

Akademik sorunlar ise sözkonusu olduğu ölçüde toplumsal sorunların içinde gündeme gelmiştir. Örneğin '68 işgallerinde eğitim sorunu kuşkusuz gündemde var, ama genel toplumsal sorunlarla bağı ve

bütünlüğü içinde. Eğitim sorunundan sözedilirken emperyalizme bağımlılıktan, çarpık kapitalizmden sözediliyor. İşçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların ihmalinden sözediliyor, zengin-fakir ayrımından sözediliyor. Sorun genel toplumsal bağlamında yerini buluyor, demek istiyoruz. Yani bir fabrikadaki dar bir ekonomik sorun gibi, çalışma koşulları, ücretler, ikramiyeler sorunu gibi dar bir sınır içinde kalmıyor.

‘70’li yıllarda ortaya çıkan kitlesel gençlik örgütleri başlangıçta birleşik örgütlerdi. Devrimci hareket parçalıydı ama o sıralar henüz örgütlü güç olarak ortada yoktu. Zira ‘71 Devrimci Hareketi’nden arta kalan kadrolar henüz zindanlardaydı. Böyle bir dönemde, önemli ölçüde bu akımlarının etkisi altındaki devrimci gençler birleşik örgütler kurdular. Ankara’da AYÖD, İstanbul’da İYÖKD bunun ifadesiydi.

Bu kitlesel gençlik örgütleri yasal açıdan dernek formu üzerinden kurulmuş olsalar bile, ki derneklerin politika yapmalarının yasak olduğu bir dönemde, tümüyle politik bir gençlik hareketinin taşıyıcısı oldular. Parçalanma ve giderek her bir siyasal yapının kendi gençlik örgütünü kurmaya yönelmesi ise sonradan geldi. ‘74 affını izleyen bir-iki yıl içinde parti ve örgütler toparlanıp şekillendikleri ölçüde, örgütsel bakımdan birleşik bir yapıda bulunan gençlik hareketi de parçalanmaya başladı. Dönemin verimli kitle hareketi koşullarında her bir önemli siyasal grup binlerce, onbinlerce kişiye etrafına toplayabildiği için, bunun verdiği bir kolaylıkla gençlik içinde de kendi başına hareket etmeye ve kendi kitlesel gençlik örgütünü kurmaya yöneldi. Bu son derece sağlıklı, dar görüşlü, grupçu ve tekkeci bir zihniyetin yansımasıydı ama hissedilir kitle desteği bu kaba zaaf gizleyebiliyordu. Dönemin önpandaki başlıca siyasal akımlarının denetimindeki gençlik örgütleri, yapıları, programları, şiarları, isimleri ve pratikleriyle tümüyle birer politik gençlik örgütü idiler.

Söz konusu parçalanmanın dönemin gençlik hareketi üzerindeki etkisi son derece yıkıcı olmuştur. Ama ben burada bundan çok, gerek birleşik örgütlerin gerekse parçalanma sonrası örgütlerin, tümüyle politik nitelikte kitle örgütleri oldukları gerçeğine, böylece de Türkiye’nin politik gençlik hareketi geleneğine dikkati çekmeye çalışıyorum.

Bu tarihsel çizgide uzun süreli bir kırılma 12 Eylül’den sonra yaşandı. 12 Eylül sonrasını yalnızca bizde değil tüm dünyada bir genel gericiil dönemdir. Dünyada neoliberal akımların, her biçimiyle gericiiliğin önpandaya çıktığı, Ortadoğu’da gerici dinci akımların güç kazandığı, bütün bunların öteki yaluz olarak toplumsal mücadelenin gerilediği, devrim dalgasının düştüğü, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’daki yıkılışla birlikte sosyalizmin büyük itibar kaybettiği bir dönemde, gençlik hareketi de bunun sonuçlarıyla yüz yüze kalacaktır. Kaldı ki bizde faşist 12 Eylül rejimi, gençliği ve gençlik hareketini özellikle hedef almıştı. Bunun bir yanı örgütlü gençlik hareketini ezmek, öteki yanı ise gençliği her yolla denetim altına almak, bunun için her yolu ve yöntemi kullanmak oldu. Bunda büyük

başarı sağlandığını, gençliğin bin bir yolla uyuşturulup yozlaştırıldığını, apolitik, toplum sorunlarına ilgisiz bir gençlik kuşağı yaratıldığını biliyoruz. Söz konusu kırılma böyle yaşandı.

Kuşkusuz ‘80’li yılların sonuna doğru ve sol akımların yeniden toparlanmasına da bağlı olarak, gençliği yeniden politize etmeye yönelik çeşitli çabalar da güç kazandı. ‘80’lerin sonunda bazı önemli ilk girişimler oldu, fakat bunlar anlamlı bir sonuç yaratmadı. ‘90’lı yılların ortasında bir takım yollarla mevcut durum yeniden zorlandı, fakat yine anlamlı sonuçlar yaratılmadı. Dikkat ediniz, bu aynı yıllar aynı zamanda genel toplumsal mücadelede canlanma işaretlerinin ortaya çıktığı yıllardır. ‘89’da İşçi Baharı’nı, ‘90’da madenci fırtınası ile kamu çalışanları hareketindeki ilk önemli canlanmayı hatırlayınız. ‘90’ların ortası ise çeşitli biçimleriyle sınıf hareketliliğine, bazı yoksul sementlere patlamalara varan hareketliliklere ve nihayet ‘95 ve ‘96’daki güçlü 1 Mayıslar’a sahne oldu. Bu aynı dönemlerde öğrenci gençlik içinde de çıkışlar zorlanmıştır. Fakat bunlar da anlamlı sonuçlar yaratamamış, gençlik hareketindeki darlık ve sıkırlık bir türlü aşılammıştır.

Bu gericiilikle belirlenen bir tarihsel dönemin gençlik hareketine de kaçınılmaz yansımasıydı. Ama işte bu dönemi geride bırakacak bir geçiş sürecinin içindeyiz. Yeni dönem belirtileri gitgide çoğalıyor ve bunun sonuçları kendini gençlik cephesinde de gösterecektir. Bizde Haziran Direnişi başlı başına bu yeni dönemin güçlü bir işareti olmuştur. Genel kitle hareketi ve özellikle de gençlik hareketi yönünden. Sorun bu yeni döneme hazırlıktır. Her cephede olduğu gibi gençlik hareketi cephesinde de. Gençlik örgütlenmesini yeni bir gözle ele alı ş da bu hazırlığın bir parçasıdır.

Bugünün Türkiye’sinde sosyalizm iddialı reformist sol gençlik örgütleri var, Kolektifler, Öğrenci Muhalefeti, şimdi FKF adını alan TKP Gençliği, Emek Gençliği vb. gibi. PKK çizgisinde Kürt ulusal gençlik örgütleri var. Burjuva çizgide ulusalcı gençlik örgütlenmeleri var, İP’in TGB’si gibi. Ama ciddi bir devrimci gençlik örgütü yok, bu alanda halen belirgin bir boşluk var. Bu boşluğu sınıf devrimciliği çizgisinden esinlenen ama kendini buna daraltmayan, gençlik hareketi bünyesindeki genel devrimci eğilimi kucaklamaya çalışan bir gençlik örgütlenmesi doldurabilir ancak. Böyle bir gençlik örgütü devrimci çizgide kitlesel gençlik hareketi geliştirmeyi ve tam da bu çaba içinde onun örgütsel formu haline gelmeyi hedeflemelidir.

‘60’lı yılların dar FKF’si, bir yandan Vietnamlı devrimcilerle dayanışmasını ilan ederken, öte yandan mevcut Adalet Partisi hükümetinin kapitalistlerin hükümeti diye suçlayan siyasal metinler yayınıyordu. Bu çok dolaysız bir politik tutum ve dildir. 1960’lar Türkiye’sinde, yani geçiş süreci içindeki bir toplumda. FKF’nin çok geçmeden Dev-Genç şahsında militan ve kitlesel karakter kazandığını, Dev-Genç’in ise açık bir devrimcilik iddiası ile dönemin gençlik hareketini kucakladığını biliyoruz. O günden bu yana Türkiye, kapitalist ilişkilerin belirgin bir biçimde oturduğu toplum haline geldi. Artık bu toplumda proletarya ve

burjuvazi var. Egemen sermaye sınıfı ile onun karşısında güçlü bir emek ordusu var. Bu toplumda sermayeye karşı işçi sınıfından yana olmak zaten bu düzene karşı olup olmamak sorunudur. Bugünün Türkiye’sinde devrimci olmak ancak emeğin yanında ve sermayenin karşısında olmakla olanaklıdır. Bunun gerisindeki her tutum son tahlilde düzen için bir konumu anlatır, bu anlama gelir.

Politik bir gençlik örgütünün nitelenmesinde ve dolayısıyla isimlendirilmesinde devrimcilik tanımı en asgari noktadır. Bugünün gençlik mücadelelerinde devrimcilik asgari nokta ve temel kimliktir. Bunu sol ya da sekte, daraltıcı bir isimlendirme olarak görmek, ilkin bu ülkenin gençlik hareketi tarihini anlamamak demektir. İkinci olarak bugünün Türkiye’sinin sınıf ilişkileri gerçeğini gözden kaçırmak demektir. Ciddi bir devrimci gençlik hareketi ve örgütlenmesinin temel şiarlarından biri, belki de birincisi, tam da “Düzene karşı devrim!” olmalıdır.

Biz kurulu düzene karşı devrimci bir gençlik hareketi geliştirmek istiyoruz. Her biçimiyle bütün bir gençlik hareketini kucaklamak diye bir sorunumuz ve dolayısıyla hedefimiz olamaz. Bu toplumdaki sınıflar gerçeğini unutmak demektir. Kitlesel olmak iddiası taşıyan bir gençlik örgütü kendini açıkça devrimci olarak tanımlarsa bu onu bazı güçleri kucaklamaktan alıkoyar kaygısı tümüyle yersizdir. Biz işçi sınıfına ve öteki emekçi katmanlara mensup ya da hiç değilse bunların davasına yanlılık duyan gençlik kesimlerini kucaklamak ve harekete geçirmekle yükümlüyük. Biz nesnel toplumsal konularıyla devrimden çıkarı olan ve dolayısıyla devrimce akma potansiyeli taşıyan gençlik kesimlerini hedeflemeliyiz.

Devrimci bir parti olarak biz burjuva katmanlardan gelen gençlik kesimlerini ne bekleyebiliriz ki? Sorun bunlardan belli sınırlı güçlerin devrimce katılıp katılmaması olanağı değildir. Bu her zaman olmuştur ve olacaktır. Ama bu özel olgu bize genel sınıflar gerçeğini hiçbir biçimde unutturmamalıdır. Hiçbir zaman kendi ilkelermizi, siyasetimizi, temel istemlerimizi burjuva katmanların sınırlarına ve dolayısıyla beklentilerine uyarlamayalım. Bunu bu ülkede yapan yeterince reformist parti ve grup var, bırakalım onlar yapmaya devam etsinler. Biz ise tersine, bilinçli bir tutumla, gençlik içerisinde sınıfsal temellere dayalı ideolojik-politik bir ayrışmayı zorlamalı ve hedeflemeliyiz.

Parti olarak her zaman devrimci gençliğin birleşik örgütlenmesini savunduk. ‘60’lı yılların Dev-Genç’i ile ‘70’li yılların başlangıç dönemindeki birleşik gençlik örgütlerini bunun olumlu örnekleri olarak öne çıkardık. Bu konuyu 2004 yılında bir kez daha iki bölümlük özel bir değerlendirme ile solun gündemine taşımaya çalıştık. Fakat bu çaba herhangi bir karşılık görmeyi diler. Bir ara belki Genç Sen bunun kısmen de olsa bir olanağı olabilir diye düşündük, ama ondan da bir sonuç çıkmadı. Solun bilinen tablosu öşşündüğünde bu şaşırıcı da değildir. Ama bu tablo karşısında çaresizce durup bekleyecek de değildir. Hele de gençliğin hızla politize olduğu bir dönemde.

Bu durumda, gençlik hareketinin devrimci gelişme ihtiyaçlarına yanıt veren araçlar neyse, onları kendi bakış ve inisiyatifimizle yaratmakla yükümlüyük. Önemli olan sözkonusu nesnel ihtiyaçtan anlamını ve mantığını doğru kavramak, ilkelerde ve izlenecek politik çizgide olduğu kadar örgütsel yapılanma ve işleyişte de bunun gereklerine uygun davranabilmektir.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in Ağustos 2014 tarihli 294. sayısından alınmıştır)

Ezidiler: 72 fermana direnen halk

M. Ak

Ortadoğu'nun kadim halklarından biri olan Ezidiler, İŞİD çetelerinin saldırıları sonucunda büyük katliamlarla yüz yüze kaldılar. Çetelerin saldırıları sonucu 3 bini aşkın Ezidi hayatını kaybederken, on binlerce Ezidi yaşadıkları toprakları bırakarak, göç etmek zorunda kaldı. Dağlara sığınan Ezidiler'in bir kısmı açlık ve susuzluk sebebiyle hayatlarını kaybettiler.

Ezidiler'in trajedisi dünyanın temel gündemleri arasına girdi. Çeşitli basın ve yayın organları "(Y)Ezidiler kimdir?" başlığıyla Ezidi halkını dini özellikleri ile tanıtmaya çalıştı. Ancak Ezidiler, dini ve etnik yönlerinin haricinde acı dolu bir geçmişe sahip. Ezidiler'in kendi söylemleri ile Ezidi tarihinde 72 ferman/katliam yaşandı. 73. fermanla yüz yüze olan Ezidiler'in katliamlarla dolu tarihi yüzyıllar öncesine dayanıyor.

Dini köklerini Zerdüştlük'ten alan ve Ezidi inancı, Zerdüştlüğün de etkilediği Yahudilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlığın yanı sıra tasavvufi felsefesinden izlerin bulunduğu bir din. Aleviler gibi birçok karalamaya maruz kalan Ezidi inancı, "ateşe tapanlar", "şeytana tapanlar" gibi söylemlerle birçok önyargıya maruz kaldı. Bir başka ötekileştirme politikası olarak, adı kalleşlikle anılan Emevi Sultanı Yezid ile bağdaştırılmaya çalışıldı.

Çevreye kapalı bir halk olan Ezidiler, otorite altına alınması gereken, "şüpheli" bir topluluk olarak görüldü. Egemen güçler, bahsettiğimiz yaygın önyargıları kullanarak, Ezidi halkını ya semavi dinlere katmaya ya da katliamlarla yok etmeye çalıştı. Sözde "laik" Türkiye Cumhuriyeti'nde "dinsiz" olarak görülen ve nüfus cüzdanlarının din hanesi boş bırakılan Ezidiler Osmanlı döneminde aynı Aleviler gibi "katli vacip" sayılan halklar arasına girdi. Özellikle Osmanlı'nın ismi Ezidiler için katliamla eşdeğer bir hal aldı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun sayısız katliamına maruz kalan Ezidiler, 1655 yılında Musul'a giden Evliya Çelebi tarafından "Allahsız Araplar ve Kürtler" olarak tanımlanır. Evliya Çelebi'nin anlatımına göre IV. Murad döneminde Diyarbakır Valisi olan Silahtar Melek Ahmed Paşa, Sincar'da yaşayan Ezidilere saldırır. 1639 ve 1640 yıllarında gerçekleşen saldırılar neticesinde mağaralara sığınan Ezidiler top ateşle katledilir. Katliamla birlikte 13 bin Ezidi'nin öldürüldüğü ve 12 bin Ezidi'nin ise esir alındığı söylenir.

18. yüzyılda Ezidi köyleri Osmanlı valileri tarafından sayısız kez yağmalanır. 1733 yılında yaşanan ve birçok kaynak tarafından doğrulanan bir yağma seferinde Bağdat Valisi Ahmed Paşa'nın gönderdiği ordu, Sincar'a ve birçok Ezidi köyüne saldırarak, Ezidi mallarını talan etti ve yağmaladı. Sincar'da şu günlerde olduğu gibi Ezidi kadın ve çocukları köleleştirildi. Erkekler kılıçtan geçirildi ve 300'ünün kafası kesilerek İstanbul'a gönderildi. Defalarca tekrar edilen yağma ve katliamlara karşı Ezidiler, dağlara çekilerek kahramanca direndi.

19. yüzyılda da hız kesmeyen katliamlarla birlikte asimilasyon politikası devreye sokuldu. Çeşitli

sömürgeci güçler tarafından hedefe alınan Mezopotamya'da otoritesini sağlamlaştırmak isteyen Osmanlı İmparatorluğu katliam fermanlarını sürdürdü. Ezidiler ise Musul'da konsoloslukları bulunan Avrupalı devletlerle iyi geçinmeye çalışarak, bazı haklarını korumaya devam ettiler. Ordular eşliğinde gerçekleştirilen zorla İslamlaştırma politikaları ise istisnalar dışında başarısızlıkla sonuçlandı.

Zorla din değiştirme politikalarının bir başka yüzü ise zorunlu askerlik uygulamaları oldu. Diğer Kürt aşiretleri gibi devlete asker vermeleri istenen Ezidi halkı, bu dayatmayı kabul etmedi. 19. yüzyıl boyunca süren askerlik dayatması bazen vergiler yoluyla ötelenebildi ancak, bazı zamanlarda ise katliamlar için bahane oldu. Ezidi inancındaki katı kurallar askerliği neredeyse imkansız hale getiriyordu. Ezidi önde gelenlerinin bu durumu güzelce anlatmalarına karşın Osmanlı devleti, diğer azınlıklara verdiği hakları Ezidiler'e vermeye yanaşmadı.

Özellikle Sultan Abdülhamid "dinsiz ve sapık" olarak nitelendirdiği Ezidiler'e, Müslüman olmadıkları takdirde askerliğin yanında ödenmemiş iki yıllık vergi borcunu peşin ödemelerini dayattı. Sultan, yaşlı Ezidi beylerine zorla askeri üniforma giydirdi, üstelik de Ezidi inancında yasak olan mavi renkte üniformaları. Bu olay Ezidi halkının direncini daha da körükledi. Abdülhamid'in görevlendirdiği Ömer Vehbi Paşa, bir kez daha İslam'ı dayattığı halkın bunu kabul etmemesi üzerine Laleş'te bulunan Şeyh Adil tapınağını kapattı, Melek Tavus heykellerine el koydu. Bazı Ezidi aşiretleri vahşi uygulamalar neticesinde İslam'ı kabul ederken, direnişi seçen büyük çoğunluk ise bir kez daha katledildi.

Ezidiler, Müslüman Kürtler tarafından birçok defa saldırıya uğradılar. Ezidiler'e yönelik en kanlı katliamlardan biri de Osmanlı'ya isyan eden Bedirhan Bey tarafından gerçekleştirildi. Botan'da isyan bayrağını açan Bedirhan Bey, Kurban Bayramı'nda topladığı yüzlerce Ezidiyi zorla İslamlaştırmak istemiş,

Ezidiler'in bunu kabul etmemesi üzerine 400 Ezidi'yi kendi elleriyle keserek "kurban" etmişti.

Kürdistan'ın, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonucunda 4 parçaya bölünmesiyle birlikte farklı birçok ülkede varlığını devam ettirmek zorunda kalan Ezidiler, Türkiye Cumhuriyeti döneminde de zulüm görmeye devam ettiler. "Laik" cumhuriyet Ezidiler'i, dinen tanımadığı gibi önyargılı söylemler günümüze kadar devam etti. Ezidiler cumhuriyet ile birlikte hem Kürt oldukları için hem de Ezidi oldukları için zulüm görmeye başladılar. Türkleştirme politikalarının yanı sıra PKK öncülüğünde başlayan isyan Türkiye'de yaşayan Ezidiler'e yönelik yeni bir saldırı dalgalasının önünü açtı. Kürt isyanına karşı devletin koruculuk dayatmasıyla karşılaşan Ezidiler, bu onursuz dayatmayı kabul etmediler. Devlet, Ezidiler'in köylerine ve mal varlıklarına el koyarak, binlerce kişiyi zorla yerinden etti. 2007 yılında yapılan bir araştırmaya göre Türkiye'de 377 Ezidi kaldığı belirlendi.

Irak topraklarında kalan Ezidiler ise Irak devleti tarafından katledilmeye devam etti. Emperyalizmin yarattığı el Kaide ve türevi çetelerin saldırısı ise Ezidiler'in dile getirdiği 72 fermanın devamı niteliğinde oldu. El Kaide çetesi Ezidiler'in yaşadığı yerlere birçok kez intihar saldırısı düzenledi. 2007 yılında Kataniye kentindeki Ezidi mahallesine 4 petrol tankeri ile gerçekleştirilen saldırı neticesinde 200'ü aşkın Ezidi hayatını kaybetti. Bombalı saldırılar ilerleyen yıllarda da devam etti.

Birkaç ay önce Musul'u ele geçiren İŞİD çetesinin saldırıları ise adeta bir soykırıma dönüştü. Ezidiler binlerce yıllık kutsal topraklarından göç etmek zorunda kaldı. 72 fermanı kabul etmeyen Ezidi halkı ise bir kez daha direnişi seçerek, silaha sarılıyor. Osmanlı döneminde görülen toplu katliamlar ve kafa kesmeler ucu bucağı dehşet olan kapitalizm tarafından tekrar hortlatıldı. Soykırımın eşliğinde olan halkların kurtuluş yolu emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı direnmekten geçiyor.

Müslümanlara ağılak, Ezidilere muğlâk AKP politikası

K. Eham

ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik politikalarının bir parçası olarak İsrail'in Filistin ve Lübnan'da hayata geçirdiği siyonist saldırılar iç ve dış politikada burjuva iktidarlar için birer duygu sömürüsü malzemesine dönüştürüldü. Birbirleriyle yarışa girmiş gibi ardi ardına timsah gözyaşları döken sermaye devletleri alttan alta destek verdikleri bu katliamları lanetleyen mesajlar yayınlarken dökülen kanı oluk oluk arttırmaya devam ettiler. Tüm sermaye devletleri gibi Türkiye de bu ikiyüzlü politikadan payını alıp en iyi uygulayanlardan olmuştur ve olmaya devam etmektedir. ABD'nin Ortadoğu jandarmalığını kimseye bırakmayan AKP hükümeti Filistin ve Lübnan'da ölenlerin ardından timsah gözyaşları dökmeye başlamış, İsrail'i aşırı güç kullanmakla suçlayan açıklamalarda bulunmuştu. Ancak bugün İŞİD'e karşı kamuoyu etkisi düşük birkaç vekilin ağzında göstermelik duran birkaç laf dışında esaslı bir kınama açıklaması bulunmamaktadır. Öldürülen Müslüman çocuklar için her fırsatta ağlamayı kendine rol bilen AKP şefleri, söz konusu Ezidi çocuklar olduğunda bu göstermelik gözyaşlarını dahi acaba neden akıtmıyor?

Onların derdi dün de bugün de, toplumda İsrail'e karşı oluşan tepkinin hedefi olmaktan kurtulmak ve bu tepkiyi kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktan ibaretti. Dinci-gerici AKP iktidarının bugün katledilen Ezidi çocukları için suskunları oynadığını görmek bizleri şaşırtmıyor. Bu suskunluğun ardında yatan dinci-gerici AKP'nin chatçı İŞİD'in yancısı olmasıdır. Halklara kan kusturan İŞİD çetesine her türlü maddi ve askeri desteği kasa kasa, TIR TIR sağlamasıdır. Müslümanlara yönelik ağılaklığın piyasa değerinin yüksek olduğu iç politika arenasında dini azınlıklara yönelik hassasiyetin çok da para etmediğini gören ve hesaplarını buna göre yapan burjuva siyasetinin en aşağılık bir yansımasının AKP nezdinde kendini açığa vurmasıdır. *"AKP denildiğinde, Türkiye'nin din eksenli politika yapan gericiliğinin bütün bir bloku, dinsel gericilik cephesinin tümü, bir dinsel gericilik koalisyonu düşünülmelidir. Bunlar yıllardır Türk büyük burjuvazisinin sözde liberal-laik kesimleriyle de bir uyuşum içinde oldular, çıkarları uyuşturdu ve bunun gerektirdiği değişim tercihleri üst üste bindiği için... Ama gelinen yerde artık sorun alanları dışa vurmaya başlıyor."*^[1]

Müslümanlık demagojisinin kısa tarihçesi

Dahası onlar, toplumun derinliklerindeki şovenizmi bu sorunlar üzerinden istismar ederek, bir politik güç haline gelmeye, bunu da iktisadi avantajlara dönüştürmeye çalışıyorlar. Nitekim Refah Partisi ve AKP şahsında burjuvazinin bazı gruplarının biri üzerinden yaptılar ve son on yılda bunun yararını fazlasıyla gördüler. H. Fratt

AKP şefi Erdoğan daha önce Mısır'da 17 yaşında vurulan Esmâ için canlı yayında milyonların gözleri önünde ağlamıştı. Her gözyaşını bir oy teminatı olarak

gören AKP şefinin elindeki mendili adeta bu acıklı sahnenin dekorunu tamamlıyordu. İlimli İslam'ın paketinden yeni çıkmış bu liderinin din kardeşi için vicdanlara oynayan bu görüntüsü muhteşem bir kurgudan ibaretti. Bu yaşların aktığı gözlerin ait olduğu kişiksiz burjuva şefi ve vekilleri de siyonist İsrail'i de chatçı İŞİD'i de dünden bugüne destekleyerek körükleyen halkların sömürücüsü ve kan emicisi ABD'nin kiralık siyasetçileri olmaya devam ettiler.

Diğer yandan, Türk ordusunun İran ve Irak sınırına asker ve malzeme yığınağının, GOP kapsamında ABD ile yapılmış gizli piyonluk anlaşmaları çerçevesinde komşu halklara karşı olduğunu, Türk sermaye devleti ve hükümetinin, emperyalizmin suçlarına daha ileriden ortaklığa yıllar boyu hazırladığını en gür sesle hatırlatmak gerekiyor. AKP şefi Erdoğan'ın 2009 Davos toplantısında İsrail'i "One minute!" diye "azarlayarak" İslam dünyasının "Müslüman kahramanı" olarak iyi sükse yaptığı düşünülürse taşlar daha da yerli yerine oturuyor. İsrail'e karşı fiili tavır kısırlığına güzel bir maske olmuştur bu çıkış. Buzdağının görünen yüzü budur. Şimdi görünmeyen yüzüne bakalım:

İncirlik ve ABD-Türkiye ilişkilerine tescillenmiş tarihi rezaletler ışığında İsrail'e askeri mühimmat sevkiyatını yapanın yine Türkiye olduğu bilinmektedir. Aynı AKP hükümetinin tüm bu sözde eleştirilerine rağmen Türkiye ile İsrail arasındaki askeri, ekonomik ve siyasal ilişkiler de normal seyrine devam etmektedir. Çeşitli demeçlerde Gazze'ye yönelik saldırıları kınayan AKP'li vekillerin derdinin de gerçekten Filistin ve Lübnan halkına destek sunmak olmadığı gün gibi açıktır. Kendini Büyük Ortadoğu

Projesi'nin eşbaşkanı ilan eden Tayyip, ABD'nin bu hegemonya projesinin Türkiye ayağında güzel bir model uygulaması olarak AKP'nin hakkını vermektedir doğrusu. ABD bu imparatorluk projesine başlarken iktidara gelen AKP, Davutoğlu'nun "küresel hegemonyaya yaslanarak bölgede güç olma" savına uygun biçimde bu projeye yeni-Osmanlıcı bir takım hayallerle yedeklenmeye çalışarak kime dost kime düşman olduğunu çok iyi gösterdi. Türkiye'nin Patriot "talebi" sürecini hatırlayalım. AKP şeflerinin (önce NATO'yu reddeden, sonra tamamen inkarcı bir şekilde birden NATO savunmasına girişen) çelişkili ifadeleri riyakarlıklarının gün yüzüne en çok çıktığı dönemlerdi. Sözü özü, Suriye'deki kirliliğe bir NATO ülkesi olarak Türk sermaye devleti başından beri taşeronluk ve tetikçilik rolünü kimseye kaptırmadı.

Söz konusu "Müslümanlık demagojisi" olduğunda ağılak kesilen AKP'nin riyakarlığında bir diğer kilometre taşı sayılacak vaka ise Muhammed Mursi ve Müslüman Kardeşler'in (İhvan yönetimi) halk isyanıyla devrilmesiydi. Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, Ankara'daki dinci-Amerikancı şefleri bu dönem nasıl da sarsılmıştı. Umutsuzca çıkar ortağı İhvanlılar'ı savunmaya çalışan AKP şefi Erdoğan o zamanki bir açıklamasında bakalım ne diyordu: *"Hiçbir şiddet olayına karışmayan sivil halkın üzerine ateş açılması ve keskin nişancılar vasıtasıyla sivil halkın hedef alınması ağır bir suç teşkil etmektedir..."*

Sivil halkların üzerine ateş açılması kuşkusuz ki ağır bir suçtur. "Bayram değil, seyran değil, eniştem beni niye öptü" misali sormak gerekir; AKP şefleri ezilen halkları neden laf ebeliğine malzeme yaptı? On binlerin isyanıyla devrilen İhvan diktatörlüğüne kendi cephesinden hizmet etmek dışında bir anlam

taşımayan bu sözler, sözde halkların savunuculuğuna soyunan AKP'nin ikiye bölünmüş politikasının bir dışavurumudur. Çünkü bu lafları eden ırkçı ve dinci AKP, Lazkiye kırsalında işgal ettikleri Alevi köylerindeki insanların kafalarını kesen, Rojava'da Kürt halkına karşı vahşi katliamlar yapan cihatçı katillerin hamisi ve destekçisidir. Cihatçı katillerin yancısı ve eğitici konumunda olan AKP iktidarının, Mısır'daki olaylar için gözyaşı dökmesinin ne anlama geldiği hal böyleyken ancak Suriye'de çocukların kafasını kesenlerin gerçeğinde gizlidir. Gezi Direnişi sırasında gençleri katleden polisi "kahraman" ilan eden Tayyip ile müritlerinin Mısır'daki olaylar karşısında da Filistin karşısında da "ahlaki bir tutum" almaları beklenemez.

AKP'nin Rojava korkusu, Ezidi suskunluğu ve ötesi

Bir yandan "çözüm süreci" ile de Kürt halkı ve hareketini oyalama konusunda hız kaybetmeyen AKP iktidarının diğer yanda Rojava konusundaki politikası ırkçı-inkarıcı çiziminin dış politikadaki dışavurumu olmuş ve cihatçı çeteleri Rojava'nın üstüne salarak Kürt halkına olan düşmanlığını dünden bugüne kanıtlamıştır.

"Tayyip Erdoğan 2005 yılında Diyarbakır'da konuşmuş, tarihsel haksızlıklardan söz etmiş, bu haksızlıkları gidereceklerini, sorunu çözeceklerini ve bunu da 'Demokratik Cumhuriyet' formu içinde yapacaklarını söylemişti. Bu sözlerin ardından şoven çevrelerden gelen direnç karşısında AKP resmi çizgiye, o inkarcı çizgiye gerisin geri hızla dönmüştü."^[2] Rojava sınırında Kürt halkının kazanımlarını sönmüştürmek için elinden geleni yapan dinci-gerici iktidar, Kürt sorununa çözüm üretmediği gibi Kürt halkı başta olmak üzere Ortadoğu halklarının geleceğini karartma çabalarını sürdürürken bir yandan Müslüman kitesine şov yapmayı ihmal etmedi. Ancak söz konusu IŞİD katliamları olunca ve katliamın hedefindekilere Ezidiler ve Rojava'da direnen Kürt halkları olunca AKP'nin kendi bataklığı içinde boğulan AKP'nin kirlisiyetine ambalaj olarak kullanılabileceği bir konu, din sömürsünden dem vurarak göz boyayabileceği bir politika alanı kalmadı.

Kıscacası denize düşen AKP bu sefer sarılacak yılan bulamayınca işi suskunluğa ve pişkinliğe vurdu. Ezidi kıyımına yönelik tek bir laf etmekten kaçınan AKP'nin söylem diline dikkat etmek AKP politikasının ne kadar ucuz olduğunu göstermeye yeter. Çorbasına sinek kosa "terör" demekten çekinmeyecek kadar nefret söylemine sarılan AKP'nin dili her nasılsa IŞİD barbarlarının vahşetine terör demeye varmıyor. Her başı sıkıştığında İslamiyet manevrasına sarılarak bugünlere kadar gelen AKP söz konusu Ezidiler olunca kapalı kapılar ardındaki ırkçı-gerici nefretini suskunluğa ile enikonu açık ediyor.

Liderler ne zaman "barış"tan söz etse...

Ezidiler'den Süryaniler'e kadar ezilen, yok sayılan, tüm azınlık dinlerin ezilen halklarına karşı gerçek yüzünü her fırsatta gösteren AKP hükümetinin Ezidiler'i henüz kendine malzeme edememiş olmasından şikayetçi değiliz. Suratındaki gülümseme ile ağladığını gizleyen palyaçonun tersine bunlar suratlarındaki tebeddüssü gözyaşlarıyla saklayanlardır. "Savaş doğar onların barışından ve anlar halk savaşın geldiğini, liderler söz edince barıştan."^[3]

Ezilen halkların gerçek dostları yine El Halil'den Nasıra'ya, Hayfa'dan Gazze'ye direnen Filistin

halklarıdır! Halklar üzerine oynanan bu kirlil oyundaki tek temiz alan, AKP başta olmak üzere sömürücü-ırkçı yalanların dışında kalan tek gerçek Rojava'dan Şengal'e direnen ve savaşın Ezidi ve Kürt halklarının kardeşliği için! Kapitalist emperyalist barbarlığın ve sömürünün hedefindeki işçi ve emekçi yığınlarının emekleri kadar temiz ve sınıf çıkarından başka çıkar gözetmeyen mücadelesidir! Emperyalizmi alt etmenin yolu da işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarıyla mücadelenin yükseltilmesinden geçmektedir. Burada tüm ezilen halkların dıştaki sömürücülerle mücadelesi kadar içteki sömürücülere karşı gözlerini kapamaması önem taşımaktadır. "Emperyalizmle bağları koparmadan, ezilen ulusların burjuvazisi devrilmeden ve iktidar, bu ulusların emekçi yığınlarının eline geçmeden, ezilen ulusların kurtuluşu düşünülemez."^[4]

Ellerinden kan damlayanların gözlerinden timsah gözyaşlarından başka bir şey damlamaz! Bu riyakâr katillerle masaya oturan halkların payına düşen şey barış değil, kıyımdır. Başka yerde aramaya gerek yok; kalıcı ve gerçek çözümün de barışın da anahtarı ezilen halkların elindedir! Sosyalizm saflarında burjuvaziye karşı verilecek devrimci sınıf savaşında birleşen halklar bu cellatların sonu olacak ve tüm insanlık için tarih sayfasında yepyeni, beyaz bir sayfa açacaktır. Bu katillerin varlığı yeryüzünden silininceye dek Afrika ve Ortadoğu başta olmak üzere dünyanın ezilen yarınsındaki halklara ve dünyanın her yerinde sömürülen emekçilere rahat uyku yok. Uykularımızı bozanların kabusu olacağız, çocuk katillerinden hesabı devrim mahkemelerinde soracağız. Bugün sandıkların arkasına saklanan cellatların parlamentodaki yüzü AKP iktidarı fazla sevinmesin; bakalım o sandıkları yaktığımız gün neyin arkasına saklanacak...

Kaynaklar:

1 - H. Fırat, "Düzen Cephesi ve Rejim Krizi", TKİP IV. Kongresi, 4 Haziran 2011.

2 - H. Fırat, "Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar-1", 6 Eylül 2009.

<http://www.tkip.org>

3 - Bertolt Brecht, Alman Savaş Okuma Kitabından, Çev. A. Kadir, G. Aktaş.

4 - J.V. Stalin, Ekim Devrimi ve Ulusal Sorun, Akt.

H. Fırat, Bağımsızlık ve Devrim, II. Bölüm, Eksan Yayıncılık, 1998, s. 31-63

Paris'te Ezidi ve Filistin halklarıyla dayanışma eylemleri

9 Ağustos'ta Paris'in üç bölgesinde savaş ve katliamların gölgesindeki halklarla dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

Katliamlara karşı birlik ve mücadele

İlk eylem Fransa Ezidi derneklerinin çağrısıyla Trocadero'da gerçekleşti. İnsan Hakları Meydanı'nda bir araya gelen yaklaşık 500 kişi IŞİD çetesini ve katliamlarını lanetleyerek uluslararası dayanışma çağrısı yaptı.

Süryani, Keldani ve Ermeni kurumlarının da destek sunduğu eylemdeki konuşmalarda Mezopotamya coğrafyasında binlerce yıldır katliamlara ve asimilasyon politikalarına direnmeye çalışan Asuri-Süryani-Keldani Kürt ve Ermeni halkın son yıllarda Irak'ta terörist grupların hedefi olduğu vurgulandı. Katliamlara karşı birlik ve mücadele çağrısı yapıldı.

"İsrail yanlısı tutuma son ver!"

İkinci eylem, 'Filistin ve İsrail Halkları Arasında Kalıcı Barış Kolektifi'nin çağrısıyla Denfert-Rocherau'da, aralarında Fransız Komünist Partisi, Sol Cephe, Yeni Antikapitalist Parti (NPA) ve CGT'nin de olduğu 40'a yakın kurum tarafından örgütlendi. 8 bine yakın işçi ve emekçinin katıldığı eylemde pankart, döviz ve flamalarla Denfert-Rocherau'dan Invalides'e yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş boyunca siyonist İsrail ordusunun Filistin halkına yönelik katliamları protesto edildi, saldırıların durdurulması, ablukanın kaldırılması, İsrail'e boykot, Filistin halkıyla dayanışma çağrıları yapıldı. Fransız devletinin İsrail yanlısı tutumuna son vermesi talep edildi.

Musul, Şengal, Mahmur, Kerkük ve Rojava direniyor

Üçüncü eylem için Fransa Kürt Dernekleri Federasyonu'nun (FEYKA) çağrısıyla Gare de L'Est'te toplandı. Binlerce Kürdistanlının bir araya geldiği eylemde IŞİD çetelerinin katliamları lanetlendi.

Gare de L'Est'ten hareket eden kitle, Jaures, Colonel Fabien, Belleville güzergahından Republique Meydanı'na ulaştı. Yürüyüş boyunca öfkeli sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde IŞİD çeteleri ve katliamları lanetlenerek YPG, HPG, YJA-Star ve peşmergenin direnişi selamlandı, Musul, Şengal, Mahmur, Kerkük ve Rojava halklarıyla dayanışma çağrıları yapıldı. IŞİD çetesine destek veren ülkelere yaptırım uygulanması talep edildi. Republique Meydanı'ndaki dayanışma konuşmalarının ardından eylem bitirildi.

Almanya'da Ezidilerle dayanışma eylemleri

İŞİD'in Ezidi halkına yönelik katliamları Almanya'nın bir dizi kentinde yapılan eylemlerle protesto edildi.

Frankfurt

Almanya'daki Ezidi derneklerinin çağrısıyla 9 Ağustos'ta Frankfurt'ta bir araya gelen binlerce kişi İŞİD canilerinin vahşi katliamlarını protesto mitingi gerçekleştirdi. Frankfurt Tren Garı'nda bir araya gelen kitle, burada yapılan kısa konuşmaların ardından kortejler oluşturarak yürüyüşe geçti.

Polisin ablukaya aldığı yürüyüşte kitle öfkeli sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde İŞİD çetelerini ve katliamlarını lanetleyerek uluslararası dayanışma çağrısı yaptı. Yaklaşık iki kilometrelik yürüyüş boyunca kitlenin coşkusu ve öfkesi hiç dinmedi. Bazı Alman sol grup ve partilerin de katılım gösterdiği yürüyüşe Türkiyeli gruplardan BİR-KAR ve ATİK, bayrak ve flamlarıyla katıldı.

Yürüyüşte BİR-KAR adına dağıtılan "Emperyalizme, sömürgecilğe ve gericiğe karşı, halkların birleşik devrimci direnişini büyütme!" şarlı bildiriler ilgiyle karşılandı. Yürüyüş, temsili katliam gösterisi ve konuşmalarla sona erdi.

Bielefeld

Cihatçı İŞİD çetesini protesto eylemlerinden biri de 10 Ağustos'ta Bielefeld'de gerçekleştirildi. Eyleme, başta Ezidi Kürtler olmak üzere, Almanya'nın birçok şehrinde gelen yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Eyleme katılanların büyük çoğunluğunu oluşturan gençler ve kadınlar sloganlarıyla yürüyüşe canlılık kattılar.

Eylem için kitle önce Radrennbahn'da toplandı. Burada kısa konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından şehir merkezine doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında öfke yüklü sloganlar atıldı.

Eyleme Türkiyeli ve Almanya'dan ilerici ve devrimci kurumlardan BİR-KAR, ÖDP, DİDF, Alevi dernekleri, Die Linke, MLPD, otonomcu anti-faşistler, Yeşiller katıldı.

Yürüyüş çevreden ilgiyle izlendi. Eylemi provoke etme girişimi ise engellendi.

Herford'da İŞİD'ciler saldırdı

7 Ağustos'ta Bielefeld'e yakın bir kasaba olan Herford'da bir Ezidin restoranına İŞİD elemanları saldırmıştı. Saldırının nedeni restoranda asılı olan İŞİD karşıtı bir eylem afişiydi. Bu saldırıda işyeri sahibi ve oğlu yaralandı. Olaya tanık olan ve müdahale eden insanlar oldu ve bir İŞİD'li yaşanan kavga sırasında öldürüldü. Saldırını duyan Ezidi gençleri derhal olayın

9 Ağustos 2014 | Frankfurt

9 Ağustos 2014 | Hamburg

yaşandığı yere gidip eylem düzenlediler.

Herford'da, İŞİD terörü 9 Ağustos'ta 2 bin kişinin katıldığı eylemle protesto edildi.

Hamburg

Hamburg'da YEK-KOM ve Ezidi Kürtlerin çağrısıyla 9 Ağustos'ta İŞİD çetesinin Şengal'de yaptığı katliamı protesto amaçlı bir yürüyüş yapıldı.

ALTONA Bahnhof'un önünden başlayan yürüyüş, en başta Ezidi Kürtler, demokratik

kurumlardan YEK-KOM, ATİK, AGİF, ADHK, Alevi Derneği, DİDF, Zerlä Devrämcä; partilerden MLPD bayrak ve flamları ile katıldı.

Yürüyüşte en önde Öcalan'ın büyük boy bir poster, PKK, PYD, HPG bayrakları ve Şengal'de acımasızca katledilen çocuk ve kadınların posterleri taşındı.

Yürüyüşe katılan yaklaşık 2 bin 500 kişinin çoğunluğunu Ezidi Kürtleri ve Kuzey Kürdistanlılar oluşturuyordu. Özellikle gençlerin yoğun bir katılımı vardı. Yaklaşık 5 km süren yürüyüş boyunca öfkeli sloganlar atıldı.

Miting alanında önce, Şengal'de katledilen kadın ve çocukların anısına saygı duruşu yapıldı. Ardından, Die Linke Milletvekili Cansu Özdemir İŞİD çetesinin katliamlarını kınayan bir konuşma yaptı.

Mitingde Ezidi Kürtleri adına yapılan konuşmada da Şengal'de yaşananlar ayrıntılı olarak anlatıldı.

Mitinge katılarak destek veren BİR-KAR, "Emperyalizme, sömürgecilğe ve gericiğe karşı halkların birleşik devrimci direnişini büyütme" şarlı Almanca ve Türkçe bildirilerin dağıtımını yaptı.

Kızıl Bayrak / Almanya

Londra'da on binler Gazze için yürüdü

İngiltere'nin başkenti Londra ve Güney Afrika'nın Cape Town kentinde on binlerce kişi Gazze için yürüdü.

Savaş Durdurun Koalisyonu'nun Londra'da düzenlediği yürüyüş şehrin merkezindeki Oxford Circus'tan başladı ve ABD Büyükelçiliği önünden

Hyde Park'a kadar devam etti.

Güney Afrika'nın Cape Town şehrinde de on binlerce kişi Filistin için yürüdü. Aphertheid rejiminin sona ermesinden bu yana şehirde yapılan en büyük eylem olarak nitelenen yürüyüş Filistin için Ulusal Koalisyon isimli grup tarafından örgütlendi.

“Yarın koşullar daha iyi olacak!”

T. Kor

*Filistin üşüyor,
Akan kanın boşalttığı damar soğudukça Filistin
üşüyor.
Filistinliler direniyor,
Gazze'nin dört köşeli haritası bombardıman
altındayken
Batı Şeria da susmuyor yakıyor geceyi, Han Yunus
roket olup yağıyor.
Ne savaş gemileri
Ne izli mermileri
Yok onları katleden bizzat işgalcilerin fikri...
Öldüren savaş makinesinin bitmeyen saldırı fikri
Fakat bu da yetmez bir direnişçiyi bitirmeye.
Onları öldüren kurtuluşsuzluk,
Kuşatılmış topraklarda son nefesiyle direnenlerin
önünde sahte*

*özgürlük savunucuları var
Yanılsamalarla bir başka katil el uzatmakta gelecek
için,*

İşte bu

*sessizlik öldürür bir halkı...
Eğer katil ilan edilirse mazlum,
katille el sıkışanlar olursa kurtarıcı...
İşte o zaman direnmek düşer gerçeğe.
Filistinler bunun için direniyor.
Verilen her evladın ardından bir çocuk daha*

*büyüyor,
Kobane'de, Şengal'de, Gazze'de yeni Filistinler
doğuyor!*

*Susuzlukla çarpanın,
Son mermiyi iskalamayan*

direnişlerle gelecek

*geliyor!
Ve bir temenniden öte geleceğin sözü görülüyor,
Gazze'den tüm dünyaya seslenen,
Ölümün tebessümü oluyor bu söz
zafer şarkılarına yakışacak kızıl tonuyla...*

Yarın koşullar daha

iyi olacak!..

Kara operasyonu öncesi işgal ordusunun hazırlık görüntüleri vardı... Görüntülerde rütbeli bir İsrail katili, diğer askerlere bağlıyordu: “Neden burada olduğunuzu size anlatmak istiyorum. Sizler bunun için eğitim aldınız. İsrail Devleti’ni korumak; bize ve ailelerimize ateş eden Hamas’sız bir İsrail’in özgürlüğünü sağlamak. Yaptığımız şeye inanıyoruz ve değimizde özgür yaşamak hakkımız. Bu bir slogan değil, bu bir doğru.”

Özgürlüğü çalanların elinde koca yalanı büyürken savaş gösterdi, özgürlük için savaştanın gücünü. Ki kıyaslanamaz ölüm eken kuşları, dev deniz zirhları, dakikada yüzlerce fırlayan ölüm bilyeleri. Direnişçiler işgal ordusu karşısında neredeyse hançerle çıktılar. Lakin yüreği ve bilinci özgür olanlar zirhları deldi, uçakları indirdi, katilleri bir bir devirdi.

İşgalin özel birliklerinden Golani Tuğayı’nın, 13 askeri öldürüldü, başkomutanı ağır yaralandı. Siyoniste en ağır yaraydı bu. Matematik ve fizik kurallarını yenen direniş yeraltından çıkan kardelenler oldu. Tünelere

düşman işgal ordusu biçare savaştı. Sözde saldırıya gelenler ancak bombaladıkları sokaklarda ölen çocuklar için dans ettiler. Yanan mahallelerden yükselen dumanı sevinçle karşılarken dahi rahat değildiler. Her an çalacak sirenle sığınacak yer arayanlar, her an bir direnişçi kurşununu yemekten korkanlar baştan kaybettikleri savaşta bunun için katliama oynadılar. Bir ambulans ya da hastane, BM okulu ya da kentin elektrik alt yapısı...

Katliama beslenen evladının da kanını içer!

Resmi olmayan ama hep bilinen gerçekler vardır. Gerçektir fakat teyit edecek mekanizmanız yoktur. Siyonist İsrail’in işgal için, propaganda için neler yapabileceğini bilenler de Hanibal Protokolü’nü böyle bilir. Hanibal Protokolü, İsrail ordusunun kendi askerinin de hayatını kaybetme riskini göze alarak kayıp askeri bulmak için sivilleri vurması anlamına gelir.

Gözünü kırpmadan BM okuluna sığınan çocukları vuranların “düşmanın elinde esir asker yerine bir ölü asker daha” olmasıdır aslında Hanibal Protokolü.

Direniş esir aldı teğmen Hadar Goldin’i. Bir işgal komutanı esir olduğu bilinmeden tüm dünya izledi Refah’ın bombalarla dümdüz edilmesini. Katliamcılar için bile çok yoğun bombalamanın nedenine anlam verilmedi. Neredeyse vurulmamış bina, bomba düşmeyen sokak kalmadı Refah’ta. Ve katırılan Godin’in öldüğü resmileşti! Filistinlileri katledenler kendi evlatlarının kanını da içtiler. Kanla beslenen siyonist düzen ABD’deki efendilerinden aldığı silahlarla yıktı Gazze’yi. Ve nice ölümle gururlandı efendiler yarattıkları tahribat teknolojilerinden. Düşünün öyle bir bombaya sahiptiler ki vücutları parçalıyordu. Doktorlar, Gazze’de Amerikalılar tarafından ‘denenen’ DIME (Yoğun Ağırlaştırılmış Metal Patlayıcı) adlı yeni tip bir bombadan kaynaklanan yaralanmalara rastladıklarını vurguluyordu.

Bu bomba eğer yere 2 metre yükseklikte patlarsa vücut ikiye ayrılıyordu, 8 metredeyse bacaklar kopuyor ve binlerce iğne deliği açılmış gibi yanıklar oluşuyordu. DIME, 10 metreye kadar saçılan volfram, kobalt, nikel veya demir alaşımından oluşan küçük karbon

taneciklerinden meydana geliyordu. İnsanlık geri giderken can almak için teknoloji ve bilim zamanın ilerisine götürülüyordu. Yetmiyordu ellerindeki klasikler. Ve şimdi ateşkes görüntüsü altında açıklyor katillerin burjuva sanayicileri. Çatışma satış pazarlarımıza reklam oldu diye. İsrail’in savaş sanayisinde işçiler şimdi 24 saat nöbet sistemiyle vardiyada. Siyoniste cephane burjuvaziye kâr için...

Direnmedik, yenmek için yükledik!

Ama bir safakla işgal ordusu sınıra çekiliyordu ya işte. Ne insansız hava araçları ne DIME bombaları yetmemişti. Üç-beş tünel patlatıp çekiliyordu. Zira yenemedikleri özgürlük tutkusuydu. İlmek ilmek direnişçi ören ve zaferle taçlandıranlar, bugün özgür, yarın eşit bir dünya özlemi taşıyanlardı, binlerce komutanı olan savaşta geri çekilme emri olmayanlardı.

Direnişin bir komutanı sesleniyordu: “Gençlerimiz taş atmasın diye çyrek milyon el bombamız var daha askeri gücümüzü göstermedik sayısını tahayyül edemeyeceğiniz askerimiz var halkımıza bayram yaşatacağız.”

FHKC komutanı da and içiyordu tüm Filistin için: “Halkımız çok bedel ödedi ve sunduğu adil koşulları sağlamadan direnişin sesi asla susmayacak!”

Bu irade İsrail’in dayatmalı ateşkesini elinin tersiyle itip karşı saldırıya geçen cüret oldu. Bugün katillere masada ambargoyu yumaşatma sözü söyleten teslim bayrağı bu yüklenmenin ürünüydü.

Susmayan direnişin sesi tüm kent yıkılmışken ayakta kalan bir duvarda yazılıydı. Filistin nasıl direniyor diyenlere anımsatma: “Yarın koşullar daha iyi olacak!”

Bu söz bir rüya değil! Direniş yalanla avutmaz kendini, gerçeği bilinçle karıp tek zafer yoluna döker. Dün Filistin sapanı olanlar, her bir özgür çocuktan taş generalleri yaratanlar, bugün de savaşta, direniyor, yükleniyor. Koşullar daha mı adil hayır ama direniş için daha özgür! Teslim alınmazsan eğer akan kanın bedeli geleceğe taşınır. Yiten ömür değer katar yarına. Ve evet yarın direniş için koşullar daha iyi olacak...

ABD'de polis cinayetine öfke

Missouri Eyaleti'nde siyahi gencin katledilmesinin ardından başta Ferguson olmak üzere bir dizi bölgede eylem ve çatışmalar devam ediyor.

Öfkenin yer yer yağma olarak da yansıdığı çatışmalarda polis terör estiriyor.

5. eylem gününde (13 Ağustos) gece saatlerinde yine Ferguson sokakları kuşatma altındaydı. Polis özellikle SWAT timleri de dahil olmak üzere tüm kolluk gücüyle sokakları kapattı. Otomatik silahlar ve keskin nişancılarla sokaklarda nöbet tutuldu. Yaklaşan eylemcilere silah doğrultularak tehdit ediliyor. Eylemcilerin toplanması karşısındaysa yoğun gaz kullanılarak saldırılar gerçekleştirildi.

Eylemde polis helikopterinin tacizi üzerine ateş açılarak bölgeden uzaklaştırıldı. Kitlenin militan ve kararlı duruşu polis saldırılarını etkisiz bıraktı.

Ölen gencin ardından teslim işareti olarak iki elin havaya kaldırılması sembol oldu. Eylemciler polis karşısında ellerini havaya kaldırıp "Teslim! Ateş Etme!" sloganıyla polis cinayetini protesto ediyor.

Basın sansür için polisin hedefi

Polisse eylemlere yönelik saldırganlığını medyaya yönelik sansür politikasıyla sürdürüyor. Akşamki eylem sırasında bölgedeki tüm basın emekçileri "Kameraları kapatıp bölgeyi terk edin" diyerek zorla uzaklaştırıldı. Canlı yayına ve fotoğraf çekimine ısrar edenlerse gözaltına alındı. Polis saldırısında 10 gözaltı ve 1 yaralı olduğu aktarıldı.

Eylem sonrası polis müdürü "çok müthiş bir itidal sergilemek için elden gelen her şeyi yaptık" diyerek gerçeği çarpıttı.

Missouri Valisi açıklama yaparak Ferguson'daki "olayın" eyaleti ve ABD'yi temsil etmediğini, polise saygı duyarken barışçı toplantı ve medya hakkına da saygı duyduklarını söyledi. Polis şiddetini meşrulaştıran açıklamada eylemcilere ve basın emekçilerine saldırıya değinerek tutum dengeli gösterilmeye çalışıldı.

Eyalet valisi ve ABD Başkanı'nın bilgilendirilmesinin ardından polis şefinin son açıklamasında "uygulamaları gözden geçirebiliriz" denerek saldırganlıkta geri adım atılacağı sinyalleri verildi.

IŞİD projesi ve Kürtler

Dünya, kapitalist emperyalizmin ürettiği, vahşi katillerden oluşan IŞİD gerçeği ile tanıştı. Jeopolitik hesaplaşma ve Ortadoğu haritasının yeniden çizilmesi planına bağlı olarak batılı emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından imal edilen IŞİD, bölge halklarının başına sarılan vahim bir beladır.

Bir yönüyle aşırı bir İslami karakterle sunulan, diğer taraftan ise tüm Ortadoğu coğrafyasında temel emperyalist hedefler için tam bir kıyım makinesi olarak çalışan IŞİD, emperyalist-Siyonist güçlerin aktif tetikçisidir. Nitekim eski ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, yeni çıkan kitabında, IŞİD'e dönüşen cihatçı terör örgütünü kendilerinin kurduğunu itiraf ediyor.

Başını ABD'nin çektiği emperyalist kamp, son 10 yılda Ortadoğu'da yaşadığı fiyaskolardan dolayı, savaşta konsept değişikliğine karar verdi. IŞİD gerçeği, bu konsept değişikliğinin vahşi görünümünden başka bir şey değildir.

Bu yönelim, maşaların tetikçi olarak kullanılmasını esas alıyor. Yani işbirlikçiler bilerek veya bilmeyerek ABD adına savaşacaklar; tıpkı IŞİD gibi... Aslında dünya halkaları bu tür deneyimlere pek de yabancı değil, zira Afganistan ve birçok ülkede bu kirli yöntemler kullanıldı. Ama ilk defa IŞİD kadar vahşi bir kıyım makinesi oluşturuldu.

Emperyalistler deneyimlerinden, yenilgilerinden, zaferlerinden dersler çıkarmış, yeni hedefleri için daha kirli yöntemler kullanmaya, daha acımasız cellatlara bel bağlamaya başlamışlardır.

Dünyanın adeta tek sahibi gibi fütursuzca davranan ABD emperyalizmi hem içte hem de dışta halklar nezdinde teşhir olan katliamcı imajını gizlemek ve unutturabilmek için "vekalet savaşları" dönemini başlattı.

Aslında biz bunu Suriye krizinin bir evresinde çok net görmüş olduk. Kararlı ve saldırgan bir tutum içinde olan ABD emperyalizmi, gerek diğer emperyalist güçlerin çıkar çatışmaları, gerekse de halklar nezdindeki yıpranmışlık sebebiyle savaşa doğrudan katılmadı. Ancak cihatçı teröristleri her açıdan destekledi. Yani ABD emperyalizminin hedeflerine ulaşmak için vahşi, kural tanımaz tetikçi oluşumlar oluşturup kullanıyor. Tıpkı Libya, Irak ve Suriye'de olduğu gibi...

Suriye savaşının sanki bağrından doğmuş gibi lanse edilen bu vahşi çete, şeriatçı söylemle Ortadoğu halklarının karşısına dikildi. Öyle bir grup ki, kendisine destek vermeyen herkesi kıyımından geçiren katliamcı bir organizasyondur. Şeriat söylemi ile vahşette sınır tanımayan bu çete, çevresinde toparladığı unsurları da bu safsatayla etkilemekte ve dünyanın her tarafından tetikçi devşirmektedir. Türkiye'den beş bin tetikçinin bu çeteye katıldığı söyleniyor.

Türk egemen sınıflarının, özellikle dinci-gerici AKP iktidarının, ilk günden beri bu vahşi çeteye çok yönlü destek verdiği bilinmektedir. Öyle ki, işi, MİT eskortluğundaki TIR filolarıyla IŞİD'e silah taşıma noktasına vardırıdı AKP iktidarı.

ABD emperyalizmi bu projeyi Türk sermaye devleti,

İsrail, körfez şeyhleri ve Barzani yönetiminden bağımsız planlamamıştır. Dikkatle bakılırsa tüm bu ülkelerin IŞİD'in bu vahşi hortlamasından çıkarları vardır. Irak'ın 3 parçaya bölünmesi ve her birinin güdümlü hale getirilmesi gerekmektedir.

Bu planın önünde temel bazı engeller bulunmaktadır. Suriye gerçeği ve onun müttefikleri İran ve en önemlisi de Rojava gerçeği ve PKK.

Hem ABD'nin ve hem de onun müttefiklerinin (başta Türkiye) yaşadıkları derin yenilginin etkileri, Suriye gerçeği konusunda yeni bir yol seçmeye yöneltmiştir. Her ne kadar şimdilik bu vahşi örgütlenme Irak bölgesinde duruyorsa da, esas yönelimi Suriye ve sonraki adımda, Lübnan olacaktır. Rojava gerçeği, tüm hedeflerin önünde engel oluşturuyor ve emperyalistlerin işine gelmiyor. Zaten Türkiye buna başından beri lanet okuyor ve boğmak için tüm çabasını sunuyor. Nitekim cihatçı çeteleri Rojava'ya ilk saldıran ve sınırları açan da Türk devleti ve AKP iktidaridir.

IŞİD, Suriye yenilgisini kapatmanın, dikkatleri dağıtmanın bir aracı olduğu gibi, esas olarak Suriye rejimine karşı uyarlanmış yeni bir projedir. Emperyalistlerin bu hedeflerine engel teşkil eden çok önemli yapılarıdan biri de Rojava gerçeği ve modelidir. Bu nedenle öncelikle Kürt özgürlük hareketinin merkezlerinden biri haline gelen ve Türk sermaye devletini de bir hayli rahatsız eden Rojava gerçeğinin yıkılması, mutlak hedefleridir. Çünkü Rojava sadece bulunduğu yer itibarıyla değil, Kuzey Kürdistan ve diğer parçalar için de örnek olabilecek noktaya gelmiştir. Belki bu örnek halk örgütlenmesinin Ortadoğu halklarına yayılabileceği bağımsızlık ve özgürlük ateşi, emperyalistlerle işbirlikçilerini terdirgin ediyor.

Türk sermaye devletinin çözüm sürecine eğilimli gibi gözükmesi ve göstermelik manevralar yapması başka türlü tarif edilemez. Hem inkar hem çözüm konsepti kendi içinde zaten bir çelişki ve aldatmacadır.

Söylenenlerin en temel ispatı Musul işgali ile başlayan ve Kürtler için kutsal olan Ezidilerin Şengal bölgesinden sürülmesini hedefleyen saldırı ve yaşanan dramdır. Barzani hükümetinin çelişkili yaklaşımı, başta ABD ve diğer emperyalist güçlerin derin sessizliği bu gerçeği gözler önüne seriyor.

Sayıları 50 bini aşan, dağa sığınmış ve bir soykırımla karşı karşıya olan Ezidilerin yaşadıkları bu dram anlarıyla, dünyadaki ve Türkiye'deki sessizlik çok dikkat çekicidir.

Birçok TV kanalında IŞİD taşeronu olarak bilinen İHH'nin Gazze'ye yardımı 7 Ağustos günü geniş bir kampanyayla başlatılması da çok dikkat çekicidir.

Bir yanda Siyonist İsrail rejimi, bir yanda IŞİD ve gerici destekçileri... Gelinen yerde, emperyalist/Siyonist planlara ve onların tetikçiliğini yapan vahşi IŞİD'e karşı, halkların kardeşliğine dayalı bir direnişin geliştirilmesi bölgenin geleceği açısından kritik önem taşımaya başlamıştır.

Arjantin'de matbaa işçilerinden işgal!

Arjantin'de kurulu bulunan Donnelley matbaası işçiler tarafından işgal edildi. Fabrikanın kapatılmasına karşı işgal başlatan işçiler üretimi sürdürüyorlar.

İşten çıkarmaya karşı işgal

Donnelley uluslararası alanda faaliyet gösteren bir Amerikan matbaa şirketi ve 400 çalışanı var. PTS'in içinde bulunduğu çalışanlardan patronlar oldukça "mustarip." Şirketin avukatı yaptığı açıklamada, işçilerin piyasanın üzerinde maaş aldıklarını ve son dönemde şirket yönetiminin zorunlu gördüğü işçi çıkarmalarına karşı geldiklerini söyledi. Patronlar fabrikeyi kapatıp, işçilerin direncinin kırılmasını hedefliyor.

Buna benzer bir hamleyi, Amerikalı otomobil şirketi LEAR da yapmış, siyasi olarak dirençli 200 işçiyi çıkarmıştı ve direnen işçilere grev kırıcı, patron yanlı işçiler ve devletin kolluk güçleriyle saldırmışlardı. Ortaya çıkan ve yükselen ekonomik kriz döneminde, örgütlü işçi sınıfına karşı siyasetin bir hamlesi olarak da Donnelley firması, işçilerine haber vermeden 12 Ağustos günü fabrikeyi kapattı.

İşçiler ise yanlarına PTS'in iki milletvekili de alarak fabrika kapısına dayandılar ve işgal başlattılar. Şirketin fabrikeyi ancak aynı maaş ve koşullar olursa tekrar açabileceğini, eğer fabrikeyi hala iflas olarak göstermek isterlerse, kendilerinin üretime devam edebileceklerini açıkladılar.

Donnelley mücadelesinin patlak vermesine neden

olan olay ise, geçen yıl 200 milyon dolardan daha fazla kar eden şirketin, Buenos Aires'in kuzey kesimindeki matbaasından 123 işçiyi çıkarma talebidir. Bu 123 işçi, matbaanın en aktif kesimini oluşturuyor. Buenos Aires'in kuzey kesimi bir endüstri bölgesi ve büyük fabrikaları içinde barındırıyor.

Gestamp ve LEAR işçilerinin mücadelesinde Donnelley işçileri grev gözcülerinin en önünde kendilerine yer bulmuşlardı. Bu dönemde, tüm işçilerin katıldığı geniş toplantılarda işçilerle siyasi mücadele konuşuldu ve ortak kararlar alındı. Fabrikadaki işçilerin birliği derin siyasi toplantılar ile sağlamlaştırıldı.

Patron hamlesi boşa çıkarıldı

İşyeri bu direnci kırabilmek için, gelen siparişleri başka matbaalarına yöneltmeye başladı ve ciroyu düşürmeye çalıştı. Böylelikle 123 işçiyi işten çıkartabilmek için bir bahane bulmak istedi.

Buna karşı, son haftalarda işçiler tarafından mücadele planı ortaya konuldu. İşten atılma ile karşılaşılmasın durumunda tüm fabrikalarda greve gidilmesi için işkolundaki sendika ile görüşmeler yapıldı ve destek istendi. Bunun yanında, Donnelley patronun işleri verdiği taşeron işyerlerinde işçiler bildiri dağıttı, kamyonların giriş ve çıkışlarını bloke etti. Çeşitli fabrikalardaki işçi temsilcileriyle ortak toplantılar yapılarak patronun hamlesi boşa çıkarıldı.

ABD Irak'a 130 asker sevk etti!

ABD Irak'ta binlerce sivilin karşı karşıya olduğu durumu değerlendirmek ve ilave insani yardım seçeneklerini değerlendireceklerini söyleyerek 130 kadar ek askeri gücünü Irak'a sevk etti.

ABD Savunma Bakanı Chuck Hagel askerlerin Erbil civarındaki bölgeye ulaştığını belirtti. Askerlerin savaş amacıyla bölgede kalıcı bir konuşlanma için gönderilmediğini kaydeden Hagel, askerlerin görevinin "değerlendirmek" olduğunu ifade etti. Fakat Hagel, "Bu ayakkabılarımızı karaya

koyduğumuz bir operasyon değil. Fakat bundan biraz daha az şeyler yapmaya devam ediyoruz ve edeceğiz" sözleriyle de aynı zamanda yapılacak olan askeri operasyonların gözlemler sonucunda şekilleneceğini de ifade etmiş oldu.

ABD'nin yanı sıra İngiltere'nin de savaş helikopterlerini bölgeye göndererek Ezidilere "yardım" etmeyi planladığı belirtiliyor.

Avustralya'nın da yakın zamanda operasyonlara katılmasının beklendiği ifade ediliyor.

Yoksul çocuklarının fitratında yoksulluk var

Kapitalist sistemin neden olduğu sosyal adaletsizlik ABD'de yapılan bir çalışmayla bir kez daha tescillenmiş oldu. Johns Hopkins Üniversitesi tarafından Baltimore bölgesinden 800'e yakın çocuk üzerinden yapılan bir çalışma, servet ve sefalet arasındaki uçurumun yoksul çocuklarının 'kaderi' olduğunu gösterdi.

Sosyolog Karl Alexander ve araştırmacı dostları Doris Entwisle ve Linda Olsın 1982'den beri düzenli olarak 790 çocuğun gelişimini takip ettiler. Çalışma gruplarında en az ayrıcalığa ve avantaja sahip olan çocuklara yer verdiler. Bu araştırmanın sonucuna göre yoksul bir yaşam süren çocuklardan sadece 33 tanesi büyüdüğünde ailesine nazaran daha iyi bir hayat kurmayı başardı.

Yoksullukta da siyah beyaz eşitsizliği

Araştırmaya konu olan yoksul çocuklarından hemen hemen hiçbiri üniversiteye gidemezken beyazların daha iyi ücret ödeyen işler bulabildiği de gözlemlendi. 28 yaşına geldiklerinde %45'i inşaat ya da sanayi işkollarında çalışan gençlerin %15'i siyah iken kadınlar bu oranın içinde yer bile almadı. Ayrıca, aynı işi yapan beyazların siyahilerin iki katı fazla para kazandığı da gözlemlendi.

Yoksulluğun sebebi olan bu sistem kadınları da seçenezsiz bırakıyor. Tek kurtuluş umudu olarak yoksul kadınlar evliliği görüyorlar. Ancak kadınlar arasında da beyaz olmak avantaj sağlıyor. Ailesi yoksul olan siyah bir kadın durumu iyi bir beyaz erkek bulup evlenebilirse nispeten kurtulabiliyor. Fakat siyah kadınların düzenli birliktelik yaşama oranları daha düşük görünüyor.

Her ne kadar beyazlar siyahlardan daha kolay iş buluyor gibi görünseler de, bu, kapitalist sistemin acımasız çarklarından kurtuldukları anlamına gelmiyor. Çalışma grubunda takip edilen beyazların %41'inin hoşnutsuz olduğu ortaya çıkıyor. Uyuşturucu, alkol, sigara bağımlılığı gibi konularda beyazlar yine önde. Ayrıca işi gücü olsa da suç işlemekten geri kalmayanların oranı %41. Siyahilerin bu oran %49.

Bu araştırmanın ortaya çıkardığı, yoksulların çocuklarının da yoksul bir hayat süreceği, bu eşitsizliğin en çok ezilenin de yine ezilen ulus ve cins olduğudur. Esasen kapitalizmin neden olduğu sınıfsal eşitsizlikleri gözlemlemek için bir ABD üniversitesinin bunu kendine iş edinmesine gerek yok. Johns Hopkins Üniversitesi'nin tescil ettiği gerçekler tüm acımasızlığıyla bu dünyada anbean yaşanmaktadır. Servet ve sefalet arasındaki uçurumun sebebi olan bu düzen yoksulluğa mahkum edilenlerin bu hayat şartlarından kurtulabilmesinin yegane yolu kendilerini kurtuluşa götürecek toplumsal koşulları yaratmasıyla mümkündür. Bunun adı da sosyalizmdir.

Festivalimiz saldırılara karşı direnişi büyütme ve örgütlenme çağrısıdır!

30-31 Ağustos tarihlerinde yapılacak 11. Mamak Kültür Sanat Festivali ilgili olarak yaptığımız röportajı paylaşıyoruz.

- Mamak Kültür Sanat Festivali'ni 11. yılda hangi şiar ve politik içerik ile yapıyorsunuz?

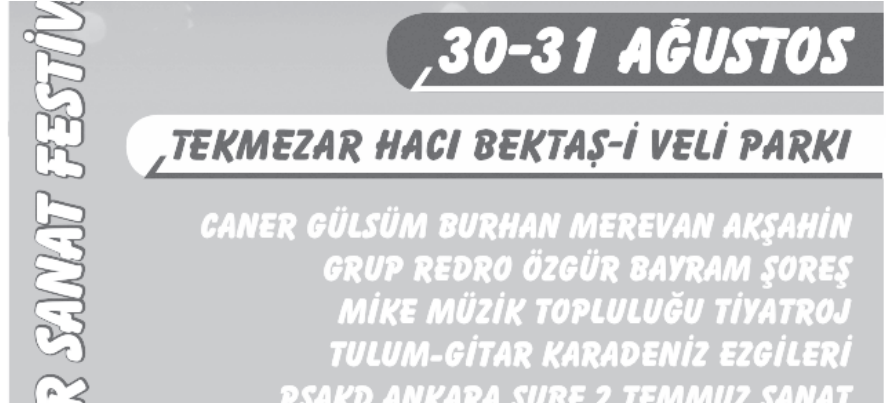
- Bu yıl festivalin on birincisini örgütleyeceğiz. Bu, Mamak açısından önemli bir deneyim ve birikim. Emekçilerin kültür-sanat dalları ile buluşmakta güçlük çektiğini düşünürsek böyle bir çalışmanın değerini daha iyi anlayabiliriz. Bu festivaller aracılığı ile işçi ve emekçiler belki de hiç görmedikleri sanat dallarını izleme ve bizzat bunu yapabileme imkanına sahip olabiliyorlar. Aslında biz bu festivali örgütleyen İşçi Kültür Evi çalışanları olarak bile bunu bizzat yaşıyoruz. Aramızda bu festival aracılığı ile müzik, tiyatro vb. sanat dalları ile ilgilenenler var. Bu örnek bile festivalin asgari başarısının kanıtıdır.

Öncelikle şunu belirtmek önemli olacaktır. Biz "sanatçı" değiliz. Birçoğumuz bu mahallelerde oturan genel olarak işçi ve emekçileriz. Kimimiz belediye işçisi, kimimiz metal işçisi, kimimiz işsiz kadın, kimimiz işsiz genç vb. dolayısıyla bu düzenin saldırılarından bizzat nasibimizi alıyoruz. Sermaye iktidarının bize yönelik bütün saldırıları ve bunun yanı sıra işçi ve emekçiler olarak yaşadığımız bütün kavgalar festivalimizin konusu oluyor. En açık örneklerinden biri geçen sene yaşanan Haziran Direnişi'dir. Ya da yıllar önce yaşanan 14 günlük su kesintisi... Ya da önümüzde çeşitli makyajlarla çıkan partilerin katıldığı seçim oyunu...

Yani festivalimiz politik gündemlere işçi ve emekçilerin bulunduğu yerden bakıyor ve Mamak'ta bir alternatif olmak için elinden geleni yapıyor.

Bu yıl -seçim gündemini saymazsak- biz işçi ve emekçilerin yaşamında ölüm-kalım meselesi diyebileceğimiz sorunlar yaşandı ve hala yaşanıyor. Patronların iktidarı ve onların devleti işçiler için onları yaşamından edecek saldırılarında bulunuyor. Bu saldırının adı taşeronlaştırma! Ve bunun bir sonucu olarak iş cinayetleri. Dünyanın gündemine oturan bir facia yaşadı. Soma... Bu cinayet yüzünden yüzlerce çocuk babasız, kadın kocasız ve çocuksuz kaldı. Bu cinayeti ve başkaca birçok katliam diyebileceğimiz iş cinayetini bu yıl festivalimizin temel gündemi haline getirdik. Festivalin şiarını ise "Alnımızda kömür karası, dilimizde direniş ezgisi" olarak belirledik. Tabii katliamlar ve genel saldırılar karşısında bir de işçi ve emekçilerin direnişi söz konusu. "Bu daha başlangıç, mücadeleyle devam!" sloganı üzerinden çok geçmedi ki, sarsıcı Greif direnişi yaşandı. Haberleri şöyle bir gözden geçirdiğimiz zaman birçok yerde işçi eylemleri, grevleri ve direnişleri ile karşılaşılıyorsunuz. Geçtiğimiz yıl tam da onuncu festivale denk gelen sokak direnişleri ile mücadeleyi büyütme çağrısını dillendirmiştiğimiz. Bu yıl da, direnişi bir adım öteye taşımaya, örgütlenmeye çağırıyoruz.

Tabii bu direnişleri sadece bu topraklarda değil, dünyanın dört tarafına yayılmış durumda. Yani başımızda yine gündemde Ortadoğu var. Suriye'ye emperyalist müdahalenin üzerinden çok geçmedi, Rojava'da bir direniş başladı. Sömürücü güçlere karşı

direnişi seçen Suriye halkı ve Kürt halkına yönelik azgınca saldırının ardından Filistin üzerine yağdırılan bombaları izledik. Ardından emperyalistlerin beslemesi İŞİD çıktı gündeme. Irak'ta, Şengal'de, Mahmur ve Rojava'da Kürt halkı üzerinde estirdiği terör dalgası bir kez daha direniş duvarına çarptı. Festivalimizde çeşitli vesilelerle bu sorunları da işçi ve emekçilere hatırlatıp eşitlik, özgürlük ve insanca bir yaşam çağrısını büyüteceğiz. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını ete-kemiğe büründürmeye çalışacağız.

Ayrıca festivalimiz geçtiğimiz yıllarda peş peşe saldırılarla karşılaştı. Baskınlarla, gözaltı, tutuklama terörüyle karşılaştık. Geçtiğimiz günlerde davalardan birisi sonuçlandı ve 2 yoldamız tutuklandı. Bizleri mücadeleden uzaklaştırmaya, çalışma alanımızı daraltmaya çalışanlara yanıtımızı çalışmalarımızı güçlendirerek verdik. Festivalimizin 11.'sini yaparak veriyoruz. Her geçen gün biraz daha büyüyor, attığımız adımları sağlamlaştırıyoruz.

Sermaye devleti saldırılarını kimi zaman bombaları kimi zaman operasyonları, tutuklamaları ile yapıyor. Kimi zaman insanları yozlaştırarak kimi zaman din adı altında yapıyor. Kadını-erkeği, genci-yaşlısıyla egemenliği altına almaya çalışıyor. Festivalimiz ön çalışması, festivaldeki tüm etkinliklerimiz tüm bu saldırılara karşı direnişi büyütme ve örgütlenme çağrısı yapacak.

Emekçilerin, gençlerin katkılarını almayı amaçlıyoruz

- Bu yıl ki etkinlikler nelerdir?

- Bu yıl geçen sene olduğu gibi bir haftaya yayılan etkinlikler yapılacak. En genel ve kapsamlı etkinlikler 30-31 Ağustos günlerinde yapılacak. Bunun yanı sıra bir nevi hazırlık ve çağrı kapsamında ön etkinlikler kurulacak. 30-31'inden önceki hafta içi forumlar, söyleşiler, film-belgesel gösterimleri ve müzik dinletileri yapılacak. Emekçi kadınlar, gençler, sanatçılar ve taraftar grupları bir hafta boyunca parkta etkinlikler düzenleyecek. 30 Ağustos Cumartesi günü, Caner Gülsüm, PSKAD Ankara Şube 2 Temmuz Sanat

Topluluğu Semah Ekibi, Grup REDRO, MIKE Müzik Topluluğu, Tulum-Gitar Karadeniz Ezgileri yer alacak. 31 Ağustos Pazar günü Özgür Bayram, Burhan Merevan Akşahin, Şoreş, Tiyaraj sahne alacak.

Ayrıca yukarıda belirttiğimiz gündemlerle ilgili öykü, şiir, resim ve fotoğraf sergisi açacağız. İşçilerin, emekçilerin, gençlerin katkılarını bu cepheden de almayı amaçlıyoruz.

Festivalin ön çalışması komite tarafından örgütleniyor

- Festivalin çalışmasını ve duyurusunu emekçilere nasıl ulaştırıyorsunuz?

- Her yıl festivalin gelenekselleşmiş bir çalışma pratiği var. Binlerce evin tek tek kapısını çalıyoruz. Binlerce ağı kullanıyoruz. Ayrıca Ankara'nın merkezindeki demokratik kitle örgütlerine de bu gündemi taşıyoruz. Emekçilerle birebir temas kurarak gündemlerimizi anlatıyoruz. Anlatmaya devam edeceğiz. Mamak'ın farklı yerlerine pankartlar asacağız. Sosyal medya da bu açıdan oldukça önemli. Sosyal medyadan da çağrılarımızı yapıyoruz.

Festivalin ön çalışmasında her yıl olduğu gibi bu yıl da bölgedeki emekçilerin içinde bulunduğu komite tarafından örgütleniyor. Örgütlenmesini hep beraber kolektif bir şekilde yapıyoruz. Haftada birkaç kez toplantı alıp bütün festival gündemlerini tartışıyoruz.

Direniş ezgisiyle geleceğe yürüyoruz!

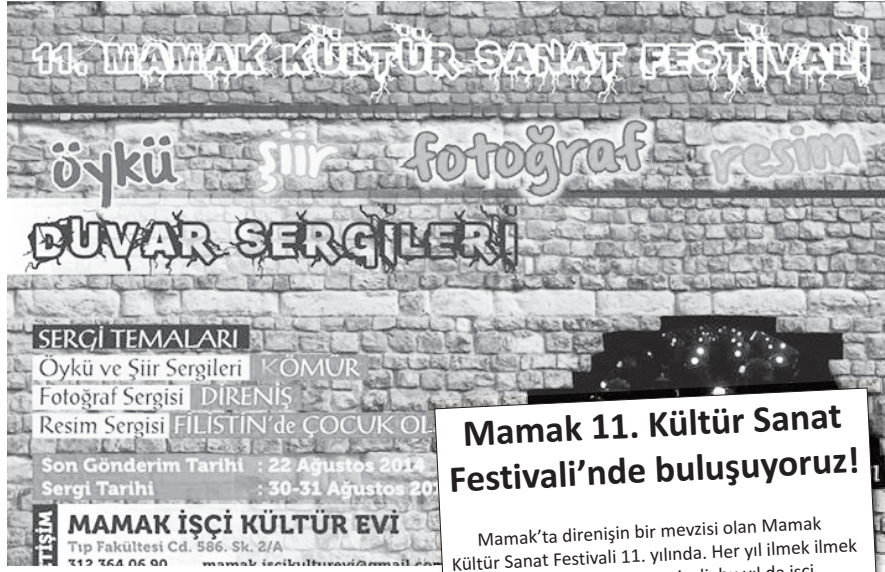
- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Alnımızda kömür karası, dilimizde direniş ezgisiyle geleceğe yürüyoruz. Kültür-Sanat Festivali Hazırlık Komitesi ve İşçi Kültür Evleri olarak sermayenin saldırılarına karşı direnişi büyütme ve örgütlenme çağrısını bir kez daha yineliyoruz. Tüm işçi, emekçi ve ezilen halkları mücadelemizi desteklemeye, festivalimize güç katmaya davet ediyoruz.

Ayrıca Kızıl Bayrak gazetesinin 20. yılını kutluyoruz. İşçi ve emekçilerin sesi olduğu için teşekkür ediyor ve çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Kızıl Bayrak / Ankara

Alnımızda kömür karası, dilimizde direniş ezgisi...

Mamak 11. Kültür Sanat Festivali'nde buluşuyoruz!

Mamak'ta direnişin bir mevsizi olan Mamak Kültür Sanat Festivali 11. yılında. Her yıl ilmek ilmek örgülenen Kültür Sanat Festivali, bu yıl da işçi emekçi ve gençlerin sesi soluğu olmak için çalışmalarına başladı. "Alnımızda kömür karası, dilimizde direniş ezgileri" şiarı ile Soma'da ve daha pek çok işçi cinayetinde yitirdiğimiz işçilere ve direnen halklara atfen gerçekleştirilecek olan 11. Kültür Sanat Festivali'nde yine türkülerimiz, şiirlerimiz, söyleşilerimiz, semahlarımız ve direnişçi işçi kürsüsü ile mücadele mevsimize bir halka daha ekleyeceğiz. Öncesinde film gösterimleri, söyleşilerimiz, müzik dinletileri ve emekçi kadın-gençlik etkinlikleri ile başlayacak olan festival programı 30-31 Ağustos günlerinde yapılacak konserlerle son bulacak. Ayrıca şiir-öykü-resim-fotoğraf sergileri de festival günlerinde yer alacak.

Baskılarla gözlü ve tutuklama terörü ile devam eden festivalimiz bu yıl da mücadeleyi güçlendirecek ve direniş mevsizi olarak çalışmalarına devam edeceğiz.

30 Ağustos Cumartesi

- 1- Caner Gülsüm
- 2- PSAKD Ankara Şube 2 Temmuz Sanat Topluğu Semah Ekibi
- 3- Grup REDRO
- 4- MIKE Müzik Topluğu
- 5- Tulum-Gitar Karadeniz Ezgileri

31 Ağustos Pazar

- 1- Özgür Bayram
- 2- Burhan Merevan Akşahin
- 3- ŞOREŞ
- 4- Tişaraj

11. Mamak Kültür Sanat Festivali
Hazırlık Komitesi

Devrimci kültür-sanat mücadelemizi engellemeyecekler!

Mamak İşçi Kültür Evi, bu sömürü sisteminin temellerine yönelen işçi sınıfının devrimci programını kendisine rehber edinen ve bu mücadelenin bir parçası olarak, işçi sınıfının kendi kültür-sanatını yaratma ve kültür sanat alanında bir mevzi olma iddiası ile yola çıktı. Bu iddiaya uygun olarak, yaptıkları çalışmalarla, etkinliklerle, eylemlerle ve festivallerle bugüne ulaştı ve bir mevzi yarattı.

İşte bu çalışmaların, devlette yarattığı korkunun bir göstergesi olarak operasyonlar devreye sokuldu. Kültür-sanatı, bir grup asalağın tekelinden çıkararak işçi ve emekçilerle buluşturmak için düzenlenen festivalin çalışmalarına katılanlar ve destek verenler gözaltına alındı, tutuklandı.

Bugün yine bu saldırılarla karşı karşıyayız. Son bir ay içerisinde, İşçi Kültür Evi çalışanı yoldaşlarımız Evrim Erdoğan ve Özgür Karagöl tutuklanarak cezaevine konuldu. Evrim Erdoğan İzmir Şakran Kadın Hapishanesinde, Özgür Karagöl ise Sincan 1 No'lu F Tipi hapishanesinde tutusklar. Gerçekçe olarak "yasadışı örgüt üyesi olma" gösterilmiştir.

Sermaye devleti uydurma gerekçelerle bir kez daha yalanlara ve karalamalara başvurmuştur. İşçilerin emekçilerin iktidar mücadelesinin bir parçası olan kültür evlerimizi ve festivalimizi yasadışı gibi göstererek, bizi yalnızlaştırmaya çalışmaktadır. Bizler biliyoruz ki yoldaşlarımızın tutuklanmalarının asıl nedeni, çalışan oldukları Mamak İşçi Kültür Evi çalışmalarını ve kültür-sanat festivalidir. İnsanca bir yaşam isteyen işçilere, emekçilere, gençlere, devrimciler üzerinden bir kez daha gözdağı vermek. Düşlediğimiz dünyanın kültürünü bugünden var etmeye çalışan devrimcileri yıldırma istemeleridir.

Ancak nafi! Kültür evlerimizi bassalar da, bizleri tutuklasalar da devrimci kültür-sanat mücadelemizi engellemeyecekler. Gündüzlerinde sömürülme, gecelerinde aç yatılmayan, özgür, eşit bir dünya yaratma mücadelemizin önüne geçemeyecekler.

Sermaye düzeninin tüm kirli savaşlarına, saldırılarına, baskı ve zulmüne karşı her yıl olduğu gibi bu yıl da festivalimizi binlerce işçi ve emekçinin yüreklerinin coşkusuyla zafere ulaştıracağız.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Şarkı söylemek, enstrüman çalmak zenginlerin işi mi? Peki, tiyatro yalnızca sahnelerde seyirlik; heykeller, resimler de sadece müzelerde mi? Ya şiirler, kapakların ardına sığacak kadar kitabı mı? Sanat bir avuç asalağın elinde tutsak edilmişken, bizim türkülerimiz, kalemlerimiz, fırçalarımız da susturulamaz ya! Yoksa bir işçinin eline yakışmaz mı sanatın inceliği?

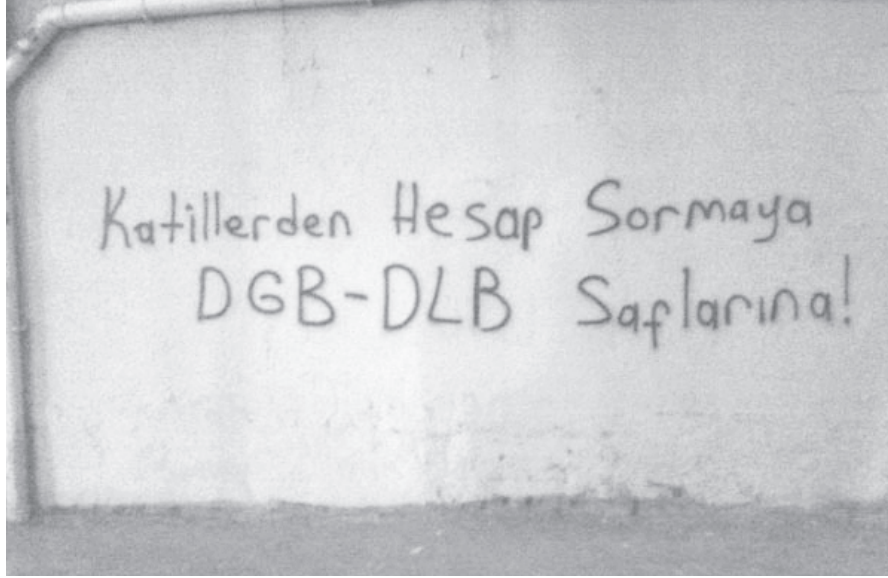
Tam aksine tüm güzellikler bize yararlı. İşte bu yüzden bizler elimizin nasırı, alnımızda kömürün karasıyla insana ve sanata dair ne varsa koyduk çiknimize ve tüm hünerlerimizi serdik dost sofrasına... Tek servetimiz bu ve mirasımız kalacak yarına. Emegün, sanatın tüm zincirlerini kırıp onu özgürleştiriceği güne inananlara...

Bu yıl yüreğimiz kaldı göçük altında Soma'da. Binlerce işçi kardeşimiz öldük biz de fabrikalarda. Ama düştüğümüz yerden bir türkü yükseldi, bir ağıt yakıldı, bir şiir yazıldı, kömür karası bir tablo çizildi. Bakın şimdi hepsi dillendiriliyor, sergileniyor Mamak'ta, bir park alanında.

Yangın yerine döndü evlerimiz Ortadoğu'da. Yumruğumuzda sıkılı taş ulaşmasa da Ankara'dan savaş meydanlarına, seslerim ulaştı evladını yitiren Ortadoğulu bir kadının kulağına. Onun kara kapkara gökyüzü yırtıp mavi kıvılcımlar yaratan zılgıtı da burada, yani başımızda.

Biz dünyanın bütün ezilenleri, sömürülenleri, bağlamamızı, gitarımızı, kalemimizi, fırçamızı kuşanıp yine düşeceğiz sanatın ardına. Unutma sen yokken, bir yanımız eksik olacak. Sen varsan, daha gur çıkacak sesimiz. Alkış tutan eline, türkülerimize eşlik eden diline, kavgamıza kardeş yüreğine ihtiyacımız var. "Haydi sen de çıkar göğüs kafesinden yüreğini, güneşten düşen şu ateşe fırlat. Yüreğini yüreklerimizin yanına at!"

DGB'liler hesap sormaya çağırdı!

Ankara OSTİM'deki bir enjeksiyon atölyesinde çalışan DGB'liler, Oğuzhan Çalışkan'ın Filli Boya'da stajyer işçi olarak çalışırken katledilmesinin ardından gönderdikleri mesajda, her an Oğuzhan'la aynı kaderi paylaşmakla yüz yüze bırakıldıklarını belirttiler.

OSTİM'den DGB'lilerin mesajı şöyle:

Kapitalizm katletmeye devam ediyor!

Bizler OSTİM'de enjeksiyon atölyesinde çalışan bir grup DGB'liyiz. Yaz dönemi işçi sınıfı ile kaynaşabilmek için, işçiler için sömürü cehennemlerinden birisi olan OSTİM'de işe başladık. Patronun kâr etmesi için her gün çalışma saatlerinin dışında mesaiye kalıyor, esnek çalışma saatleriyle çalışmaya devam ediyoruz.

Bizler biliyoruz ki, geçen günlerde patronların kâr hırsı için katledilen Oğuzhan Çalışkan bir kaderin kurbanı değildir. Bir tesadüf sonucu da olmamıştır. Alınmayan önlemler, fazla çalışma saatleri ve buna dayalı yorgunluk adeta Oğuzhan'ın katledilmesine

davetiye çıkartmıştır. Daha geçtiğimiz yıllarda OSTİM ve İvedik'te gerçekleşen patlamada katledilenlerin, Soma'da katledilenlerin acısı soğumamışken sürekli iş cinayeti haberleri ile uyanıyoruz. Ortadoğu'da katleden İŞİD çeteleriyle, Filistin halkını bombalayan İsrail Siyonizmi ile bu iş cinayetlerinin çok da farkı yoktur. İsrail'in attığı bombalar fabrikalarımızda yaşanan patlamalarla çok da farklı değildir. İŞİD'in kestiği kafalarla, kafasını prese sıkıştırın gencecik bedenler çok da farklı değildir. Hepsisi de bir kısım asalağın kâr hırsı için katledilmektedir.

Bizler, OSTİM'de çalışan DGB'liler olarak biliyoruz ki, Oğuzhan'ın başına gelenler yarın bizlerin de başına gelebilir. Çünkü aynı koşullarda bizler de çalışıyoruz. Bu nedenle tek seçeneğimiz örgütlenmek ve haklarımız için birlikte mücadele etmektir. Yeni Oğuzhanlar'ın olmaması için artık geride durma değil, mücadeleye daha önden katılma vaktidir. Hesap sormak için örgütlü mücadeleyi güçlendirelim, DGB'de örgütlenelim.

OSTİM'den DGB'liler

DGB Ortadoğu'yu tartıştı

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, Filistin'de yaşanan katliamı, Rojava'daki İD terörünü ve bunlarla birlikte emperyalizmin dünya genelinde yaşadığı bunalmı tartıştı.

Ortadoğu'nun tarihine dair yapılan sunumda İsrail devletinin ortaya çıkışı, ulusal bağımsızlık mücadeleleri ve Arap-İsrail çatışmaları ele alınırken, ABD ve SSCB'nin Ortadoğu'daki çatışmalardaki rolünden ve 1970'lerdeki dünya kapitalizminin yaşadığı krizin etkisiyle Ortadoğu'da değişen güç

dengelerinden bahsedildi. ABD'nin Ortadoğu ülkelerindeki SSCB nüfuzunu kırabilmek için özel olarak dinci gericiği geliştirdiğine dikkat çekildi.

Emperyalizme ve işbirlikçi Türkiye burjuvazisine dair neler yapılabileceği üzerine tartışmalarla birlikte, DGB'nin gençliğin anti-emperyalist mücadeleye çekilmesi konusunda neler yapılabileceği ele alındı. Tartışmanın sonucunda pratik bir takım faaliyetlerin yanı sıra Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği ve FHCK temsilcileri ile iletişime geçip neler yapılabileceği üzerine konuşulması planlandı.

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği

Oğuzhan için DLB'den eylem

Devrimci Liseliler Birliği Bostancı'da bulunan Filli Boya Genel Merkezi önünde 11 Ağustos'ta eylem yaptı. DLB, Filli Boya'da staj yapan ve 15 Temmuz'da geçirdiği iş kazası sonucunda yaşamını yitiren Oğuzhan Çalışkan'ın hesabını soracağını haykırdı.

FSM Hastanesi durağında bulunan DLB'liler ve eyleme desteğe gelen sınıf devrimcileri, Bostancı yönüne doğru yol keserek, Filli Boya Genel Merkezi önüne yürüdü. DLB adına okunan basın açıklamasında staj adı altında yaşanan sömürü koşulları şu sözlerle anlatıldı: "Bizleri okuduğumuz okulda müşteri gibi gören, her şeye boyun eğen geleceğin işçileri olarak yetiştiren sistem daha okurken bizleri staj adı altında sömürmeye başlıyor. Meslek liselerini memleket meselesine çeviren patronların derdi çok açıktır; oku sıralarında emeğimizi sömürmek!

Meslek lise öğrencileri, asgari ücretin üçte biri ücretlere çalıştırılıyor, çoğu yerde bu ücret dahi verilmiyor. 4+4+4 eğitim sistemiyle de çocuk sömürüsünün önüne açarak meslek liselerinde yaşanan sömürü yasallaştırıldı ve olağanlaştırıldı. İş öğrenmesi gereken, herhangi bir iş yapması yasak olan stajyer öğrenciler patronlar tarafından ucuz köleler olarak görülmekte ve bir işçi gibi çalıştırılmaktadır."

Oğuzhan'ın katillerinin hesabını soracaklarını, unutturulup üzerinin örtülmesine izin vermeyeceklerini belirten DLB, "Soma'dan Oğuzhan'a patronlardan, sermaye devletinden, sömürü düzeninden hesap sormak için tüm lise gençliği Berkin Elvan, Erdal Eren, Deniz Gezmiş olup geleceği için savaşılmaya çağırıyoruz" sözleriyle açıklamayı sona erdirdi.

Açıklamanın ardından DLB'nin eylemlerinin süreceği ifade edildi. Eylem atılan sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da Devrim Okulu çağrısı

Ankara Devrimci Liseliler Birliği, 14-26 Ağustos tarihleri arasında yapılacak Devrim Okulu hazırlıkları kapsamında Kızılay'ın birçok noktasına afiş yaptı.

Dikmen'de ise Devrim Okulları'na hazırlık kapsamında bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantıda, yaklaşımda olan Devrim Okulları'na yönelik nasıl bir faaliyet yürütülmesi gerektiği tartışıldı. Bunun sonucu olarak Dikmen'de stand açıldı. Liselilerin Sesi dergisi ve Kızıl Bayrak gazetesi gençliğe ve emekçilere ulaştırıldı. Standda ayrıca 30-31 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirilecek 11. Mamak İşçi Kültür Sanat Festivali'nin çağrısı yapıldı.

Ankara DGB ve DLB'liler, Filli Boya fabrikasında katledilen Oğuzhan Çalışkan'ın hesabını sormaya çağırdı. Mamak'ın birçok bölgesine "Oğuzhan Çalışkan'ın katili sermayedir!", "Katillerden hesap sormak için DGB saflarına!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Düzene karşı devrim!" şiarlı DLB ve DGB yazılamaları yapıldı.

Liseliler Sesi / Ankara

Emekçilerin anlatımıyla *Kızıl Bayrak...*

“Gerçek sınıf haberlerini yayınlıyor”

Ben çözümün devrimde olduğunu düşünen insanlardım. Kurtuluşumuzun da sosyalizmde olduğunu inanıyorum. Kapitalizm karşısında sosyalizm, kurtuluşun tek alternatifidir. Bizim, işçi sınıfı olarak bu süreçte politikleşmemiz ve taraf olmamız gerekiyor. Sermaye düzeni bizi sömürebilmek ve kendi yasalarına mahkum etmek için elinden geleni yapıyor. Görsel ve yazılı medya da bunlardır.

Sermaye tarafından olanlar bize hiçbir şey veremez. Ancak bize bizim tarafımızda olan sınıf devrimcileri öncülük edebilir. Sınıf devrimcilerinin yanında, devrimci saflarda olmayı doğru buluyorum. Onların yazmış olduklarını takip ediyorum. Yıllardır *Kızıl Bayrak* okuyorum. Sermaye düzeninin ne kadar kirli, kokuşmuş ve çürümüş olduğunu *Kızıl Bayrak*'tan okuyorum. Biz işçilerin birçok fabrikada ve sokaktaki mücadelelerini, sermaye medyası hiç bahsetmezken, *Kızıl Bayrak* sınıf devrimciliğinin gereklerini yerine getirerek gerçek sınıf haberlerini yayınlıyor.

Dostlar, arkadaşlar doğruları okumak ve politik bir bilinçe sahip olmak ve bu doğrultuda devrimci sosyalist saflarda örgütlenmek için işçi sınıfının sesi *Kızıl Bayrak*'ı okuyalım, okutalım. Devrimci safları güçlendirip bu kez sermaye düzenine karşı mücadele edelim.

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde! *Kızıl Bayrak okuyun, okutun!*

Mamak'tan bir işçi

“Yalnız olmadığımızı gösteriyor”

Kızıl Bayrak'ı çok sık okuma imkanı bulamıyorum. Çalışma koşullarımla alakalı. Ama diğer politik yayınlarla arasındaki farkı görüyorum. Acemi değil. Tarz ve içerik olarak daha profesyonel. İşçi yazıları daha çok dikkatimi çekiyor. Yazılarda düzeni teşhir ediyor ve bunun yanısıra çözüm önerisi de sunuyor. İşçi sınıfının gündemlerini yoğun işlemesi önemli bence. Yayınlarda ötesinde, devrimci örgütlerin artık birbirini eleştirmekten ziyade birleştirici olmaları

Merhaba Kızıl Bayrak, merhaba dava klavuzumuz...

Her örgüt, bir sınıfı temsil etme iddiasıyla mücadele sahnesinde yer alır. Kimileri, tiyatral yeteneklerini gösterir, kimileri dişe diş, sonu gelmez sevdalara-kavgalara adanlar kendilerini. Aynı zamanda her örgüt, temsil ettiği ya da ettiğini söylediği kitleye seslenmek için çeşitli araçlar geliştirir. Evet *Kızıl Bayrak* bir araçtır; yüce amaca giderken kullanılan onurlu bir araç. Bir kitle örgütleyicisi, bir kolektif örgütleyici, dürüst ve kararlı bir yol gösterici, iddialı bir eğitimci. Bir gazetede tüm bu özelliklerin varlığı, ona yüklenen misyonun büyüklüğünün ve başka bir

gerekiyor. Gazetenin dili ile onun taşıyıcısı olanların paralelliği olduğunu görüyorum. Bu gazete bize Türkiye'nin her yanından işçi eylemlerinin haberlerini duyuruyor. Bu yazıları okumak çok etkileyici ve bize yalnız olmadığımızı gösteriyor.

Bu gazetenin çıkması için emeği geçenlerin eline sağlık.

Mamak'tan bir emekçi kadın

“Gazete insanların gözlerinin açılması için yol gösteriyor”

Kızıl Bayrak ile Gezi Direnişi'nde tanıştım. Bu nedenle aklıma ilk direnişler, gazeteyi getiren devrimciler geliyor. Gezi Direnişi'ndeki mücadeleci tavır geliyor. Gazeteyi getiren arkadaşlarla sitemizin çardağında yapılan söyleşiler geliyor. Gazetede eksiklik olarak karikatürlerle bir şey anlatıldığını pek görmedim. Bunun dikkat çekeceğine inanıyorum. Sinema, spor, kültürel şeylerle ilgili sayfa ayrılabilir. Bu gazete insanların gözlerinin açılması için yol gösteriyor. Televizyon kanallarında göstermedikleri es geçtikleri direnişleri, haberleri görebiliyorsun. Çevremiz sağ düşünceye yakın. Sohbet aralarında insanlara gösterip gazeteye ısındırabilirim. Ama kendi siyasi tarihimizin daha iyi anlatılması lazım. Hangi hareketten geliyorsunuz, devrimi ne ile yapacaksınız bunları bilmek istiyorum.

Sincan'dan emekçi bir kadın

dünyaya olan iddialı inancın netliğinin göstergesidir.

Evet onurlu ve zorlu kavgamızda yirmi yıldır gönderdeki bayrağımızdır *Kızıl Bayrak*. Elimizden düşmeyen silah, dilimizden düşmeyen ideal ve ideolojidir. Lakin yetmez “Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı”.

Postal öperken birileri, birileri uçurtmacılık oynarken, yasak ve yasallık duvarlarının diplerine çömelirken birileri, birileri “bana dokunmayan yılan”ı bin yaşırtırken, çarşıya gerilirken birilerinin düşleri. Çıkip sehasını tekmeledi birileri. Savaşmanın şavaşmak olduğunu haykırmak gerektiği zaman gelmişti. Bir bayrak yükseldi göndere, yırtıp göğün rahmini. Boşluktan doğmadı kuşkusuz. Tükenişten; tükenişle birlikte tükenmeyerek çıkıp girdi çetin

Benim ve bizim için *Kızıl Bayrak*

Kızıl Bayrak'ın benim örgütlenme sürecimdeki payı büyük. Üniversiteye ilk başladığım yılın yaz aylarında BİR-KAR'lı bir yoldaşımızın benim reformist bir oluşumdan etkilenecek savunduğum görüşe ‘sen kısa vadeli ve geçici çözümlerden yana mısın yoksa uzun vadeli ama kalıcı çözümlerden yana mısın?’ sorusuyla başladı örgütlenme sürecim. Daha sonra da *kizilbayrak.org*'u girip araştırmamı istedi. Ben de ertesi sabah internete girip nerden çürütebilirim yoldaşımızın fikirlerini diye incelemeye başladım. Övünmek gibi olmasın ama hemen duvara tosladım. Yoldaşımızın evimize gelip ne diyeceğini merakla bekledim. Özellikle Kürt sorununu tartışan bir çevreden gelmem nedeniyle *Kızıl Bayrak*'nın Kürt sorunu konusundaki yazıları beni tam anlamıyla etkilemişti.

Bunu kısa bir giriş sayalım. Evet gazetemiz Türkiye'deki en temel sorunlara bakış anlamında tartışılmaz bir üstünlüğe sahip bizim için. Gücü buradan geliyor. Teoriye biraz ilgi duyan bir insanı örgütlemiştir bizim gazetemiz. Fakat gazetemizin eksiklikleri mevcuttur. Bazen yazılarımız gereksiz uzatmalar ve yinelenmelerle, bazen insanlara yabancı terimlerin fazlalığıyla emekçilere uzak gelebiliyor. Sınıf devrimcilerine pratik adımlar attırmada yeterince rol oynayamayabiliyor. Bunda hepimizin payı var. Bizler yazı yazmayı yeterince önemsemiyoruz. Sorunları işlemeyi, mücadeleyi örgütlemeyi gazete üzerinden yapmayı tam bilmiyoruz. Bunların birçok nedeni var. Başka bir şekilde de tartışılmalıdır bunlar. Ama öncelikle yapmamız gereken gazeteyi baştan aşağı okumak ve tartışmak, ona eleştirel gözle bakmak, ondan faaliyet için yararlanmak, gazeteyi kitlelere ulaştırmak ve onlardan da katkı alabilmek için daha fazla uğraşmalıyız. Gazeteyi örgütlenme aracı olarak kullanmamız gerektiğini hiç unutmamalıyız.

Ankara'dan bir sınıf devrimcisi

savaşa. Artık; dava daha inançlı, yol daha aydınlık, kavgaya daha kızıl. Ve kan ırmak olsa da artık eğilmeyecek başlar. Habip olacak, Alaattin olacak dövüş.

Göreceğiz yoldaşlar, göreceğiz o güzel günleri. “Motorları maviliklere süreceğiz” yoldaşlar, sürmesek de göreceğiz. Davi ölsek, göremeyecek olsak da bizimkiler göreceğiz; biz göreceğiz. Çünkü zaferin bayrağıdır elimizde dalgalanan. Savaşın savaşı olduğu günden beri zafer bu kadar net olmamıştı hiç. Yeter ki yılmayalım “dönen dönsün”, biz dönmeyelim. Bayrağımıza sarılalım. Davamıza adanalım...

Şan olsun bayrağımıza!

Şan olsun davamıza!

Esenyurt'tan bir metal işçisi

Kadına yönelik şiddete karşı örgütlü mücadeleye!

Geçtiğimiz günlerde Avrupa Konseyi ülkelerince, Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi, diğer adıyla İstanbul Sözleşmesi imzalandı. İlk olarak Mayıs 2011'de Avrupa Konseyi ülkelerince İstanbul'da imzaya açılan bu sözleşmeye Türkiye'nin de aralarında olduğu 13 ülke tarafından imza konuldu. Türkiye dışında Avusturya, Almanya, Yunanistan, İzlanda, Karadağ, Portekiz, Finlandiya, Fransa, İspanya, İsveç, Slovakya ve Lüksemburg sözleşmeyi imzalayan diğer ülkeler.

Sözleşmede kadına yönelik şiddet konusunun eğitim müfredatına dahil edilmesi, özel sektör ve medyanın teşvik edilmesi, tazminat, zorla evliliklerin feshi, ısrarlı takibin cezalandırılması, zorla evlendirme ve kadın şunneti yaşağı, sözde "namus" adına işlenen şiddet uygulamaları ile ilgili yeni düzenlemeler mevcut. Bunların yanısıra LGBTİ bireylere de koruma sağlanması sözleşmede yer alırken, ikincil mağduriyetlerde yani mağdur edilen kadınların veya yakınlarının kamu görevlileri tarafından tekrar mağdur edilmesi, sözleşme kapsamında tazminat sebebi olarak görülüyor. Sözleşmede ayrıca, toplumsal cinsiyete dayalı bir şiddet tehlikesi halinde kadınlara mülteci statüsü verilmesi ve şiddet görme ihtimali olan kadının "geri gönderilmeyeceği" de yasal olarak düzenleniyor.

Ayrıca İstanbul Sözleşmesi çerçevesinde tarafların temsilcileri vasıtasıyla komisyon üyelerinin seçileceğini, "GREVIO" adı verilen bir komitenin, başvuru mekanizması şeklinde çalışacağı ifade ediliyor. Bir anlamda AIHM benzeri bir oluşumla şiddet mağduru kadınların hak arayabileceği bir mekanizma getiriliyor.

Sorunun kaynağı hedeflenmeden çözüm üretilemez!

Kuşkusuz İstanbul Sözleşmesi ile kadına yönelik şiddeti önleme adına uluslararası düzeye getirilen bu hukuksal düzenlemeler kendi sınırları içinde anlamlıdır. Ancak asla yeterli ve sorun çözücü değildir. Zira kadına yönelik şiddet konuya ilişkin yeterli yasal düzenleme eksiklikleri yüzünden yaşanmıyor. Temelinde özel mülkiyete dayalı sömürü sistemi olan kadın sorununun en temel boyutu şiddettir. Bu nedenle sorunun

kaynağı ve nedenleri doğru tanımlanmadan doğru, sonuç alıcı çözümler üretilemez.

Şimdiye kadar kadına yönelik şiddet ve ayrımcılıkla mücadele ile ilgili çeşitli yasalar, uluslararası sözleşmeler hep oldu. Ancak sorunun kaynağını hedeflemeden ne kadar ileri hak tanımları yasalara geçse de sorun döne döne kendini yeniden üretecektir. Çünkü şiddeti besleyen sömürü üzerine kurulu bu düzen yerinde durmaktadır.

Türkiye ise sözleşmeyi ilk imzalayan ülke olmakla övünüyor. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Aşenur İslam, "Türkiye, sözleşmenin uluslararası geçerlilik kazanmasını beklemeden harekete geçen ve 20 Mart 2012 tarihinde yürürlüğe giren 6284 sayılı Kanun'da sözleşme hükümlerine de yer veren ilk ülke olmuştur" diye övünüyor. Bu aslında demek istediğimizi yeterince açık ortaya koyuyor. Zira Türkiye'de resmi verilere göre, aile içi şiddet olaylarında 2009'da 171, 2010'da 177, 2011'de 163, 2012'de 155 ve 2013'te 214 kadın öldürüldü. İmzalanan sözleşmeler, yapılan hukuksal düzenlemeler bu gerçeği değiştirmiyor. İstanbul Sözleşmesi'nin yürürlüğe gireceği tarihlere Bülent Arınç şahsında mevcut iktidar kadınların toplum içinde kahkaha atmalarını iffetsizlik olarak kodlamıştı. Bir yandan sürekli kadına yönelik şiddeti artıracak gerici-ataerkil kültür beslenirken ikiyüzlüce uluslararası sözleşmeler imza atılarak sorunu çözücü rollerine giriyorlar.

Türkiye'de yasaların çıkarılması ve uluslararası sözleşmelere taraf olunması bir şey ifade etmiyor, hatta uygulanmıyor. Türkiye mahkemelerinden çıkan sonuçlara bakıldığında, Yonca G. örneğinde olduğu gibi, şiddetin mağduru kadının suçlu hale getirildiği örnekler çoktur. Şiddet gördüğünü ve aldatıldığını söyleyerek boşanma davası açan Yonca G.'nin, davaya bakan Ankara 5'inci Aile Mahkemesi'nce ev işlerini yapmadığı gerekçesiyle eşine 7 bin TL tazminat ödemeye mahkum edildi. Türkiye'de tecavüzcülere iyi hal indirimi yapılır, şiddet gören kadın kocasının evine gönderilir, tayı giydiği için öldürülen kadının katiline tahrik indirimi yapılır vb. Böyle bir ülkede sözleşme imzalamaktan daha kolay ne olabilir ki? Özcesi sermaye yargısı, kadına yönelik şiddeti meşrulaştırmaya devam etmeye devam edecektir. Bu nedenle böylesi sözleşmelerin mevcut düzende bir karşılığı yoktur.

Gerçek olan şudur ki; kurulu düzeni tüm kurumlarıyla yıkmadan kalıcı sonuçlar beklenmemelidir. Kadının kurtuluşu, şiddetin kökünden kurutulması ancak toplumsal bir devrimle ve sosyalizmle mümkündür.

İşçi ve emekçi kadınlar bu bilinçle örgütlenmelidir. Çünkü örgütlülüğün gelen güç kadınlar toplumsal yaşamda karşılaştıkları şiddete karşı mücadelede bir adım öne geçecektir.

Kadınlardan sınırdaki saldırılara protesto

Kadın örgütleri savaş ortamında kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüz olaylarını kınamak için 7 Ağustos'ta Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi önünde eylem yaptı.

"Rojava sınırında işlenen tecavüz suçu cezasız kalsın!" pankartı açan kadınlar sık sık sloganlar attı. Sloganların ardından Deniz Bayram basın metnini okudu. 16 Temmuz'da Rojava-Cizre sınırından Türkiye'ye geçmeye çalışan bir kadının Katran Sınır Karakolu'na bağlı askerlerin tecavüzüne uğradığını

belirttiği basın metni şöyle devam etti: "Son birkaç ay içerisinde Cizre-Rojova sınırında ayaklarına ateş açılan biri hamile iki kadının ayakları parçalandı. Saada Darwich adlı Rojavalı kadın çocuklarının gözleri önünde sınırdan katledildi. Katran Sınır Bölüğü Komutanlığı'nın denetiminde olan sınırdaki Rojavalıları hedef alan bu insanlık dışı uygulamalar derhal son bulmak zorunda. Bu uygulamaların sınırı geçmek isteyen kadınların bedenlerine yönelmesine, bu sindirme ve savaş politikasına derhal son verilmelidir."

Küresel ısınmaya karşı önlem aldatmacası

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı bir süredir küresel ısınma sorununu yoğun bir şekilde gündemine almış durumda. Mayıs ayında gerçekleştirilen İklim Değişikliği ve Hava Yönetimi Koordinasyon Kurulu Toplantısı'nın ardından küresel ısınmaya karşı "kamu spotu" hazırlayan bakanlık yerel yönetimlerin önüne de küresel ısınma sorununu koymuş durumda. Uluslararası firmalarla ortak hazırlanan "Şehirler için İklim Değişikliğine Uyum Destek Paketi" geçtiğimiz günlerde yayınlandı. Ayrıca "küresel ısınmaya karşı 30 basit önlem" önerisi ile küresel ısınmaya karşı destek çağrısı yapıyor.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı küresel ısınma ile ilgili gerçekleştirdiği her türlü çalışma ve toplantıda sorumluluğu işçi ve emekçilere yüklemekte ve sorunun böyle küçük önlemlerle çözülebileceği algısını oluşturmaya çalışmaktadır. Israrla bütün çalışmalarda sorunun asıl kaynağı ve çözüm yollarının üzerinden atılmaktadır. Örneğin "küresel ısınmaya karşı 30 basit önlem" listesinde "Yemek pişirirken, su kaynatırken, tencerenizin kapağını kapalı tutun.", "Çamaşır ve bulaşık makinenizi sadece tam dolduğunda çalıştırın.", "Mümkün olduğunca yürümeyi, bisiklete binmeyi ya da toplu taşıma araçlarını tercih ederek, otomobil kullandığınız süreyi azaltın.", "Bir ağaç dikin.", "Ormanları koruyun." gibi önlemler sıralanmaktadır.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı rant ve kâr uğruna her karış ormanı talan eden, su rezervlerini yok eden projelere imza atarken "bir ağaç dikin", "ormanları koruyun", "musluklarınızın damlamasını engelleyin" gibi önlemler sıralaması büyük bir ikyizüzlülük örneğidir. Ayrıca küresel ısınmaya karşı önlem olarak sıralananlar yapılsa bile küresel ısınma sorununun çözülebileceği açık bir şekilde ortadadır.

Asıl sorumlu kapitalizmdir!

Bilimsel araştırmalar küresel iklim değişikliklerinin

ana sorumlusunun enerji sektörü olduğunu ortaya koymaktadır. Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC) raporunda da insan kaynaklı küresel ısınmanın üçte ikisinden 90 kapitalist tekelin sorumlu olduğu belirtilmektedir. Ancak bu verilerin hiçbirisi Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın küresel ısınma ile ilgili gerçekleştirdiği çalışmalarda kullanılmamaktadır. Kuşkusuz ki bu gerçeklerin Çevre ve Şehircilik Bakanlığı için veri olarak kabul edilmemesi şaşırtıcı değildir. Sonuçta Çevre ve Şehircilik Bakanlığı ve sermaye devletinin tüm temsilcileri küresel ısınmanın sorumlusu olan kapitalist tekellerin ihtiyaçları ve çıkarları doğrultusunda hareket etmektedirler.

Çevre ve Şehircilik Bakanı İdris Güllüce küresel ısınmanın temel sorumlularının kapitalist tekeller olduğunu ancak üzerindeki sorumluluğu atmamak ve suçluyu başka yerde aramak için kabul etmektedir. 7 Mayıs'ta gerçekleştirilen İklim Değişikliği ve Hava Yönetimi Koordinasyon Kurulu Toplantısı'nda Güllüce, iklim değişikliği konusunda sorumlu olarak "gelişmiş ülkeler"i göstermiş ve şöyle demiştir:

"Türkiye dünyayı kirletmede çok az yer işgal etmektedir, gerek hava, gerek su ve diğer alanlarda biz çok iyi bir konumdayız. Gelişmiş ülkeler hem insanlığı hem dünyayı çok kötü tükettiler. Bugün dünya insanlığının şikayetçi olduğu konularda bizim katkı payımız önemsenmeyecek kadar azdır."

Güllüce, sorumluluğu "gelişmiş ülkelere" atıp, çözümü de "basit önlemler"le işçi ve emekçilerin sırtına yükleye dursun Dünya İklim Raporu, küresel ısınmanın geldiği boyutu ve tehdidi açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Rapor küresel ısınma ile birlikte insanların yeterli gıdaya ve suya erişiminin de imkansız hale geleceğini, pek çok canlı neslinin etkileneceğini ortaya koymaktadır. İnsanlığı tehdit eden bu büyük tehdidin Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın iddia ettiği gibi "basit önlemler"le çözülebileceği ortadadır. Bu büyük tehdit ancak doğanın ve insanlığın en büyük düşmanı kapitalist sömürü sistemi yıkıldığı zaman sona erebilecektir.

İsrail bombalıyor, Mekorot suyunu gasp ediyor!

İsrail'in ulusal su şirketi Mekorot, İsrail'in su ihtiyacını karşılamak için Ramallah'ın yeraltı su kaynaklarını kullanıyor. Bu sınırdaki tanımladığından oldukça normal davrandığı düşünülen bu şirketin yönetimi, siyonist politikaların sonucu olarak Filistin halkına karşı tam bir savaş mekanizması haline geliyor. Şirket, Filistinlilerin Ramallah Dağı'ndaki akiferde toplanan yeraltı sularını kullanmasını sınırlayarak, Filistinlilerin su ihtiyacının karşılanmasını engelliyor. Filistinliler için günlük 70 litre su çıkarılan kaynaktan Mekorot 300 litre su alıyor.

Mekorot ayrıca Filistinliler'den gasp ettiği suyu yasadışı İsrail yerleşimleri ve kasabalarla aktarıyor. Gazze'ye yönelik bombardımanlarda altyapı ve su kaynakları da hedef alındığı için ciddi su krizi yaşanırken, Mekorot bu akiferlerden adil paylaşım ilkesini de çiğniyor.

Mekorot tek başına Filistin topraklarında kaynakları sömürmekle yetinmiyor. Dünya çapında bir dizi su kaynağını özelleştirerek ele geçiriyor, bir dizi kapitalist şirketle İsrail'de ortak yatırım yönetiyor. Siyonizm'in hizmetinde büyüyen bu kapitalist işletmenin ayrımcı tutumu karşısında Arjantin, Hollanda ve Portekiz'de işbirliği görüşmeleri ve bir dizi ortaklık iptal edildi. Filistin halkına destek için boykot çağrılarının yarattığı baskıyla Mekorot'un önemli işbirlikleri iptal edilmiş oldu.

Aralık ayı içerisinde Hollandalı Vitens şirketi, Mekorot ile ortaklığını sonlandırdığını duyurdu. Vitens açıklamasında, Mekorot'un, Batı Şeria'daki Yahudi yerleşim alanına su dağıtım yapması nedeniyle böyle bir karar aldığını açıkladı. Ayrıca Hollandalı danışmanlık ve mühendislik bürosu Royal Haskoning DHV de İsrail'deki bir su arıtma projesine verdiği desteği sonlandırdı.

Dünyanın en büyük emeklilik fonlarından birisi olan Hollanda merkezli PGGM de Mekorot'un sadece su kaynaklarını gasp etmediğine dikkat çekerek yasadışı yerleşim yerlerini finanse etmesi nedeniyle İsraili 5 bankadaki hisselerini geri çekti.

Gazze katliamının öncesine dayanan bu iptaller Mekorot'u sınırlandırdı ancak gaspı engellemedi.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/33 * 15 Ağustos 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

İspanya'nın kızıl çiçeği Federico Garcia Lorca

Karadır atları, kapkara
Nalları da kapkara demir.
Pelerinlerinde parıldar
Mürekkep ve mum lekeleri
Ağlamak nerede onlar nerede
hepsinin de kurşundan beyni
Yoldan ağır çıkageldiler
gönülleri cıvalı deri.
O çılğınlar, o geceler
boğarlar geçtikleri yeri
Zamk karası bir sessizliğe
ve bir dehşete kum incesi...

(İspanyol Sivil Muhafız Baladı / F. Lorca)

Tarih 19 Ağustos 1936... Avrupa coğrafyasını çiğneyen faşizmin İspanyol muhafızları, Garcia Lorca'nın kollarına girerek O'nu iki günden fazla kaldığı ve işkenceden geçirildiği hücrelerinden bir arabaya doğru sürüklüyorlar. Araba ıssız bir yerde sessizce duruyor. Lorca arabadan keçiştirilerek çıkartılıyor.

İspanya'nın Sivil Muhafızları, İspanyol faşizminin tetikçileri Lorca'nın karşısına dikiliyor! Önce Lorca vuruyor onları sözleriyle! Özgürlüğü, eşitliği, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı haykırıyor suratlarına... Bu sözlerden korkan Sivil Muhafızlar tüfeklerinin dipçikleri ile saldırıyorlar önce, sonra ateş ediyorlar... Lorca yere düşüyor, bir kez doğruluyor... Tekrar silah sesleri ve Lorca, inandığı devrim ve sosyalizm davası uğruna ölümsüzlüğe kavuşuyor! Tıpkı İspanya halkının faşizme ve sömürüye karşı verdiği mücadeleleri anlattığı dramlarındaki devrimciler gibi, tıpkı yiğitçe ölümü sözcüklerle anlattığı bir şiir gibi, tıpkı nice başka direngen devrimci gibi Lorca da cellatlarının yüreğine korku salarak, ölümü selamlayarak son nefesini veriyor!

1898'de dünyaya gelen Lorca, henüz hukuk fakültesindeyken devrimci olmaya karar verir. Yine bu yıllarda ilk kitaplarını kaleme alır. Kendisini "ben de her gerçek şair gibi devrimciyim" diyerek tanımlayan Lorca, faşizm henüz Avrupa coğrafyasını kasıp kavurmaya başlamadan önce düzen ile devrim arasında tercihini yapmıştır bile! O yaşamını İspanya halkının özgürlüğüne ve eşitliğine adayacak, yaşamını bu uğurda şekillendirecektir. Bu yolda şiirler yazar, oyunlar yazar, gezici tiyatrolar aracılığıyla devrimin sesini İspanya'nın en uzak köylerine dahi taşımaya çalışır. Bildirilerin altında O'nun imzasını görmek, faşizme karşı direniş çağrısı yapılırken O'nun sesini duymak dönemin İspanyası'nda alışıl gelmiştir.

İspanya faşist darbe ile sarsılırken aldığı net tutumla dünya devrim tarihine adını yazan Lorca, aynı şekilde dönemin faşist beslemelerinin tepkisini de üzerine çekmiştir. Sivil muhafızların kanlı yüzünü teşhir etmek için kaleme aldığı İspanyol Sivil Muhafız Baladı ise işte bu dönemde Lorca'nın ölüm fermanı olur.

Lorca 78 yıl önce, gözaltına alındıktan 2,5 gün sonra, 19 Ağustos'ta, doğduğu memleketin Viznar Vadisi'nde Sivil Muhafızlar tarafından katledilir! Bugün ölümünün 78. yılında O'nu saygıyla anıyor ve O'nun ölüm fermanı olarak bilinen şiirini bir savaş çağrısı olarak kabul ediyoruz!

